

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Otázka bezpečnosti.pdb

PDB Name: Otázka bezpečnosti  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 28.3.2003  
Modification Date: 28.3.2003  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

#### Předmluva

Rád bych poděkoval Genemu Rodenberrymu, tvůrci Star Treku, který měl tak významný dopad na můj život; Josephu Stafanovi a Hannah Louise Shearerové, autorům epizody "Slupka zla", která měla na tuto knihu velký vliv; a Daveovi Sternovi, vydavateli Pocket Books, díky jehož podpoře tato kniha spatřila světlo světa. Fanouškem Star Treku jsem od roku 1966, kdy byly uvedeny první epizody. Naučil jsem se psát ve fanzinech a našel jsem mezi trekkies mnoho výborných přátel. A nyní pan Rodenberry věnoval nám, trekkies, úplně nový svět a úplně nové postavy: Star Trek: Novou generaci.

Možná znáte mé knihy z prostředí původního Star Treku, Vraždy ve vulkánské akademii a Epidemii IDIC. Pokud přemítáte, jak můžu psát příběhy o nových postavách a nové lodi potom, co jsem tolik let strávil s originální sérií, odpovídám, že Nová generace nenahrazuje starý Star Trek - pokračuje v něm. Duch Star Treku je živý jako nikdy předtím - jak doufám v této knize pochopíte.

Otázka bezpečnosti se z větší části odehrává ke konci první sezóny Nové generace, mezi epizodami "Arzenál svobody" a "Symbiůza". V té době se už členové posádky nové Enterprise vzájemně docela dobře znají a nadporučík Dat, jedna z hlavních postav této knihy, se na cestě za pochopením lidské duše dostal dál, než byl na začátku seriálu. Poručík Taša Jarová, druhá protagonistka, si úspěšně buduje kariéru, aniž by tušila, jaký osud ji čeká. Vypadá mnohem spokojenější a klidnější než v prvních epizodách - a v této knize můžete zjistit, proč.

Pokud jste dlouholetí příznivci Star Treku, možná už o trekkies víte. Pokud jste Star Trek objevili až s novou sérií, vítejte! Paramount sponzoruje fanklub s pravidelným časopisem (jednou za dva měsíce), kde se dozvíte poslední zprávy o filmech, seriálech, hercích i tvůrcích.

The Official Star Trek Fan Club

P.O. Box 111000

Aurora, CO 80011.

USA

Pro české fanoušky je pravděpodobně dostupnější internetová stránka [www.startrek.cz](http://www.startrek.cz) nebo [www.trekdn.es](http://www.trekdn.es).

Ale trekkies se neomezují jenom na fanklub. Pokud píšete, kreslíte, skládáte hudbu nebo jen chcete navázat kontakt s ostatními fany, potom potřebujete původní fanoušky: přátele a dopisy a výrobky a fanziny a informace a kostýmy a umělecké výtvoary a písničky a plakáty a odznaky a hry a cony - pro každého něco.

Jak v psaní pro Star Trek, tak ve své ostatní profesionální fikci silně věřím v nutnost interakce mezi autory a fany.

Autoři chtějí vaše konstruktivní komentáře. Nemohou s vámi spolupracovat (jinými slovy, nebudou psát příběhy, které po nich chcete - to musíte udělat vy sami) ani psát kritiky na vaše knihy (mají moc práce s psaním vlastních). Autoři mají i rodiny a zaměstnání - já, například, jsem profesor angličtiny na Murrayské státní univerzitě. Celý týden učím a o víkendu chci pracovat na své další knize, ne odpovídat na dotazy, jak je psát. Tak se beztak psát nenaučíte; to musíte trénovat. Začněte psát do fanzinů a rozvíjejte své schopnosti jako mnoho z nás. I spisovatelské semináře vám můžou pomoci - autoři, kteří je pořádají, si na ně speciálně vyhradili čas a uvítají vás tam.

Všichni autoři rádi dostávají připomínky ke svým knihám a většina i odpovídá na otázky. Věděli jste, že skoro každý, kdo píše startrekovské knížky, píše i jiné vědeckofantastické příběhy? Pokud se vám zalíbí startrekovské dílo některého autora, možná by se vám líbil i zbytek jeho díla. Je docela pravděpodobné, že náměty, které rozvíjí ve Star Treku, jsou podobné jako náměty jeho ostatních knih. Žádejte u svých knihkupců knížky od vašich oblíbených autorů Star Treku.

Pokud byste mi chtěli poslat nějaké připomínky k této nebo jakékoli jiné knize, můžete mě kontaktovat přes mého nakladatele nebo na adrese P.O. Box 625, Murray, KY 42071-0625. Pokud chcete odpověď, přiložte prosím k dopisu nadepsanou obálku se známkou. Možná pro vás bude výhodnější podívat se na mou internetovou stránku

[www.jeanlorrah.com](http://www.jeanlorrah.com)

Trekujte dál!

Jean Lorrah

Murray, Kentucky

#### Poznámka překladatele

Možná jste si všimli, že český název této knihy (Otázka bezpečnosti) neodpovídá zcela přesně názvu anglickému (Survivors). Má to samozřejmě svůj důvod.

Opravdu první název této knihy byl opravdu "A Question of Security", ale v průběhu psaní se změnil na "Survivors". Slovo survivor je v jistém slova smyslu noční můrou, protože pro něj prostě neexistuje žádný český ekvivalent, kromě onoho poněkud zdoluhavého "Ti, kteří přežili". Proto jsem se raději rozhodl pro původní název, přestože autor prohlašuje, že není ani zdaleka tak dobrý jako ten nový.

Překlad Star Treku je u nás velice kontroverzní otázka a samozřejmě platí, že se nikdo nezavděčí každému. Na druhou stranu se utěšuji myšlenkou, že to možná platí i naopak - každý se zavděčí někomu. Mějte na paměti, že slova, která používám, někdy možná odrážejí víc mé osobní preference než oficiální názor (pokud nějaký existuje). Přesto věřím, že se vám tato kniha bude líbit. A pokud ne - nezoufejte, bude jich ještě dost!

Marek 14, srpen 2000

## Kapitola jedna

TA PLANETA SE JMENOVALA Nová Paříž, protože emigranti ze Země, kteří hledali po skončení hrůz postatomového věku spásu ve vesmíru, si přáli, aby se jejich nový svět stal planetou světla. Chtěli na ní založit společnost, kde by lidé mohli být svobodní, zdraví a šťastní, kde by umění vzkvétala, láska bujela a nenávist uvažovala.

Bohužel, když ve dvacátém čtvrtém století Spojená Federace planet Novou Paříž znovu objevila, podobala se mnohem víc Paříži Victora Huga než Toulouse-Lautreca. Sen o dokonalém světě se vytratil před mnoha generacemi; obyvatelé Nové Paříže si ve svém zápase o přežití - a později o nadvládu - připravili přesně ten osud, před kterým se jejich předkové rozhodli uprchnout, i když kvůli tomu museli riskovat životy v křehkých podsvětelných lodích.

Ve městě, které kdysi bylo modelovým příkladem spojení formy a funkce do esteticky přitažlivého celku, se patnáctiletá dívka choulila v troskách zůstavených Poslední válkou. Na Nové Paříži se už nevedly žádné války, které by mohly způsobit takovou zkázu; dnešní bossové vládli díky tělesné síle, počtu poddaných, umění bojovat a faktu, že ovládali přísun jídla a drog.

Otrhaná a špinavá dívka svírala v náručí jedinou životní útěchu, zrzavou kočku, se kterou se dělila o jídlo, které našla nebo ukradla. Ona ji na oplátku chránila před krysami, když spala - vlastně jí umožňovala spát, protože dívka věděla, že kdyby se k ní někdo přiblížil, kočka ji probudí. Jednou dokonce skočila na krk chlapovi, co chtěl dívku zabít kvůli pečenému kuřeti, které ukradla. Dívka tak získala dost času, aby vytáhla nůž a útočníka probodla. Není třeba říkat, že ten den dostala kočka vpravdě královský podíl.

Ale kočka, která neměla žádné jméno, protože dívka neznala pozemský zvyk pojmenovávat zvířata, jí teď pomoci nemohla. Zhlédl ji gang zvrhlíků - a ona věděla moc dobře, že se jí jen tak nevzdá.

Jednou už ji chytili - to jí bylo sotva dvanáct. Tenkrát si s ní jen pohráli pro pobavení, potom se jí vysmáli a pustili ji. Byla moc malá, moc hubená, moc hladová.

"Teďkonc tě eště vrazíme zpátky, holčičko. Musíš kapku vyrůst, abys měla náký kozičky. Pak se aspoň vyplatí tě krmit, páč sou chlapi, co dobře platěj za čerstvý masíčko - a pak dostaneš moc pěkný šaty a spoustu cetek a dost prášku radosti, abys byla nadosmrti šťastná."

Tehdy se dívka naučila bojovat. Členem gangu mohla být i žena; některé gangy dokonce tvořily výhradně ženy a dívky. Ona se ale do takového gangu nenarodila, takže neměla naději, že by ji přijaly mezi sebe, dokud bude malá a hubená, slabá a hladová. Jediný způsob, jak se stát členkou gangu, by byl dokázat jim, že je toho hodna - a to nebyla, jak jí právě ukázal ten gang zvrhlíků. No, rozhodně se netoužila stát cennou podle jejich představ! Jediná další možnost byla být tak silná a dovedná, aby se mohla přidat k ženskému gangu - potom by se gangů zvrhlíků nemusela už nikdy bát. Šok a strach v sobě proměnila ve vztek a vztek v odhodlání.

Odhodlání bylo ovšem jedna věc; trénink bylo něco docela jiného. Dívka neměla žádné spojení s gangy. Matka ji opustila, když jí bylo pět a stařena, která se ujala hladového dítěte, sice kdysi k nějakému gangu patřila, ale všichni ostatní členové byli už dávno mrtví. V dítěti viděla někoho, kdo by pro ni mohl páchat drobné krádeže a v noci se k ní přitulit, aby jí nebyla zima. A - to možná především - někoho, s kým mohla mluvit. Naučila dívku kapsářským trikům, otvírání jednoduchých zámků a velice důležitému umění najít správnou cestu v labyrintu zřícených budov.

Naučila ji trochu číst, aby mohla přelouskat cedule, které se pořád tu a tam našly ve sklepích a tunelech, které přežily holocaust.

Pro obyvatele ulic Nové Paříže - tedy valnou většinu populace - se čtení hodilo jen k tomu, aby se mohli vyhnout zamořeným oblastem nebo najít správnou cestu mezi spoustou stejných chodeb. Na Nové Paříži nebyly knihy; pokud snad nějaká přežila válku, určité ji už před mnoha zimami někdo spálil - kvůli teplu, které mu mohla poskytnout. O novinách tu nikdo nikdy neslyšel - bohatí drogoví bossové, kteří žili vysoko nad ruinami, si posílali zprávy po běžících nebo přes komunikační konzole. V těch několika posledních vysokých budovách se totiž dosud zachovaly pozůstatky technologie. Na ulicích žádný komkon nefungoval, nebyla tam elektřina a netekla voda. Takový luxus si dopřávalo jen těch pár mocných.

A tak ve věku dvanácti let neuměla dívka nic, kvůli čemu by ji nějaký gang živil a chránil - a tak se rozhodla, že se naučí chránit sama. Měla zbraň - stařenin nůž, její jediný odkaz a "víc, než sem kdy dostala od vlastní mámy!", jak řekla jednou ráno, když se probudila a našla stařenu mrtvou. Nedokázala se přimět, aby jí svlékla šaty, ale aspoň jí prohledala kapsy. Očekávala by to od ní. Koneckonců, k čemu jí teď byly dvě mince, chlebová kůrka, tři špendlíky a mnohoúčelový nůž, který jí zřejmě zbyl z dob rozkvětu jejího gangu a který měl neustálým používáním čepel obroušenou na polovinu původní šířky?

Ale když si ji našel gang zvrhlíků - pouhé dva dny po stařenině smrti - nůž jí moc nepomohl. Možná, že nedávala pozor, protože truchlila a nevšímala si podezřelého pohybu ve stínech. Nůž jí vykroutil z ruky rozesmátý chlap. Potom ji právě

tím nožem přinutil, aby mu byla po vůli.

Hodili jí přes hlavu kápi, aby neviděla. Nemohla bojovat, kousat ani sledovat, co se děje. Skoro se udusila, zatímco se na ní všichni vystřídali. A potom, když to skončilo, jí vůdce gangu stáhl kápi z hlavy a pohrdavě vedle ní pohodil její nůž. Věděl, že je moc slabá a vyděšená, než aby ho použila.

Z toho zážitku se poučila. Dostali ji, protože truchlila pro stařenu. Tak dobrá - nikdy už nebude myslet na nikoho jiného; už nikdy. Nepokusila se spřátelit s bandou spratků, kteří na ni pokřikovali, že je "votrok starý ježibaby". Nezmohla nic proti muži, když už ji chytil, takže se rozhodla naučit házet nožem, aby mohla zabít na dálku. To se mohla naučit sama a také to udělala; za pár týdnů dokázala neomylně zasáhnout nehybný terč a čím dál tím častěji se trefovala i do krys, na které zamířila, i když se skrývaly skoro v úplné tmě.

Asi o dva roky později zachránila kočku z rukou bandy divokých dětí, které jí chtěly zapálit ocas. To její samotě trochu ulevilo. Jistěže jí na tom zvířeti doopravdy nezáleží, říkala si, ale je užitečná. Tak jako nůž. Tím pádem bylo v pořádku, že tu kočku krmí, hladí a že jí její předení uklidňuje, když se probouzí ze špatných snů.

To, jak se před ní ty děti rozutekly, i když by ji mohly přepat - bylo jich přece jen víc - jí dodalo sebedůvěru. Zvýšená ostražitost, kterou si vypěstovala po té bolestivé zkušenosti, jí pomáhala, když se v noci plížila na trh a brala si nejlepší jídlo, místo aby se pokoušela, jako ti uličníci, ve dne štipnout, co se dá.

Žádný gang zvrhlíků ji už nikdy nedostal, i když ji párkrát některý pronásledoval. Dvakrát se jí stalo, že unikla většině gangu, ale jeden člen šel pořád za ní. V takovém případě se otočila, zalehla do úkrytu, tiše ho zabila nožem a tělo hodila do nejbližší bezedné jámy - dalšího nebezpečí, které číhalo ve zříceninách. Byla pořád větší a silnější - a potom ji zradilo vlastní tělo; začala mít ženské křivky, i když byla pořád hubená a kostnatá.

Přišel čas, rozhodla se. Půjde k nějakému ženskému gangu, ukáže jim, co dokáže s nožem, řekne jim, že zabila dva členy gangů zvrhlíků - a nabídne, že jim ukáže jak, protože ženské gangy a gangy zvrhlíků byly samozřejmě nepřátelé na život a na smrt.

Vybrala si Pekelné kočky, které vládly čtyřem blokům zřícenin. Žily v domě, kde byla elektřina a sřežily ho jako pevnost. V takové pevnosti, stejně jako v ostatních budovách, musely být krysy. Chtěla jim nabídnout jako dárek svoji kočku, protože ve zříceninách prolezlých krysy byly kočky velice ceněné. Proto se asi ty děti tak bály, když je tenkrát přistihla, jak ji trápí; bály se, že patří k ženskému gangu a přísně je potrestá. Svědomitě si předfíkávala, co jim řekne: že kočka je ten pravý maskot pro Pekelné kočky, že ona sama se naučila kočičímu umění skrývat se, že umí překvapit a zabít nepřítele.

Ležela na boku s předoucí kočkou na rameni a šťastně přemítala o zítřejší noci. Místo téhle hromady hadrů bude spát v opravdové posteli v pevnosti Pekelných koček. Jestlipak tam mají každý den teplé jídlo? Při tom pomyšlení jí začalo kručet v žaludku a sbíhaly se jí sliny v ústech.

Ne, na jídlo teď myslet nesmí. V poslední době se moc nenajedla. Dokonce ani na trhu nebylo jídla příliš - něčeho tam bylo tak málo, že se neodvážila si z toho něco vzít někdo by jistě krádež odhalil.

A tak raději myslela na teplé šaty, které bude mít - místo těch, které jí z těla už přímo padaly. Musela je pospravovat kousky provázku a vpředu pořád sklouzávaly a jen stěží jí zakrývaly ty nešťastné "kozičky", které z ní dělaly cenné zboží pro gangy zvrhlíků.

Někteří muži, které dnes viděla, se na ni lačně dívali, ale ona kolem nich jen přešla a doufala, že nepatří ke gangu zvrhlíků. Nesledovali ji, takže zřejmě nepatřili. Ale stejně - to, jak nad ní slintali, jí připomnělo, jak ji tenkrát chytili. Převalila se a tak shodila kočku z ramene. Hned, jak se zase zklidnila v nové poloze, vyšplhala kočka co nejtíšeji zpátky. Dívka ji podržela na hlavě a těšila se z jejího tepla, hebkosti a z toho, jak se jí otírala o ruku, jako by chtěla říct, že jí na ní záleží.

Najednou se kočka nahrbila, sedla si a potom se syčením a prskáním seskočila.

Dívka se posadila - a uviděla v chodbě záblesk světla.

Ale v pasti nebyla; naučila se nikdy nechodit nikam, kde je jenom jeden východ.

Zvedla kočku a zmizela v sousedním tunelu, kde si klekla na zem a třásla se. Pokusila se uklidnit kočku, protože se bála, že poběží proti pronásledovateli a nechá se zabít. Když si byla jistá, že poběží s ní, postavila ji na zem do směru, kterým chtěla jít, a zašeptala jí: "Teď běž! Tohle místo není bezpečné." Naposledy se podívala do chodby, kde spala.

Viděla světlo a slyšela mužské hlasy, jak na ni volají a posmívají se jí -

Zříceniny byly v noci plné smrtících pastí, ale neměla na vybranou. Musela utíkat a riskovat pád do některé bezedné jámy.

Kdosi ji chytil za rameno.

Automaticky se otočila a s hrůzou poznala vůdce gangu zvrhlíků, který přišel z druhé strany -

Kočka po něm skočila!

Muž vykřikl a ostatní se na dívku sesypali, právě když zaútočila a nožem udělala vůdci gangu šrám na rameni. Okamžitě si uvědomila, že udělala chybu. Měla proběhnout kolem něj; v temných tunelech by možná měla naději. Ale kvůli pomstě tuhle naději ztratila - dva muži ji chytili zezadu a vůdce popadl jednou prackou kočku, druhou sebral dívce nůž a před očima jí rozpáral jediného živého tvora, kterému na ní kdy záleželo.

Křičela, zápasila, kousala, ale nebylo to k ničemu. Znovu jí natáhli přes hlavu kápi a pevně ji utáhli kolem krku. Ruce jí zkroutili za záda a spoutali. Potom uslyšela muže před sebou, jak jí říká: "My sme tě sledovali, holčičko. Pěkněs nám vyrostla, moc pěkně. Za tebe dostanem dobrou cenu, ale napřed se pobavíme sami!"

Potom ji někdo zvedl, přehodil si ji přes rameno a vůdce pokračoval: "Zmizíme vocaď. Než si s ní pohraju, musím se postarat vo tenhle škrábanec - a ať vás ani nenapadne začínat si s ní dřív než já!"

Prát se nebylo k ničemu. Jediná šance byla ochabnout, aby si mysleli, že omdlela. Šetřit sílu. Nebyla zas tak lehká - nakonec ji její věznitel musel položit a chvilku si odpočinout. Dokonce i s pouty a kápi vyskočila a rozběhla se, udeřila

se o něco do holení a potom se praštila do hlavy

Na bolesti ale nezáleželo! I kdyby spadla do bezedné jámy, bylo by to lepší než prášek radosti a zbytek života strávený jako hračka pro muže. Dost prášku radosti a nebude jí na tom záležet. Nebude jí záležet na ničem, ani na vlastním dítěti stejně jako její matce.

I když hluboko uvnitř věděla, že nemá šanci, držela strach na uzdě vztekem.

Kdosi jí nastavil nohu. Upadla přímo na obličej, protože se nemohla nijak zastavit. Otočila hlavu na stranu, ale i tak se bolestivě udeřila do tváře. Zčásti ji vytáhli, zčásti vynesli ven. Začala jí být zima. Muž, který ji nesl, se potil vyčerpáním, ale neudělal nic, aby ji zahřál. Přes veškeré předsevzetí ji ovládl šok a strach. Nekontrolovatelně se roztřásla.

"Odpočinem si tady," uslyšela vůdce. "Sakra - furt ještě krvácím! "

Hodili ji na zem. Kopanec neviděla a nemohla se mu proto vyhnout. Schytala to do žeber. Vykřikla bolestí a roztřásla se ještě víc.

"Copak, copak, děvenko? Je ti zima? Prima! Ublížila's mi, teď ublížím já tobě. Kopat bych do tebe neměl - nerad bych, abys byla celá vomlácená, to bych za tebe nic nedostal. Ovšem pohodlí mít nebudeš."

Dívka ucítila na krku nůž, ale kůži nepoškodil. Místo toho muž přerázl provázky, které jí držely pohromadě šaty. Vrsek se rozpadl. Potom se nůž přemístil k pasu, odřízl zbytek a vůdce z ní sloupł šaty, jako by ji stahoval s kůže. Ostatní pochvalně mručeli. Dívka nemohla zahnat vzpomínky na bolest a ponížení, které zažila minule. Její vztek se vrátil a ona se jen víc a víc třásla -

"Co se tu děje? Co si sakra myslíte, že uděláte?" zazněl najednou přísný hlas.

"Co seš zač?" zeptal se vůdce gangu. Dívka zaslechla - i přes šok a zoufalství - v jeho hlase úžas a náznak strachu.

"Můj Bože!" zvolal jiný hlas - ženský. "Oni ji znásilňují! Dare - zastav je!"

"Je moje!" vykřikl vůdce gangu. "Najdi si vlastní ženskou!"

"Pusťte ji," nařídil znovu ten přísný hlas. "Však ona nám už řekne, jestli je tvoje nebo ne."

Dívka těm hlasům jen těžko rozuměla; hovořili sice jejím jazykem, ale nikdy neslyšela nikoho mluvit tak, jako mluvili oni.

"Heleďse!" všiml si jeden člen gangu. "Maj s sebou pěknou ženskou, šperky a techniku! Sou jen tři -"

"Drž hubu! Chceš, aby po nás šli bossové?"

"Tak je hodíme do jámy. Nikdo se to nedoví. Sou jen tři, Hafe! Hele, kámo, to je zlato, co nosej!"

Dívka měla přes hlavu kápi a tak neviděla, co se stalo, ale hádala, že chtivost překonala strach a gang se vrhl na nově přichozí, aby je okradl a zabil.

Využila té nečekané šance a začala se plížit pryč od ruchu boje.

Zaslechla podivné, vysoké zabzučení, které ještě nikdy neslyšela, a zuchnutí padajícího těla. Potom se ozvalo zděšené lapání po dechu a nakonec dupot utíkajících nohou.

Někdo se jí dotkl. Začala kolem sebe kopat.

"Hej - už je to dobré! " řekl ženský hlas. "My ti neublížíme. Už jsi v bezpečí."

Rozvazovali jí kápi, takže tiše ležela, jen aby už byla dole. "Ó můj Bože - je to jen malá holčička!" zrohnila se žena.

"Miláčku, už jsi v bezpečí," opakovala. "Nedovolíme, aby ti ještě ublížili."

Chodbou se rozlévalo světlo, ale ne z baterek; podivné, jasné elektrické světlo, které jí vhnělo slzy do očí. Podívala se na nové vězňatele.

Žena jí seděla po boku, ale dívka se na ni ani nepodívala. Vzhlížela přes dlouhé nohy v černých kalhotách a přes nějaký nazlátlý vzor na hrudi až do tváře nového majitele.

Vyděšené dívce připadala jako krutá tvář, která se na ni dívala očima studenýma a tmavýma jako zimní noc. Potom pootevřel ústa a nasadil výraz soucitu - falešného, jak předpokládala - a přidržel k ní. "Chudáček malá! Margie, můžeš jí rozvázat ruce?"

"Nejsou svázané," řekla ta žena. "Jsou na nich pouta."

"Můžeš mluvit?" zeptal se jí muž. "Rozumíš nám?"

"Já... rozumím," ozvala se opatrně dívka. Jak si její oči přivykaly na světlo, spatřila na zemi těla nejméně čtyř členů gangu. Tohle byli nepochybně velice nebezpeční lidé. Určitě drogoví bossové.

"Dobře," muž přikývl. "Napřed ti sundáme ta pouta a potom - Ale vždyť ty mrzneš!" všiml si, když jí tělem projela nová vlna chvění. Rozhlédl se, zvedl zbytky dívčích šatů a okamžitě je zase pustil - a pečlivě si otřel ruku o stehno. Potom se dotkl zářivě zlaté brože na hrudi. Zapípala a dívka vyskočila.

Muž se na ni usmál, ale jeho slova nepatřila jí ani nikomu a přítomným. "Tady Adin. Potřebuji pilku na kovy a přikrývku, na mé souřadnice - a rychle. A pošlete sem doktora - nebo radši doktorku. Máme tu malou holčičku, napadenou."

"Ano, pane, " odpověděla brož.

"To je... komkon! " podívala se dívka. "Na mluvení! "

"Ano, správně," potvrdil muž. "A ty, jak vidím, víš, jak se to jmenuje."

"Jo. Ale kde je drát?"

"Drát? "

"Ten drát, kerym de zvuk," vysvětlila. To si vážně myslí, že tak hloupá, že neví, jak funguje komkon?

Znovu pootevřel ústa - tentokrát, jako by právě na něco přišel. "Tak proto jsme tedy nedostali odpověď na žádné frekvenci! Oni neznají bezdrátovou komunikaci." Tázavě se podíval na ženu.

Zvedla přístroj na svém rameni a namířila ho na dívku. "Je to člověk," řekla, "a tlumočník se nezapnul. Proto nám zní jejich jazyk tak divně: je to náš vlastní jazyk, pozměněný právě jen tolik, aby nám zněl cize." Vrhla významný pohled na zříceniny kolem. "Očividně byli kdysi na mnohem vyšší technologické úrovni. Dare, myslím, že jsme našli ztracenou pozemskou kolonii."

"Díky bohu," řekl. "To znamená, že odsud můžeme tu chudinku odvést."

"Dare, nemůžeš přece -" začala žena, ale najednou ji přerušil další podivný zvuk. Nedaleko od nich se ve vzduchu objevila mihotavá záře a dívka se ohromeně posadila, když se tam jen tak z ničeho objevila příkrývka, na které ležel další přístroj.

Třetí člen tohoto prapodivného gangu obojí přinesl a žena s tím přístrojem něco udělala dívce za zády. Náhle měla ruce volné. Žena kolem ní jemně omotala příkrývku. Byla neuvěřitelně měkká, čistá a celá. Dívka ji k sobě pevně přitáhla, když se náhle objevila ta záře znovu - a tentokrát se z ní stala další žena!

"Já jsem doktorka Munsonová," představila se. "Neublízíme ti, dítě." Zvedla malou stříbrnou věc. "Tento přístroj mi ukáže, jak vážně jsi zraněná."

Dívka se odtáhla a přemýšlela, kam jí to chce strčit, ale žena to na ni jenom namířila. Přejížděla jí přístrojem kolem různých částí těla a přístroj vydával slabé vrčení. Potom se na dívku podívala a hlásila: "Lehký otřes mozku, jedno zlomené žebro, pohmožděniny a šok - to jsou okamžité potíže. Ale udělal jste dobře, pane Adine, že jste mě zavolal. Trpí nedostatečnou výživou, potřebuje rozsáhlou zubařskou péči a má řadu vnitřních i vnějších parazitů. Upozorňuji, že to znamená, že po přenosu budeme všichni muset projít úplnou dekontaminací."

"Proti tomu nic nemám, doktorko," odpověděl muž, kterému bůhvíproč říkala doktorka "pane Adine", zatímco ta druhá žena "Dare". To musí znamenat, pomyslela si dívka, že jedno z toho je jeho jméno a to druhé titul; určitě je to vůdce tohoto gangu. Otřel si ruku o šaty a zeptal se: "Můžu jí položit pár otázek, než ji vezmete na ošetřovnu?"

"Vzít ji na -?" Oči doktorky Munsonové se rozšířily a v hlase jí zazněl protest.

Druhá žena vysvětlila: "Ta dívka a muži, které jsme od ni odehnali, mluví variantou našeho jazyka. Je to pozemská kolonie, doktorko."

Doktorka se rozhlédla. Právě vycházelo slunce a ozařovalo zničené město. "Chápu, pane Adine, proč ji chcete přenést nahoru, ale na to potřebujete svolení kapitána, a také jejích rodičů."

Dívka tiše přemýšlela. Takže pan Adin/Dar nebyl vůdce gangu; zodpovídal se někomu jinému. Musela linii svých úvah přerušit, protože se k ní doktorka otočila. "Vi tví rodiče, kde jsi, dítě? Musí o tebe mít velkou starost."

"Rodiče?" zeptala se dívka.

"Matka. Otec. Tvoje rodina."

"Nemám rodinu," odpověděla dívka nevlídně. Ve skutečnosti neměla tušení, jestli je matka naživu, ale pochybovala o tom. Byla závislá na prášku radosti - pravděpodobně nepřežila víc než rok od opuštění dítěte.

"A kdo se o tebe stará?" zeptal se pan Adin.

"Starám se sama!"

Chvilí si ji prohlížel. Očividně se chtěl ještě na něco zeptat, ale místo toho řekl: "Já se jmenuji Darryl Adin. Mí přátelé mi říkají Dar. Jak se jmenuješ ty?"

"Taša," odpověděla dívka. Znělo to divně; od stařeniny smrti její jméno nikdo nevyslovil.

"Taša," opakoval Darryl Adin. "Hezké jméno pro hezkou dívku."

"Nechci být hezká!" vyhrkla rozzlobená dívka. "To přitahuje gangy zvrhlíků!"

"Gangy zvrhlíků!" vykřikla doktorka. "Co je tohle za místo?"

"Ne přesně ta pravá planeta na dovolenou," odpověděl Adin. Potom začal znovu klást dívce otázky. "Máš ještě jiné jméno?"

Taša rychle zapřemýšlela. Tohle byl velice, velice mocný gang. Měl víc techniky než kdy viděla a tenhle muž, očividně vysoce postavený, i když ne přímo vůdce, ji chtěl vzít s sebou. Věděla, co to znamená, pochopila to v okamžiku, kdy ji řekl, že je hezká.

Jak má ale utéct, když mají zbraně, kterými přemohli celý gang zvrhlíků, aniž by někdo z nich utrpěl jedině škrábnutí?

Taša byla vyčerpaná a přestože měla příkrývku, byla jí pořád zima. Teď nemohla bojovat. Nejlepší tedy bude spolupracovat s nimi. Prozatím.

V tomto gangu byly i ženy a zdálo se, že s nimi muži zacházejí s úctou. Možná by mohla získat stejné postavení.

Z toho, co řekla doktorka, poznala, že se chtějí postarat o její zranění. A Darryl Adin ji přikázal, aby ji vzala na nějaké místo zvané "ošetřovna". Asi ji nechtěl s monoklem a zlomeným žebrem - pamatovala si, že vůdce gangu zvrhlíků říkal, že na ní nesmějí zůstat známky násilí. Drogoví bossové byli, co se týkalo žen, velmi vybíraví.

A tak se Taša rozhodla. Byla slabá, unavená, zraněná. Bude jí trvat pár dní, než se zotaví a během té doby jí možná dají jídlo a nové šaty. Drogoví bossové měli spoustu jídla a šatů - měli spoustu všeho. Vezme si, co jí dají, nabere sílu, a potom, jakmile bude zdravá a Darryl Adin ji bude chtít do postele, uteče.

Možná se jí to nepovede. Možná ji chytí a přinutí podvolit se a jestli odmítne, můžou ji zabít.

Ale pokud nebude spolupracovat teď, zabijí ji docela jistě, protože už jí nezbývá žádná síla. Prozatím bude nejlepší spolupracovat ze všech sil, snažit se zapadnout. Být hodná na doktorku Munsonovou, dokud bude na té "ošetřovně".

Možná se tam naučí, jak mohou být ženy členkami gangu a ne jen mužskými hračkami. Ty dvě ženy byly oblečené stejně jako muži, až na to, že jejich obleky měly jiné barevné vzory. To muselo znamenat, že jsou skutečnými členkami gangu. Doktorka Munsonová určitě, podle toho, jak odmlouvala Darrylu Adinovi!

Darryl Adin se jí zeptal, jestli má ještě jiné jméno. On měl dvě jména. Doktorka Munsonová měla dvě jména. Ostatní členové gangu měli pravděpodobně taky dvě jména. Jméno matky si nepamatovala - a i kdyby, nechtěla, aby ji znali pod ním. A tak si vzala ještě jednu věc od stařeny, která se ujala vyděšeného, hladového pětiletého dítěte a rozdělila se s ním o to málo, co měla. "Jarová," odpověděla hrdě. "Menuju se Taša Jarová!"

PORUČÍK HVĚZDNÉ FLOTILY TAŠA JAROVÁ, šéf ostrahy na Enterprise, se přenesla na palubu z planety Minos s pocitem hluboké úlevy. Určitou dobu, když je pronásledovala ta neovladatelná zbraň, se bála, že ona a lidé, za které nese odpovědnost, zahynou - ale hladká spolupráce výsadkového týmu Enterprise je zase jednou vyvedla z nebezpečí. Když však podala hlášení do počítače a skončila jí služba, uvědomila si, že je napjatá a nemůže se uvolnit. Zkusila knihu na pásce a tichou hudbu - v naději, že ji to uklidí ke spánku...

Dveře zabzučely. "Dále," zavolala Taša. Ani ji moc nepřekvapilo, že za dveřmi stojí její blízká přítelkyně, lodní poradkyně Deanna Troi.

"Ty máš starosti, Tašo," řekla bez úvodu.

"Přišla jsi jako moje přítelkyně nebo jako poradkyně?" zeptala se opatrně Taša.

"Jako obojí," odpověděla Deanna s klidným úsměvem. "Anebo jako ani jedno, pokud si přeješ, abych odešla."

"Ne, ne - jestli takhle vysílám emoce, asi potřebuju, aby mi někdo pomohl se s nimi vypořádat," přiznala Taša.

"A žádat o pomoc se ti protíví," odpověděla jí laskavě přítelkyně. "Proč si spolu prostě nemůžeme povídat? Myslím, že nepotřebuješ přímo můj profesionální zásah."

Taša se na Deannu podívala. I ona byla mimo službu. Měla na sobě modro-zeleno-fialové šaty a její rozpuštěné vlasy budily dojem neposlušných kudrn. Vypadala mladší než s obvyklým účesem. Přispíval k tomu i fakt, že volné šaty zahalovaly její poněkud... dráždivou postavu způsobem značně odlišným od přiléhavé uniformy.

Taša si všimla, že i Troi zaregistrovala, co má na sobě ona: modré pyžamové kalhoty s krátkým kabátkem v tmavší barvě.

Ale ne.

Když uviděla, jak se na Deanniných rtech objevuje úsměv, pokusila se bránit: "Netvař se tak. Ano, vidím, co jsem provedla. Už zase skrývám svou ženskost a ty si myslíš, že to není normální, zvláště když musím ve službě pořád nosit ty bezpohlavní uniformy."

"Tašo, výraz 'normální' nic neznamená, jak velmi dobře víš. Nošení pyžama není nic, co by ti mělo dělat starosti. Ovšem nespavost, především po takovém dni, ano."

"Možná jsem moc unavená, než abych mohla spát."

"Možná. Ale je taky možné, že pocit bezmoci na té planetě oživil tvé nejhorší vzpomínky. Ty, které skrýváš i sama před sebou."

Bylo to ono? Bála se usnout, protože měla strach, aby se nevynořily ty staré noční můry o ganzích zvrhlíků? Na téhle výpravě se jí to už jednou stalo, když byla téměř přinucena dívat se na popravu Wesleyho Crushera, kterému byla tolik co jí, když ji Flotila zachránila.

"Vím, že nenávidím okamžiky, kdy nemám situaci pod kontrolou," povzdechla. "Kapitán a doktorka Crusherová měli problémy a my je nemohli ani najít." Ucítila ve vlastním hlase napětí, ale nedokázala ho potlačit. "A ta... ta zbraň se pořád objevovala a pokaždé byla silnější a rychlejší - nemohla jsem ji nijak zastavit."

"Tašo, ty mluvíš, jako bys za to nesla odpovědnost jenom ty. Výsadkovému týmu velel Will Riker a Dat byl -"

"Ostraha je moje práce! Já jsem je měla chránit, ne oni mě. Když se už nemůžu spolehnout ani sama na sebe -"

Troi jen tiše seděla.

Taša se zvedla a přešla po místnosti. "Už je to tu zase. Že se nemůžu spolehnout na nikoho jiného než na sebe."

Zavrtěla hlavou. "Ale já se přece na ostatní spoléhám, každý den. Rozděluji zodpovědnost. Spoléhám se na ostatní členy týmu, že mi budou krýt záda, stejně jako já jim."

"Ano, to děláš. Ať už ze zvyku nebo díky výcviku. Ale není možné, že v duši se pořád bojíš, že by tě někdo z nich mohl nechat na holičkách?"

"Jsou to jenom lidé. Pochopitelně kromě Data."

"Zvláštní, že se o něm zmiňuješ," prohodila Deanna a bylo znát, že by chtěla slyšet víc.

"Na to zapomeň!" odmrštila jí Taša. "Tohle je soukromá věc, o které nemluví dokonce ani s tebou. S mými nynějšími obavami to nemá co dělat."

"Víš to jistě?" zeptala se Troi.

"Naprostě."

"I když je Dat tím, čím sis vždycky přála být ty?"

"Co?" zeptala se Taša, kterou to zarazilo. Myslela si, že Troi mluví o onom incidentu, kdy jejich androidího kolegu svedla - což se nikdy neobjevilo v žádném záznamu, protože se to stalo v soukromí její kajuty a Dat se stejně jako ona až nábožně držel jejich instrukcí. "Nikdy se to nestalo." Dokonce ani poradkyně to nevěděla. Ale ne. Moje reakce jí právě prozradila, že mezi Datem a mnou je něco nevyřešeného.

Ale Troi měla na mysli něco jiného. "Tašo, z těch hrozných traumat dětství ses zotavila neuvěřitelně dobře. Nikdo se nemůže dívat, že ti dělá potíže spoléhat se na ostatní, ani že od sebe očekáváš příliš mnoho. Nezávidíš Datovi jeho sílu, rychlost, znalosti?"

"Copak mu to nezávidí všichni?" zeptala se Taša. "Kdyby neměl naprogramovanou skromnost, byl by to pěkně namyšlený -"

"To není naprogramovaná skromnost, Tašo," přerušila ji Troi. "Dat závidí nám."

"To je přece hloupost. Má všechno, co mají lidé, a ještě víc. Co by nám mohl závidět?"

"To ti můžu říct bez porušení lékařského tajemství - sám to říká přede všemi. Slyšela jsi ho, ne? - přeje si stát se člověkem."

Taša se zamračila. O téhle Datově zvláštnosti nikdy příliš nepřemýšlela. "Neříkej mi, že k tobě jako k poradkyni chodí i Dat?"

"Je to člen posádky. Má stejná práva jako ostatní."

"Ale je ta stroj, " protestovala Taša. "Nemůže přece mít skutečné... city?"

"Může, a také má. Jen se podívej na záznam jeho vstupní zkoušky do Akademie. Nikdo samozřejmě nezpochybňoval jeho inteligenci ani fyzické schopnosti, ale jedna z podmínek pro přijetí je, aby byl uchazeč vědomý. Nejenom rozumný, ale vědomý. Aby si uvědomoval sám sebe. A to znamená, že musí mít nějaké city. Počítače ani roboty do Akademie nepřijímají. Data přijali."

Cítí ze mě teď vinu? přemýšlela Taša. To znamená, že jsem mu ublížila - přinejmenším jsem ho zmátla. A už je to tak dlouho. Jak se mu ale mám omluvit?

Troi si Tašu pozorně prohlížela. "Myslím, že dnes v noci už žádné potíže se spánkem mít nebudeš."

"Vážně?" zeptala se překvapené Taša. "Proč myslíš? Vždyť jsem právě objevila nový problém."

"Ano - ale problém s někým jiným, ne s tebou. A ty se velice dobře umíš starat o druhé, Tašo. Ty máš problémy, když od sebe očekáváš příliš mnoho. Teď ti popřeji dobrou noc. Ale ještě jedna věc."

"Ano?"

"Promluv si s Datem. " Než mohla Taša začít protestovat proti zasahování do soukromí, Troi pokračovala. "Prospělo by vám to oběma. Tašo, ty si přeješ být jako ze železa, abys dokázala každého nepřítele porazit holýma rukama nebo libovolnou zbraní, a abys vždycky znala všechna důležitá fakta. Dat má sice fyzickou sílu a vědomosti, které mu závidíš, a přesto by to všechno vyměnil za možnost stát se člověkem. Promluv si s ním; řekla bych, že se jeden od druhého můžete hodně naučit."

"To je rozkaz, poradkyně?"

"To je návrh, přítelkyně."

A když Troi odešla, Taša zjistila - ráno, když ji vzbudil budík - že opravdu spala klidně a neměla žádné děsivé sny.

Nadporučík Dat seděl na svém obvyklém místě na můstku, když přišla zpráva z Trevy. Okamžitě si vybavil všechny známé informace o té planetě: typ M, humanoidní kultura neurčeného původu, technologická úroveň srovnatelná s předatomovou Zemí první poloviny dvacátého století. Nelétají do vesmíru, ale udržovali obchodní styky s jinými rasami ještě před kontaktem s Federací. Předběžnou žádost o členství ve Federaci předali Radě zhruba před patnácti standardními lety. Zpráva průzkumného týmu byla příznivá, takže nic nestálo v cestě úplnému průzkumu, který mohl vést k plnému členství se souhlasem občanů. Ale formální žádost o tento průzkum Treva nikdy nepodala, takže její potenciální členství ve Federaci uvázlo na mrtvém bodě.

Data poněkud zklamalo, že ho kapitán Jean-Luc Picard o tyto informace nepožádal. Frustrace byla jednou z mála lidských zkušeností, které android znal až příliš dobře: byl vytvořen mimo jiné i jako dokonalý systém pro poskytování informací a přesto mu znovu a znovu odpírali možnost tuto funkci plně předvést.

Ale kapitán si místo toho nechal přehrát zprávu na hlavní obrazovce. Objevila se na ní žena, která se představila jako Nalavia, prezidentka Trevy. V mezeře mezi dvěma slovy stihl Dat přezkoumat své soubory a potvrdit její totožnost. Nedělalo mu nejmenší problémy nahrávat její slova a přitom ji studovat. Hodlal se někdy později zeptat komandéra Williama Rikera, jestli si myslí, že je ta žena krásná. Pro Data byli všichni lidé - vlastně všechny živé bytosti - krásní, každý jinak. Nedávno ho ovšem zaujal problém standardů krásy. Zjistil, že zatímco o kráse mořských pobřeží, západů sluncí nebo hvězdných obloh se téměř žádné spory nevedou, názory na krásu rozumných bytostí se značně liší. Věděl, že by bylo marné pokoušet se vzájemně porovnávat estetické preference lidí, Vulkánů, Klingonů nebo třeba Andorianů, a proto se prozatím rozhodl pokusit se porozumět kráse skryté v lidské podobě - podobě, kterou měl i on sám.

Dat nezaregistroval na Nalavii nic, kvůli čemu by ji lidé neměli pokládat za krásnou. Výška se sice z obrazu nedala odhadnout, ale viděl, že není příliš hubená ani tlustá a že její tělo má proporce, které jsou obecně pokládány za příjemné. Neměla žádné jizvy, nešilhala ani se nemračila, dokonce ani nebyla v tom věku, ve kterém (z důvodů, které Dat tak úplně nechápal) muži prokazují ženám spíš intelektuální úctu než fyzický obdiv.

Podle všech svých kritérií by Dat řekl, že Nalavia je krásná, ale věděl, že lidé vnímají věci, které on nevidí a odporují jeden druhému - a někdy dokonce sami sobě - takže dosud nedokázal odhalit, které faktory vlastně definují onu nezpochybnitelnou krásu.

Žena na obrazovce měla černé vlasy a bledou kůži. Měla velmi výrazné velké kulaté oči podivně zelené barvy - Dat si ale nebyl jistý, jestli to nezpůsobil přenos. Už viděl lidi se zelenýma očima a nedokázal přesně určit, proč mu tahle konkrétní zeleň připadá tak... nepřírozená.

Dat se rozhodl později si o tom promluvit s komandérem Rikerem a soustředil se na to, co žena říká.

"Planeta Treva čelí velkým politickým problémům. Právoplatně zvolená demokratická vláda je ohrožovaná samozvanými vojevůdci, kteří chtějí svrhnout vládu lidu a obnovit starodávnou vládu meče. Zabili tři členy Zákonodárné rady a všechny nás ohrožují."

Jako prezidentka Trevy tedy prosím Spojenou Federaci planet o vojenskou pomoc. Zákonodárná rada si přeje, aby se Treva stala členem Federace - ale nynější útoky naše snahy narušují. Ve jménu právoplatné trevanské vlády vás tedy žádám, abyste poslali vesmírnou loď, která by ukončila vzpouru vojevůdců. Jedině tak se může Treva stát členem Federace."

"Konec zprávy," ohlásil Dat.

Kapitán Picard usoudil: "Na Trevě asi nevědí moc o tom, jak to chodí ve Federaci. Poručíku Jarová, pošlete prezidentce Nalavii zprávu, že jsme zachytili její žádost a předáváme ji na velitelství Flotily a Radě Federace. A potom to udělejte."

"Ano, kapitáne," odpověděla se svou obvyklou břitkostí velitelka ostrahy a Dat koutkem pozornosti zachytil vysílané zprávy - vnímal tak všechna data, která se na můstku generovala. Ale doopravdy se zajímal o něco jiného: o kapitánovu reakci.

Dat se otočil, aby viděl na velícího důstojníka, který jako obvykle vstal ze svého křesla, aby se podíval na zprávu. Byla to jedna z těch lidských zvláštností, o kterých sice věděl, ale nerozuměl jim. Kapitánův sluch i zrak byly v naprostém pořádku a tím, že přistoupil blíž k obrazovce, neudělal na Nalavii vůbec žádný dojem. Ve skutečnosti ho Nalavia nikdy ani neuvidí - dostane pouze audiozprávu, kterou namluvila Taša Jarová.

Ted' ovšem android o kapitánově zvyku nepřemýšlel; pouze spoléhal na to, že přivede kapitána do jeho blízkosti, aby se mohl zeptat: "Pošle Federace na Trevu pomoc?"

"Udělal byste to, nadporučíku?" odpověděl Picard. Z toho, že ho Picard oslovil hodností a ne jménem, Dat usoudil, že ho chce poučit. Když kapitána postihla jedna z jeho pedagogických nálad, mohl se zaměřit na kohokoli, od Williama Rikera po Wesleyho Crushera. Datovi to nikdy nevadilo, i když si byl vědom toho, že ostatním občas ano.

Za kratší dobu, než mu trvalo naklonit hlavu, dospěl k závěru: "Pro takové rozhodnutí nemám dostatek informací."

"Ale co byste myslel, že se stane, na základě informací, které znáte?" zeptal se Picard.

"Volání o pomoc nelze nikdy ignorovat. Rada se tedy rozhodne získat více informací a Flotila někoho vyšle, aby situaci prošetřil. A protože Enterprise je v současné době k Trevě nejbližší, měli bychom být připraveni odchýlit se od našeho současného kurzu.

"Niměně," dodal, "naším úkolem je dopravit náklad droghenijského obilí na Brentis VI. Droghenijské obilí je odolné vůči fulgianské sněti, která zničila jejich úrodu dva roky po sobě, ale musí být zaseto během příštích sedmnácti celých, tří desetin dne. Naše cesta na Brentis VI potrvá ještě pět celých, dvě desetiny dne. Cesta na Trevu by nebezpečně zkrátila dobu, po kterou bude možné po našem přiletu obilí zasít. Enterprise tedy nemůže letět na Trevu, dokud nevyloží náklad na Brentisu VI."

"Správně," kývl uznale Picard. "Niměně -" napověděl.

"- pokud mluví prezidentka Nalavia pravdu," pokračoval Dat, "pak tito 'vojevůdci' vraždí nevinné lidi. Hvězdná Flotila nemá žádné záznamy o trevanské policii nebo armádě; nevíme tedy, proč nejsou schopni zvládnout vzpouru bez pomoci Federace."

Picard se otočil k Datovi zády. "Poručíku Worfe, co by měla Flotila udělat?"

"Vyslat průzkumný člun, pane," odpověděl klingonský důstojník. "Nadporučíku Date, je nějaký průzkumný člun Federace zhruba stejně vzdálený od Trevy jako Enterprise?"

"Není," odpověděl Dat.

"Potom," pokračoval Worf, "se domnívám, že Flotila nařídí Enterprise vyslat na Trevu výsadkový tým, který by vyšetřil situaci a rozhodl, zda se jedná o skutečný stav nouze nebo ne."

Poručík Jarová se na Worfa se souhlasným úsměvem podívala a řekla:

"Zpráva od Hvězdné Flotily, kapitáne. Máme vyslat na Trevu raketoplán, vyšetřit situaci a okamžitě uvědomit Flotilu, jestli je nutný její zásah."

"Sdělte jim, že to ihned uděláme," nařídil kapitán. Ale ještě neskončil lekci. "Praporčíku Crushere."

"Vy chcete, abych tam letěl, pane?"

"Ne, praporčíku." Dat viděl, že Picard se zase jednou pokouší ovládnout svou nechť k tomu... klukovi na jeho můstku.

"Chci, abyste mi řekl, jak se na tuto situaci vztahuje Základní směrnice."

Wesley zrudl. "Pěkně ujel, jak se říká. "No, totiž, já nevím, kapitáne. Jaký je status Trevy?" Zoufale se podíval na Data, ale nezeptal se ho přímo tak jako Worf.

Když se ticho nebezpečně protáhlo, Dat se raději přihlásil sám. "Trevu zažádala o členství ve Federaci, ale prozatím byl proveden pouze předběžný průzkum."

"No, takže, jestli ta zpráva nebyla negativní," soukal ze sebe Wesley odpověď, "potom jim můžeme poskytnout odpovídající pomoc na žádost právoplatně zvolené vlády."

"Velmi dobře," souhlasil kapitán. "A pro příště, praporčíku, se nebojte požádat o informace nadporučíka Data nebo počítač. Počítač vám informaci sám nenabídne a ani od ostatních členů posádky byste to neměl očekávat. Kdybychom byli v krizové situaci, mohlo by mít vaše zpoždění vážné následky."

"Ano, pane," odpověděl Wesley, který nevěděl, jestli má být potěšený, že odpověděl správně, nebo zahanbený, že nepoužil přesný postup.

Kapitán Picard mezitím pokračoval. "Nadporučíku Date, poručíku Jarová, vezměte si raketoplán 11 a vydejte se na Trevu. Nejzajímavější na zprávě prezidentky Nalavie byl pozoruhodný nedostatek užitečných informací. Tak zjistěte, co se tam k čertu děje."

Taša Jarová si řekla, že několik dní strávených v těsném prostoru raketoplánu jenom v Datově společnosti jí poskytne možnost, aby si s ním promluvila, jak navrhovala Deanna Troi. Od doby toho... incidentu uplynulo už hodně času. Jestli Datovi opravdu ublížila, jeho nynější chování naznačovalo, že už se s tím vyrovnal. Vlastně - dokonce ani těsně po té nepříjemnosti na něm nebylo znát nejmenší změnu., Tašu napadlo, jestli příkazem "Nikdy se to nestalo," doopravdy tu událost nevymazala z Datovy paměti.

To by bylo ještě horší, než kdyby mu ublížila. Ale i když by to ráda věděla, nebyla si jistá, jestli by Datovi její vyzvídání nebylo nepříjemné - po tom, co našli Lora a Dat zjistil, že nejenom není unikát, ale navíc byl záměrně vytvořen tak, aby byl méně lidský než jeho prototyp.

Ale osud - a rozkazy kapitána Picarda - je spojily na palubě jednoho plavidla a jakmile jednou Enterprise přešla na warp a zmizela ve vesmíru, neměli na práci nic než dívat se na hvězdy. Raketoplán mohl letět nejvyšší rychlostí warp jedna, takže jeho pohyb - pokud nebyli v systému nějaké hvězdy byl téměř neznatelný.

"Plného impulsu dosáhneme za sedm minut," řekl Dat, aniž by vzhlédl.

"To jsi přidal ke svým schopnostem i telepatii?" zeptala se Taša.

V Datových zlatých očích se objevil úlek. "Bylo... logické předpokládat, že to budeš chtít vědět," odpověděl. "I když bys to samozřejmě mohla zjistit sama pohledem na konzoli."

"Ale ne tak rychle. V poslední době dost často dobrovolně nabízíš informace, Date."

"Ano. Musím se naučit, kdy je to vhodné a kdy ne. Neměl jsem na můstku napovídat Wesleymu."

"Vždyť se tě zeptal."

"Ne přímo. Rozpoznal jsem, že se jedná o učební situaci a měl jsem tedy počkat, abych mu dal šanci zachovat se jako důstojník Hvězdné flotily v zácviku."

"Na druhou stranu," ujistila ho Taša, "já se tuhle lekci naučila už před lety. A kromě toho, na tomhle můstku velíš ty," Dat jí věnoval mírný, příjemný úsměv. "Jsi jedna z mála důstojníků, kteří nikdy nezpochybňovali mou hodnotu." "Proč bych ji měla zpochybňovat? Zasloužíš si ji, jinak by ti ji nedali. Hvězdná flotila povýšeními neplýtvá."

"Mnoho lidí se domnívá, že v mém případě to udělala," odpověděl android. Taša se tázavě zamračila a Dat pokračoval. "Všechno je v mých záznamech. Otázka, zda mám či nemám být povýšen nad hodnost poručíka, byla dokonce přednesena na velitelství Hvězdné flotily. A konečné rozhodnutí nebylo jednomyslné. Někteří lidé si myslí, že android by neměl být druhým důstojníkem. V takové funkci je mu často svěřováno velení nad lodí - a má potenciál jednoho dne nějaké velet trvale."

"Ty doufáš, že jednoho dne získáš vlastní loď?" Tašu tohle téma fascinovalo.

"Ne," odpověděl Dat "To je sen komandéra Rikera, ne můj. Já jsem nebyl vytvořen, abych velel lidem." Opřel se v křesle a lehce, mechanicky trhl hlavou. To paradoxně naznačovalo, že je zmatený stejně jako člověk. "Nechápu touhu po moci, Tašo. Celý svůj život, od chvíle, kdy jsem nabyt vědomí, jsem předpokládal, že android takovou touhu cítit nemůže: naším posláním je sloužit, nikoli vládnout. A pak... jsme našli Lora."

"Lore byl omyl," namítla jemně Taša. "Ty jsi jeho vylepšením, Date."

"Možná. Ale co když jsou mé chyby prostě méně zjevné?"

"Pak bys byl jako my všichni, snažil by ses překonat ty chyby a zlepšovat se." Zasmála se, když uviděla jeho překvapený pohled. "Vím, že chceš být člověk, Date -"

"Ne."

"Ne? Ale myslela jsem, že jsi řekl -"

"To řekl komandér Riker a v té chvíli se mi nezdálo vhodné opravovat jeho terminologii. Přeji si být člověkem," opravil ji Dat. "Chtít nemožné je ubíjející a nemůže skončit jinak než zklamáním. Přát si nedosažitelné může ale vést k dosažení možných cílů, o kterých bych jinak vůbec neuvažoval."

Taša přikývla. "To se mi líbí - budu si to pamatovat, Date, protože jsi právě vyslovil něco, co jsem se naučila sama, jenom jsem to nikdy nepřevedla do slov. Někdy jsem pochybovala o svém vlastním rozhodnutí stát se... ideálním důstojníkem Flotily. Dokonalým důstojníkem. Který by nikdy neudělal špatné rozhodnutí, ani se nezpronevřil své cti. Nic takového neexistuje, ale kdysi jsem si myslela, že ano."

Dat se na ni znovu usmál, a tentokrát to byl škádlivý úsměv. "Nikdo není... dokonalý?"

"Ne, dokonce ani ty," zasmála se. On ne; lehký humor, především ironie nebo dokonce jízlivost, byly v jeho rozsahu emocí, ale ten nedefinovatelný humor, který nutil lidi ke smíchu, mu stále unikal. Taša ale nepochybovala, že jednoho dne Dat získá dar smíchu... a že potom bude lidštější, než... než prakticky každý, koho znala.

Dat si Tašiny společnosti opravdu cenil. Už nějakou dobu - od té události, která se "nikdy nestala" - přemýšlel, jestli se mu náhodou záměrně nevyhýbá. Věděl, že lidé někdy pociťují ve spojitosti se sexuálními aktivitami nepříjemný pocit zvaný "stud", ale pro něj to byla jen další emoce, které mohl jen pozorovat - ale ne prožít ani pochopit.

Taša ale vypadala, že jí jeho přítomnost nevadí, takže došel k názoru, že nedostatek zajímavých diskusních témat prostě zavinil fakt, že mají různé povinnosti; vidali se vlastně jenom na můstku a při několika výsadech - a tam nebylo moc příležitostí ke konverzaci.

Po chvíli dostala Taša hlad a vyvolala si na replikátoru menu jídel, která byla v paměti. "Co je tohle?" zeptala se.

"Aldebaranské víno? Quetzijské bochánky? Ustřice?"

Datovi dělala starosti ta zlost v Tašině hlase. Otočil se a vysvětlil: "Jsou tam i všechny standardní programy. Pouze jsem přidal jídla, o kterých vím, že je máš ráda."

Chvilí se na něj dívala a snažila se ovládnout zlost a úžas. Najednou ale pobavení přemohlo obě nepříjemné emoce a Taša se dala do smíchu. "Jistě, Date - ty nemůžeš vědět, co ta jídla znamenají."

"Znamenají?" zeptal se Dat.

Taša zrudla, ale pokračovala. "Nainstaloval jsi programy pro jídla, která jsi jedl v mém pokoji, když jsem tě tenkrát... pozvala. Nemůžeš vědět, že to jsou samá... afrodiziaka."

Kdyby Dat dokázal také zrudnout, udělal by to.

"Já - omlouvám se," zakoktal.

"To nic. Máš ty rád něco z toho?"

"Já nevím. Nikdy jsem neměl příležitost -" Dat se vyděšeně zarazil. Tohle, uvědomil si náhle, je stud. Možná, že později bude cítit i potěšení z toho, že se mu podařilo pochopit další lidskou vlastnost. Ale v tuto chvíli se jeho programování nedokázalo vypořádat s tímhle opravdu nepříjemným pocitem. Jediné, co mu zbývalo, bylo zopakovat to, co kdysi slyšel říct Williama Rikera v dosti podobné situaci - i když to řekl spíš sám pro sebe než té dotyčné ženě. "Ale sakra." Taša se na něj chvíli dívala, potom vyprskla smíchy. Rychle ovšem vystřízlivěla a ujistila ho: "To je v pořádku. Byla to moje chyba." Zhluboka se nadechla. "Co ti mám objednat?"

"Mé trávicí šťávy dokáží zužitkovat libovolnou kombinaci proteinů, cukrů a elektrolytů, vhodnou pro lidi."

"Copak nemáš žádné oblíbené jídlo?" zeptala se Taša.

"Kuřecí sendvič, jablko a sklenici mléka," odpověděl Dat. Tuhle kombinaci si objednával před lety na Akademii, aby se vyhnul podezřívavým pohledům nebo poznámkám ostatních studentů.

"Mm-hmm," zamumlala Taša. "Standardní pokrm na zamaskování odlišnosti."

"Cože?"

"Když je někdo tak divný jako ty nebo já, naučí se, jak na sebe nepřitahovat pozornost," odpověděla.

"Teď čteš myšlenky ty mně," řekl Dat. "Ale," dodal, "ty nejsi 'divná', Tašo."

"Tehdy jsem byla," vysvětlila mu. "Když jsem přišla na Akademii, bylo mi osmnáct, ale civilizovaná jsem byla teprve tři roky. A to ještě jen tak tak. Do těch tří let jsem musela vecpat veškeré své vzdělání - neměla jsem čas na společenský život."

Dat na ni zamrkal. "Proč?" zeptal se. "Chci tím říct - znám tvoje záznamy, vím, že tě v patnácti letech zachránili z Nové Paříže - ale proč jsi se snažila vzdělávat takovou rychlostí?"

"Kvůli Flotile," vysvětlila. "To byla jediná věc, po které jsem toužila, Date. Určitě ten pocit znáš. I tebe zachránila Flotila; určitě ses toužil stát její součástí stejně jako já."

"Hvězdná flotila je jediné místo, kde mohu fungovat na plnou kapacitu."

"To ano," souhlasila s ním Taša. Dat měl ale dojem, že má na mysli něco mnohem hlubšího než on. Proto raději mlčel a čekal, co řekne dál.

Replikátor cinkl a Taša z něj vytáhla podnos pokrytý malými nádobkami. Nebylo divu, že to trvalo tak dlouho; tohle rozhodně nebyl kuřecí sendvič, jablko a sklenice mléka!

"Rozhodla jsem se vyzkoušet něco nového. A co ty?" Taša se zamračila. "Nepřipadá ti doufám všechno jídlo stejné?"

"Ale ne, mohu rozlišovat jednotlivé chutě, textury a vůně," ujistil ji, "a pravděpodobně lépe než ty. Nemám ale žádné vrozené chuťové preference. Snažím se pouze vyvažovat živiny."

"Aha." Dat viděl, že je Taša zklamaná, ale snaží se to zakrýt.

A tak dodal: "Ale zjistil jsem, že si určité pokrmy asociuji s jistými událostmi. Se stimulačními lekcemi, zajímavými problémy, příjemnou společností. Když se později setkám s těmito chutěmi, zjišťuji, že je... preferuji." Usmál se.

"Očekávám, že za čas začnu mít taková jídla rád."

Taša se na něj s pochopením usmála a začala jíst.

Ale k Datovu zklamání přestala mluvit o rozhodnutích, které učinili ve Flotile, a začala se bavit o sektoru, kterým prolétají. Byl to ekvivalent "hovoru o počasí" na planetě: neutrální konverzační téma, které nevyvolává silné emoce a neruší zažívání.

Zajímavé. Dat jedl a nechal svoji pozornost bloumat. Vyžadoval sice pár kalorií, aby mohl udržovat hladinu živin v organické kapalině, kterou měl místo krve, ale podle jeho názoru bylo jídlo především společenskou interakcí.

Dat nepocíťoval žádné silné emoce, když si vzpomněl na svou volbu sloužit ve Flotile nebo na roky strávené na Akademii - i když by nějaké mít mohl, kdyby už tehdy rozuměl lidskému sarkasmu tak dobře jako teď. Ale Taša zřejmě ano. Vždycky mluvila o tom, jak ji Flotila zachránila a její loajalita ideálům Federace připomínala oddanost hluboce věřícího příslušníka silně uspokojujícího náboženství.

Jednou z velkých Datových chyb byla jeho zvědavost. Když poprvé nabyt vědomí, naprosto nerozlišoval - čtyři století baseballových statistik si ukládal do paměti stejně fascinovaně jako historii hvězdy, která se měnila v novu.

Nakonec se ovšem naučil přiřazovat tomu, co se učil, určité priority - a v nedávné době se jeho osobní prioritou stalo pochopení lidí, které nazýval svými přáteli. Teď dospěl k názoru, že ve vztahu Taši Jarové a Hvězdné flotily je něco, o čem ho nikdy nenapadlo přemýšlet - a okamžitě chtěl vědět, co to je.

A tak když dojedli a Dat vzal nádoby a vložil je do recyklátoru, prohlásil: "Přestože to bylo velmi výživné, takovéto jídlo by nepochybně v jídelně Akademie přitáhlo pohledy všech ostatních."

"Dneska by mi to ani nevadilo," odpověděla Taša a pohodlně se opřela. "Když mě přijali, byla jsem divoška, Date. Vzali mě jenom na zkoušku a když o tom tak přemýšlím, nevím, jak je možné, že mě ještě ten rok nevyhodili. Propadla jsem z etiky a morálních principů - prostě jsem nemohla přijmout, dokonce ani jako hypotézu, na které lze postavit rozumný argument, víru, že Život je posvátný. Všude."

Dat cukl hlavou. "I já jsem napoprvé v tomto kurzu propadl," odpověděl. "Já jsem zase nedokázal tuto víru napadnout, a to ani když mě můj instruktor určil, abych v debatě zastával opačné stanovisko."

Taša se zamračila. "Ty ses ji učil napadat?"

"Napadat, ano - protože jakýkoli útek může pouze posílit její pravdivost. Teprve když jsem to pochopil, mohl jsem kurz udělat."

Taša přikývla. "Já jsem se zase naučila, jak své výhrady vyvrátit - stačilo jenom začít pochybovat místo prostého předpokladu. Tam, kde jsem vyrostla, rozhodně nikdo nepokládal život za posvátný. Je těžké vzdát se víry, kterou v tobě utvrzuje dětství."

"O tom nic nevím. Do mě tu víru jednoduše naprogramovali." Dat se zamračil. "Do mého bratra ne. Lore si myslel... že proto je lidštější než já."

"To se pletl!" vpadla s přesvědčením Taša. "Když mě zachránili z Nové Paříže, ještě během prvního -roku na Akademii, jsem byla méně člověkem než ty, Date. Nebýt Darryla Adina -" Zarazila se a trochu zkřivila obličej. Kůže jí zbledla.

Zaťala pěsti. "Pořád nemůžu přijmout -"

Ale zmlkla a Dat si uvědomil, že nemá v úmyslu pokračovat.

On ale věděl, co chtěla říct, protože okamžitě po nástupu na Enterprise si přečetl záznamy celé posádky. "Darryl Adin, velitel ostrahy na Cochrane, výzkumné lodi, která objevila ztracenou pozemskou kolonii Nová Paříž. Vedl výsadek tým, který tě zachránil. Dopravil tě na Zemi a zajistil ti péči a vzdělání, zatímco plnil další úkoly. Byla jsi v posledním ročníku Hvězdné Akademie, když se Adin vrátil na Zemi na kurz o posledních pokrocích v ostraze vesmírných lodí."

Potom -"

Najednou se zarazil, když pochopil význam dalších dat. Byla to tragédie lásky a zrady, o to smutnější, že její hlavní aktérkou byla žena, která seděla před ním a kterou pokládal za svou přítelkyni.

Tiše proklel svoje paměťové banky, které mu zpřístupnily každou informaci bez ohledu na její možný emocionální dopad. Protože právě teď, naprosto nechtěně, vyvolal a vyslovil fakta, která musela v Taše Jarové probudit velmi bolestivé vzpomínky.

Když už jednou změnila téma, proč nerespektoval její zřejmé přání a nenechal to být? Nebo proč aspoň nemlčel, dokud si nezpřístupnil celý soubor o jejím vztahu s Adinem? Potom by pochopil, že nemá už nic říkat.

Teď mohl tak nanejvýš přestat a zamumlat nějakou omluvu.

Taša mrkala; bojovala se slzami. "To není tvá chyba, Date. Mělo mě napadnout, že znáš všechny záznamy. Teď už víš, proč o svých dnech na Akademii moc nemluví. Bylo to tam tak úžasné, učit se žít podle ideálu, který jsem dřív pokládala za nemožnost - vymanit se z té slupky cynismu a deziluzí, kterou jsem si vytvořila, abych přežila na Nové Paříži. A najednou to všechno skončilo, když muž, který mě přiměl toužit po Flotile - muž, který v mých očích byl Flotila - zradil všechno, v co jsem se naučila věřit."

Odmlčela se. Dat se na ni podíval a spatřil, že se dívá na hvězdy... ale věděl, že vidí něco úplně jiného. Něco z dávné minulosti.

## Kapitola tři

KADET TAŠA JAROVÁ ležela na břiše v blátě vedle hučící řeky. Pár metrů od ní bylo něco, co tam rozhodně nemělo být: loď. Ne nějaká primitivní kánoe zhotovená z kůry nebo vydlabaná z kmene stromu, ale velké, moderní plavidlo z lehkých plastů s automatickým kormidelníkem.

Tahle loď na Priamu IV nepatřila; samotná její přítomnost byla porušením Základní směrnice.

A to znamenalo, že nepatřila Flotile - ale Rada Federace rozhodla, že na půdu Priamu IV mohou vstoupit jenom zkušení a pečlivě zamaskovaní vědci - pozorovatelé. Na seznamu povolených návštěvníků planety samozřejmě nebyla ani jistá omlácená, vyčerpaná, hladová kadetka pokoušená od hmyzu, ale Taša tady nebyla z vlastní vůle.

Když se průzkumná loď Threnody roztrhla v iontové bouři, dostala se Taša do únikové kapsle společně s dvěma dalšími kadety - ale po selhání navigačních senzorů nouzově přistáli víc než sto kilometrů od místa, kde je bude Flotila hledat tedy pokud vůbec zachytila jejich zprávu.

T'Pelak a Forbus zahynuli při nárazu kapsle na zem. Jenom Taša přežila - a pokoušela se dostat na ohlášené místo.

Neměla možnost spojit se s Flotilou - dokonce ani nouzový maják nevydržel a navíc poslední výbuch, který vyhodil Tašu ven, zničil hlavní baterii. Forbus to rozdrtilo, T'Pelaka usmažilo a jejich řásky, komunikátory, trikordéry, rádia a všechny elektronické části soupravy pro přežití proměnilo náhlé přepětí v neužitečný šrot. Taša teď byla sama a kromě mačety neměla žádnou zbraň... měla ovšem daleko k bezmoci.

Prostředí se změnilo, ale situace byla stejná jako kdysi na Nové Paříži. Taša nepochybovala, že přežije; dělalo jí ale starosti, jestli bude moci zůstat ve Flotile. Bez komunikátoru měla jedinou naději - dostat se včas na ohlášené místo přistání. Jestli nestihne záchrannou loď, zmešká poslední ročník studia.

Potom by musela vyhledat vědecký tým, který tu studoval domorodce. Znala rádiovou frekvenci, na které by mohla svou zprávu nahrát do tajné konzole, kterou měli vědci denně kontrolovat - ale bez rádia jí ta frekvence byla k ničemu!

Takže je bude muset najít jinak a odletět s nimi - a to může trvat několik let.

A mezitím bude prostě muset žít jako oni - mezi divochy v džungli - ve stylu "silný požívá slabé" jako na Nové Paříži.

Kdepak.

Byla pevně rozhodnutá, že dorazí na ohlášené místo přistání - do pouště, kam domorodci nechodili, protože dobře nesnášeli vysokou přirozenou pouštní radioaktivitu. Naštěstí nepředstavovala nebezpečí pro člověka. Aspoň pokud jste tam nebyli déle než pár dnů.

Ale její odhodlání kolísalo. Každý den musela překonávat další a další překážky a šest místních dní po ztroskotání byla teprve v polovině cesty. Co když loď už přiletěla a zase odletěla? Ztratila hodiny, když se skrývala před divokou zvěří, dva dny prozracela, když přes všechna očkování chytila nějakou místní bakterií, a ani nedokázala spočítat, kolik času potom ztratila kvůli fyzické slabosti.

Konečně se dostala k řece, která ji měla dovést na určené místo. Ale u vody měli své osady domorodci a Základní směrnice stanovila, že tvorové se zelenými vlasy a křídově bílou kůží nesmějí spatřit mrštnou lidskou blondýnku. A i kdyby nebrala ohledy na směrnici, na jejich stupni vývoje by pravděpodobně takového podivného tvora okamžitě zabili.

A tak strávila další dva dny odpočinkem, zatímco se jí místní hmyz pokoušel sežrat zaživa a v noci se plížila kolem vesnic a nadávala na smůlu - řeka byla právě rozvodněná, takže se po ní nemohlo plavit nic méně dokonalého než tehle technický zázrak, na který se teď dívala... a toužila po něm. Musela to být záchranná výprava Flotily, co jiného? Ale ne, ta to být nemohla. Kdyby Flotila poslala záchrannou výpravu, kvůli domorodcům by ji zamaskovali. Stejně by bylo daleko pravděpodobnější, že by nikoho neposílali jenom by dali vědět vědcům a požádali je, aby se pokusili trosečníky najít.

Tak co to bylo za loď?

Taša se plazila bahnem. Byla jím tak obalená, že kdyby v bledém úsvitu někoho zahlédla, mohla jednoduše "zmizet" - když se nehýbala, vypadala jen jako další kupa bláta na říčním břehu. Pomalu, velmi pomalu se plazila blíž k lodi, stále dál od skupiny domorodých chýší, přehoupla se přes bok a vklouzla pod stříšku, která ochraňovala před slunečními paprsky.

Ovládání bylo podobné jako ve všech pozemních vozidlech Federace. Byl tam malý počítač, který po zapnutí zobrazil mapu řeky. Místo, kam Taša mířila, bylo jasně označené - ale ne anglicky ani žádným jiným jazykem, který Taša znala. Byla tam tři menu, pravděpodobně všechna stejná. Jedno písmo vzdáleně připomínalo vulkánské, druhé nepoznávala vůbec a třetí menu bylo nadepsáno klingonsky.

No, Klingoni teď byli členy Federace.

Odnedávna. Tahle loď nebo program jejího počítače mohly pocházet z doby před aliancí.

A Klingoni byli dřív spojenci -

Tašiny problémy už nebylo jenom přežití. Tohle nebyl jen nějaký obchodník, který porušil Základní směrnici; to byla invaze z prostoru mimo Federaci! Musela varovat Flotilu Další důvod, proč se dostat na určené místo včas - a nejlepší způsob byl odletět v téhle lodi.

Koneckonců, domorodci ji už stejně viděli.

"Počítači -" zašeptala.

Nic se nestalo. Ale mřížku hlasového aktivátoru přece viděla před sebou. Co se stalo?

Ale sakra - no jistě. Její univerzální tlumočnický se zkratoval spolu s komunikátorem a dalším elektronickým vybavením. Tenhle počítač bude reagovat jenom na ty tři jazyky, ve kterých byly na obrazovce informace. To ne tak úplně vulkánské písmo musela být romulanština a Taša věděla, že dokonce i vulkánská výslovnost jí dělá značné problémy. V duchu pomodlila k vynálezcovi univerzálního tlumočnicka a pokusila se vybavit si spánkový kurz klingonštiny.

Teprve po třetím pokusu počítač odpověděl něčím, co - jak Taša doufala - byl klingonský ekvivalent výrazu "Pracuji." "Ne tak -" Krucinál, jak se klingonsky řekne "nahlas"? A než si to stihla vybavit, počítač zopakoval to, co řekl - hlasitěji.

"Psss!" řekla Taša -

- a náhle se rozezněl klakson a začala blikat světla!

Z chýší na pobřeží se vyhrmul domorodci!

"Khest!" vykřikla Taša stejně plyně a nepřesně jako kterýkoli Klingon - tuhle nadávku znali a denně používali všichni kadeti. "Dej mi ruční ovládání!" poručila, ale protože to řekla anglicky, nic se nestalo.

Stříšku a boky lodi zasáhlo několik kopí.

"Nechte toho, vy idioti! Prorazíte trup!" vykřikl kdosi hrdelním, syčivým hlasem.

Ten sykot napověděl Taše, kde udělala chybu: ten jazyk, který nepoznala, byla orionština a orionský signál pro nebezpečí byl hadí sykot!

Náhly příval adrenalinu ji pročistil hlavu - najednou si vybavila klingonský výraz pro "Ruční ovládání"! Stiskla startér a motory se rozběhly.

Plavidlo se téměř zvedlo z vody - ale místo aby se rozjelo dopředu, sklouzlo po oblouku! Loď byla přivázaná ke kůlu na břehu!

Taša sevřela mačetu a začala se plížit pod stříškou -

- a vtom ji dostihl majitel lodi a srazil ji k zemi!

Byl to obrovský Orionec, jeho šedá plazí tvář se nad ní skláněla, a zpod ploché helmy ji pozorovaly žluté oči. Chytil Tašu za nohy a přitáhl si ji k sobě dřív, než stačila přeseknout lano.

Taša sebou mrskla a pokusila se ho zasáhnout mačetou.

Ale Orionec byl na svoji velikost překvapivě rychlý. Zacloumal s ní a sevřel jí zápěstí. Stiskl ji co nejsilněji.

Taša si uvolnila jednu nohu a kopnutím na solar plexus mu vyrazila dech.

Ale on ji nepustil! Padal, ale pořád ji držel za jedno lýtko a zápěstí - a Taša ucítila hroznou bolest, když se jí zápěstí v té silné ruce zlomilo. Mačeta s dutým úderem dopadla na palubu.

Udělala chybu, která v boji s větším a silnějším protivníkem byla osudná: dopustila, aby ji chytil.

Ale v takhle malém prostoru -

Ne. Žádné výmluvy. Tuhle bitvu prohrála, ale válka ještě zdaleka neskončila. Postačí, aby si Orionec myslel, že skončila.

Zaúpěla, zhroutila se mu na prsa a předstírala bezvědomí.

Buď ho neoklamala, nebo se chtěl pojistit. Než pustil zlomené zápěstí, chytil ji druhou rukou za její zdravou ruku.

Potom jí na ní navlékl pouto, připevnil ho k jednomu z mnoha kruhů, které vyčnívaly z trupu lodi - otrokářské lodi a teprve potom ji pustil.

"Počítači, " zavrčel, "zakotvi loď a vypni ten zatracenej motor! "

Taša mu rozuměla - jeho univerzální tlumočnický fungoval.

Orionec jí vytil na hlavu kýbl vody. Vyprskla a dala tím najevo, že je při vědomí.

"Copak to tu máme?" zeptal se. "Člověk? Co děláš na Priamu IV, ženo?"

Taša byla tak pokrytá bahnem, že její uniforma nebyla k poznání. "Jsem obchodnice. Moje loď tu ztroskotala," odpověděla. "Když jsem uviděla vaši loď, napadlo mě, že byste mi mohl pomoci."

"Tak ses ji rozhodla ukrást?"

"Když jsem poznala, že patří orionskému otrokáři." Přikývl. "Chytrý tah. Velká škoda, že ti to nevyšlo - tedy škoda pro tebe. Pro mě je to nečekaný bonus." Chytil ji za bradu a otočil jí hlavu sem a tam. "Brzy se dáš do pořádku a jsi silnější, než vypadáš - jinak bys nepřežila. Nějaký osamělý těžář dilithia zaplatí pěkný peníz za ženskou, která dobře vypadá a může tvrdě pracovat."

Vytáhl lékárníčku, prohlédl jí zápěstí, bez ohledu na její bolestné výkřiky narovnal kosti do správné polohy a nasadil jí regenerační náramek. Bolest začala polevovat.

To už byla loď zpátky u břehu a dovnitř nahlíželi tři zvědaví domorodci. "Panebože," řekl jeden z nich. "Jeden z těch kadetů přece jenom přežil!"

"Sklapni!" zavrčel druhý - ale bylo už pozdě.

Taša si to uvědomila. V zajetí bolesti a šoku vyhrkla: "Vy jste z Federace!"

Ale sakra, sakra, sakra - proč nemohla proboha předstírat, že je v bezvědomí, nebo že nerozuměla?

"Zabij ji!" řekl první "domorodec" a zvedl kopí.

Orionec ho odstrčil. "Nech ji! Prodám ji někam, kde u v životě Federaci neuvidí - jen se nebojte. Nechci, aby se o naši dohodu dozvěděla Federace - o nic víc než vy."

"Lepší je ji zabít," soudil druhý domorodec.

"Jestli se jí dotkneš, zabiju já tebe," řekl Orionec. "Ona má větší cenu než celá loď Priamců."

"Ale říkal jsi -"

"Říkal jsem, že to s Priamci zkusíme. Jsou silní, hloupí, spokojení a plodní - tady, na své domovské planetě. Pokud nezačnou chřadnout a umírat v jiném prostředí, vrátíme se pro tolik, kolik nám můžete poskytnout. Dám vám vědět - řekneme za rok. Potom můžete zmizet z Federace a Orion z vás udělá boháče. Ale teď musím jít - víte určitě, že se ta hlídková loď nevrátí?"

"Řekli jsme jim, že všichni kadeti zahynuli - mysleli jsme si, že opravdu zahynuli. V té kapsli nebylo místo pro víc než tři a naši jsme dvě těla. Neboj se; už se nevrátí a potrvá aspoň tři roky, než Flotila vyšle další loď. Do té doby si obchodováním s tebou vyděláme dost na to, abychom si mohli užívat důchod."

Pro Tašu to nevypadalo dobře. Záchránná loď Federace tedy opravdu přistála a odletěla bez ní. Musela se bezmocně dívat, jak Orionec a jeho kumpáni nakládají do lodě spoutané domorodce. Potom se loď vydala po řece k místu přistání - zřejmě tam měl raketoplán, na kterém chtěl odvézt Priamce do otroctví.

I s takhle dobrou lodí to bude trvat dva dny. Taša zkusila mluvit s Priamci, ale bez tlumočníka jí nerozuměli. Nemluvili ani mezi sebou - jen smutně polehávali v podpalubí.

Když padla noc, orionský otrokář zakotvil loď a nakrmil zajatce nějakou břečkou bez chuti. Taša ležela mezi ostatními. Vůbec se necítila dobře - jedno zápěstí připoutané ke stěně, druhé celé rozbolavělé a citlivé, jak se regenerovalo. Měla hlad, bolelo ji celé tělo a byla obalená zaschlým bahnem.

Ale přestože byla vyčerpaná, nemohla spát. Když se zdálo, že Orionec usnul, tiše si sedla a prohlédla si pouta, která ji spojovala s trupem lodi. Bez magnetického klíče je neměla šanci otevřít.

Zoufale jimi tihla - a kruh, ke kterému byla připoutaná, vypadl ze stěny lodi!

Ohromeně tam seděla.

Náhoda. Čistá, pitomá, slepá náhoda.

Skoba, která přidržovala, kruh, byla křivá; neprocházela kovovou tyčí pod laminátem - a když zatáhla dostatečnou silou, laminát povolil.

Ještě než se mohlo náhlé štěstí obrátit, Taša tiše přeskočil přes okraj do bláta a odplazila se do lesa.

Čekalo ji dilema.

Nemohla nijak okamžitě utéct - záchránná loď už odletěla. Vědci by ji okamžitě zabili. Pokud neudělá nic, jen se bude snažit přežít, za rok se orionští obchodníci vrátí a odvezou do otroctví další pasivní Priamce.

Ale kdyby se s Priamci setkala - a vypadlo to, že by ji nakonec nezabili - porušila by Základní směrnici. Kdyby se naučila jejich jazyk, nepochybně by ji uklouzlo pár faktů o světě, odkud pochází. Dokázala by odolat pokušení vylepšovat jejich technologii? Ukázat jim třeba jen něco tak jednoduchého jako luk a šíp? Sama pro sebe si bude muset vyrobit zbraň; orionský otrokář nepochybně informuje zrádné vědce Federace o jejím útěku a ti ji budou hledat.

Už pouhou svou přítomností pasivně porušovala Základní směrnici. Pokud kontaktuje Priamce, poruší ji aktivně.

Ale pokud to neudělá, pokud se s nimi nenaučí komunikovat, jak je bude moci varovat před orionskými otrokáři? Tři roky, řekli vědci. Možná by mohla přežít tři roky v džungli, odkázaná jen sama na sebe. Zrádci ji tam budou moci najít mnohem hůř než mezi domorodci. Pak by je mohla sledovat, až pro ně přiletí, a udat je výsadečkovému týmu který je přijde vyzvednout.

Ale kolik Priamců bude za ty tři roky prodáno do otroctví? Silní a pasivní - dokonalí otroci. A Orionci klidně mohou využít jejich přirozené citlivosti na radiaci a používat je jako živé detektory -

Udělalo se jí špatně.

Základní směrnice na jedné misce vah, životy myslících vnímajících tvorů na druhé...

Co bylo horší, plést se do přirozeného vývoje celé kultury nebo dopustit, aby někteří její členové byli odvezeni do otroctví? Záznamy Flotily jasně dovozovaly, že každý známý pokus o zásah do přirozeného vývoje nevyvinuté kultury skončil katastrofou - proto byla přece Základní směrnice zavedena.

Co když její "neškodný" zásah způsobí, že Priamci začnou být závislí na jiných rasách? Co když - až objeví, jak je zradili lidé, kteří vypadali jako oni - začnou válčit mezi sebou, k čemuž zatím neměli důvod? Co když se na Priam IV nahnou obchodníci a začnou vyčerpávat jeho přírodní zdroje, jakmile bude Základní směrnice porušena?

A navíc, Tašino širokospektrální očkování ji neochrání před zdejšími chorobami. A na druhou stranu, vědci před přistáním prodělali úplnou dekontaminaci, ale ona ne. Co když měla, v těle bakterie nebo viry, které by byly pro Priamce smrtelné? Co když je zabije, místo aby je zachránila?

Všechny tyto věci se už v historii Federace staly a některé dokonce víckrát.

Ale pokud zachrání jenom sebe, stovky, možná tisíce nevinných Priamců budou odvezeny do otroctví dřív, než se o tom Federace dozví a Orionce zastaví -

Je lepší zabránit jednomu jistému zlu teď, než si dělat starosti s možnými zly v budoucnosti.

A co když Priam IV přijde kvůli tomu o přírodní zdroje? Co když bude jeho domorodá kultura zničená? Co když

domorodci vymřou na nějakou chorobu, pro lidi neškodnou? Kvůli jejímu vměšování?

Ale Orionci se už vměšovali.

Dvakrát špatné není dobré - a otrokáři si dávali dobrý pozor, aby svůj vliv nešířili, aby nevarovali kmeny vzdálenější od místa přistání.

Hluboko v lese seděla zoufalá Taša Jarová, zraněné zápěstí ji bolelo, mozek se zmítal v pochybnostech a přemýšlela, proč se vlastně kdy chtěla dostat do Hvězdné flotily.

A najednou se jí před unavenýma očima džungle rozostřila do podivného vzoru malých barevných čtverečků. Z nich se potom vynořily velké kovové dveře, které se otevřely. Za nimi byla chodba a v ní stáli tři lidé: Vulkánka a člověk v uniformách lékařů Flotily - a orionský otrokář!

Taša na ně nevěřícně zírala. Tohle nebylo možné!

"Tašo," oslovila ji Vulkánka, "už je po všem. Ted' se prober. To slovo je 'cvičení', Tašo. Nyní jsi vzhůru a vnímáš realitu."

Džungle na Priamu IV zmizela a nahradil ji prázdný simulátor.

Taša seděla vysíleně na podlaze. Nebyla zraněná, jenom zpocená; srdce jí bušilo vypětím a emocionálním stresem. Pomalu, zatímco si těla nezraněné zápěstí, si vybavila, že to celé byla jen zkouška, a že se nachází v simulátoru Akademie. Lékař vedle ní, který ji právě prohlížel scannerem, byl doktor Forbus. Vulkánská léčitelka se jmenovala T'Pelak. Pomocí hypnózy vyvolali u Taši absolutní víru, že všechno, co se děje, je doopravdy. Znemožnili jí, aby si pomyslela "Aha, to je jenom zkouška v simulátoru." Doktor a léčitelka ji uzavřeli v iluzi, kde hráli role ostatních kadetů, kteří zahynuli při nouzovém přistání únikové kapsle.

Ale - Orionec? Ve Hvězdné flotile žádní Orionci nebyli. Orion nebyl členem Federace a nikdy nebude, dokud

Orionci od základů nezmění svůj způsob života.

Taša sebou trhla, když si k ní Orionec přisedl a řekl: "Opravdu jsi šla za svým snem, kotě."

Ten hlas!

Zbavil ji reflexivní touhy zaútočit, protože to nebyl syčivý hlas orionského obchodníka z její zkoušky. Byl to hlas z minulosti -

Sundal si plázi masku a odhalil veselé hnědé oči, nezaměnitelný velký, rovný nos a citlivá ústa, kterým při pohledu na dívčino překvapení cukaly koutky.

"Dare!" vykřikla Taša, vyskočila a objala ho. "Darryle Adine! Proč mi neřekli, že jsi tu?"

Také ji sevřel v náručí. "Dorazil jsem teprve dnes ráno. Když mi řekli, že děláš zkoušku, využil jsem své hodnosti, abych zjistil, jak si vedeš, a oni mě do toho zatáhli." Zvedl ji a řekl: "Už jsi vážně vyrostla! Jsem na tebe tak pyšný, Tašo."

Tašu zaplavilo překrásné vědomí, že její mentor, muž, který jí změnil celý život, je na ni pyšný, ale přesto namítla: "Ale stejné jsem tě nedokázala porazit, ani když jsem byla ozbrojená a ty ne."

"To nebylo účelem zkoušky, Tašo," vmísila se T'Pelak. "Ve scénáři bylo naprogramováno, aby na tebe Orionec zaútočil ve chvíli, kdy se nebudeš moci bránit."

"Bojovala jsi úžasně," řekl Dar. "Ale to ty bojuješ vždycky. Ale cílem téhle zkoušky bylo zjistit, co uděláš, když konečně vyhraješ."

"Vyhraju?" zeptala se Taša. "Já přece nevyhrála - utekla jsem jenom proto, že jsem měla štěstí. Když o tom tak přemýšlím, byl to vážně hloupý scénář. Jedna náhoda za druhou."

Doktor Forbus se zasmál. "Kadete Jarová, museli jsme proti vám postavit všechno, co jsme měli, abychom vás dostali do takové situace."

"A potom," T'Pelak zvedla jedno obočí, což byl u Vulkánů nejbližší ironickému úsměvu, "moji ctihodní kolegové zjistili, že se... tuším, že správný lidský výraz zní 'dostali do slepé uličky'. Ukázalo se, že je prakticky nemožné, abyste unikla."

"A když na to poradkyně poukázala," doplnil Dar, "navrhl jsem takhle utažený scénář by mohla zase rozjet... povolená skoba?"

Taša na jeho úsměv zareagovala záupně. Ale jistě, bylo nádherné znovu ho vidět, toho silného muže s mimořádně ohavným smyslem pro humor. Bylo to, jako by se nikdy neodloučili... a přesto jako by ho viděla poprvé.

Bylo to už sedm let, co viděla Darryla Adina naposledy a od té doby s ním komunikovala tak málo, že by se to dalo spočítat na prstech jedné ruky. Ale... on na ni zřejmě nezapomněl.

A ona na něj nemohla zapomenout nikdy! Poté, co ji zachránil z Nové Paříže - Taša o něm vždycky přemýšlela jako o svém zachránci a zbytek výsadečkového týmu pomíjela - rozhodl se ji během cesty na Zemi trochu zcivilizovat.

Měla štěstí, že Cochrane se vracel z mise, protože to znamenalo, že mohla strávit na jeho palubě dva měsíce, místo aby ji vysadili na první hvězdné základně. Během toho času objevila, že Darrylu Adinovi vůbec nejde o její tělo, ale zato ho velice zajímá její mysl.

Nejprve nevěřila ničemu a nikomu na palubě lodi, ale život v čistotě s plným žaludkem, měkkou postelí a celou posádkou, která ji povzbuzovala, aby se učila a objevovala, způsobil, že se pomalu v dívčině emocionálním pancíři začaly objevovat skulinky... hlavně když šlo o Darryla Adina.

Ze strachu a nedůvěry pomalu přešla k obdivu. Pokud si Dar přál, aby se naučila přečíst víc než dvanáct slov a navíc ještě psát, byla rozhodnutá, že to dokáže. Pokud chtěl, aby jedla podivnými nástroji, byla rozhodnutá to dělat. A pokud chtěl, aby trávila nekonečné hodiny vyprávěním příběhu své života do trikordéru a potom si o tom povídala s lodní poradkyní, udělala to také, i když jí to přinášelo bolestivé vzpomínky.

A na oplátku ji bral do všech oblastí lodi, kam nebyl nepovolaným vstup zakázán, vysvětloval, jak funguje, učil ji plavat, a protože na tom trvala, dával jí lekce v boji beze zbraně, i když ji ujišťoval, že jako civilizovaná občanka Federace to potřebovat nebude.

Ale Federace byla příliš rozsáhlá a cizí představa, než aby ji mohla pochopit patnáctiletá dívka, která neznala

galaktickou historii. Flotila - to zaujalo Tašinu představivost - a než Cochrane doletěl na Zemi, našla smysl života. Nikdy předtím netušila, že lidé mohou spolupracovat, aniž by k tomu byli nuceni touhou přežít. A nikdy se jí ani nesnilo o tom, že loajalita by mohla být založená na něčem jiném než vzájemné potřebě nebo chamtivosti. Když Cochrane dorazil na Zemi, Taša Jarová věděla, že její budoucnost je ve Flotile - a jejím snem bylo, stát se jednoho dne vrchním bezpečnostním důstojníkem na vesmírné lodi... přesně jako Darryl Adin.

Dar naslouchal jejím snům a plánům, povzbuzoval ji, aby zkusila, cokoli chce a trval na tom, že základem pro vstup do Hvězdné Akademie - stejně jako pro libovolnou jinou kariéru - je dobré vzdělání. Zařídil jí testy inteligence a talentu a zapsal ji do speciální školy, která jí měla pomoci nahradit ztracená léta života.

A potom odletěl na novou misi na palubě lodi Copeland a potom na Seekerovi a Taša ho neviděla až do dne této zkoušky. Jeho náhlé objevení se jí tak potěšilo, že na chvíli úplně zapoměla, že její výkon rozhodne o tom, jestli ji pošlou do nějaké jiné instituce, aby tam získala vysokoškolský titul, nebo jestli bude mít tu čest dokončit poslední ročník na Akademii a vyjít z ní jako důstojník Flotily.

Doktor Forbus řekl:

"Oba musíte být unavení a hladoví. Co kdybyste se najedli, zavzpomínali na staré časy a pak se dobře vyspali? Kadete Jarová, váš pohovor se bude konat zítra ráno v devět nula nula."

"Ano, doktore," odpověděla a cítila se zoufale. Vždyť se na Priamu IV vůbec nedokázala rozhodnout. Zřejmě ji nechali přemýšlet určenou dobu a potom ji probudili. Znamenalo to, že propadla? Byla snad příliš nerozhodná? Ale jaká odpověď byla správná? Jak se nějaká lidská bytost mohla rozhodnout mezi ponecháním inteligentních bytostí ve spárech otrokářů a porušením Základní směrnice?

Dnes v noci ale odpovědi nedostane. Dar je možná znal, ale ona věděla, že jí je neřekne. Klidně mohla na zkoušku zapomenout a užívat si jeho společnosti, dokud to šlo.

Dar shodil zbytek orionského přestrojení a objevil se v uniformě Flotily. První věc, které si Taša všimla bylo, že teď byl komandér, třetí pecka na jeho rameni ještě svítila novotou.

"Gratuluji, komandéře Adine, řekla a zasmála se, když si uvědomila ironii Darovy role Orionce. Povýšili ho přece právě za roli, kterou na Seekeru sehrál při rozbití orionského kartelu, který tajně operoval na několika planetách u hranice Federace.

Sundal si těžké boty orionského otrokáře.

A najednou byl malý!

Ne - ne malý, jenom lehce vyšší než průměrný člověk, pořád o mnoho vyšší než Taša.

Ale ona si ho Pamatovala jako obra.

Za těch sedm let jsem vyrostla, uvědomila si. Její hrdina už neměl nadživotní velikost... Ale pořád to byl hrdina.

"Co tady děláš?" zeptala se. "Jsi na dovolené?"

"Doplňkový kurz," odpověděl. "Zatímco jsem byl na druhé straně Galaxie, Hvězdná flotila vyvíjela nové bezpečnostní techniky. A tak jsem tady, abych se před příští misí naučil co nejvíc. Budu tady celý rok." Usmál se na ni. Když se usmíval, vypadal jeho obličej krásně. "Budu tady, abych viděl, jak moje schovanka vystuduje. Jsem tak hrdý na to, co jsi udělala se svým životem, Tašo."

Taša se začervenala.

"Aby ses neradoval předčasně," varovala ho. "Asi jsem v té zkoušce na Priamu IV propadla."

"Proč myslíš?" zeptal se udiveně.

"Protože jsem nevěděla, co mám dělat!" řekla frustrovaně. "Dare, já jsem se nedokázala rozhodnout. To by byl pěkný důstojník Flotily, kdyby neuměl přijmout rozhodnutí -"

"Pšššt. Teď to nech být - promluvíme si o tom na pohovoru zítra ráno. A přestaň si dělat starosti. Jestli jsi pořád ta malá workoholička, kterou jsem znal, tak ses až sem dostala pilným studiem - a to znamená, že jsi připravená na všechno, co na tebe může Flotila vymyslet."

Jak se ukázalo, měl pravdu. Druhý den ráno Taša zjistila, že její etické dilemma bylo přesně to, k čemu zkouška sloužila. Když vyložila, co se jí honilo hlavou poté, co utekla orionskému otrokáři, poradkyně T'Pel řekla: "Zvažila jste všechny okolnosti, dokonce i vlastní nemoc. Kadete Jarová, plně jste vstřebala kurzy filozofie, které vám kdysi dělaly takové potíže, a dokázala jste je zahrnout do praktických aplikací, ve kterých jste vždy excelovala."

"Já tomu nerozumím," Taša se nechápavě podívala na Dara, který tam směl být, protože se zúčastnil scénáře. Byli tu i muži, kteří hráli zrádné vědce Federace. "Vždyť jsem vůbec nic neudělala. Nemohla jsem se rozhodnout, co bych měla dělat."

"To jste ani nemohla, ne během doby, kterou jsme vám vymezili a ne s informacemi, které jste měla," ujistila ji T'Pelak.

"Jenom kdybyste si byla jistá, že víte, co máte dělat, tak byste neuspěla."

"Chcete říct, že ať bych se rozhodla jakkoli, bylo by to špatně?" zeptala se užasle Taša.

"Ne, ne jakkoli," odpověděl komandér Erdman, jeden z "vědců". "Jenom pokud byste se rozhodla rychle, bez všech informací nebo bez silných výhrad. Kdybyste se v takové situaci ocitla doopravdy, samozřejmě byste se dříve či později rozhodnout musela - ale instinkty vám radily, že se nemá rozhodovat, když jste zraněná a vyčerpaná. V tu chvíli jsme program zastavili, protože jsme měli všechny informace, které jsme potřebovali. Kadete Jarová, prospěla jste na výbornou. Nyní jste oficiálně přijata do závěrečného ročníku."

Pohovor skončil a všichni začali Taše gratulovat, ta byla ale pořád poněkud mimo. Když vyšla z konferenčního sálu, Dar se vydal za ní. "To byla poslední zkouška," řekl, "Co uděláš teď?"

"Mám týdenní dovolenou než začne školní rok. Myslím, že jí většinu prospím."

Zasmál se. "Včera v noci ses moc nevyspala, co? Promiň Tašo - byl bych si přál, abych ti směl říct, že jsi prošla, už v tu chvíli, kdy jsi řekla, že se nemůžeš rozhodnout. Ale dneska ráno jsi musela přesně popsat své pocity - a T'Pelak by mi

pěkně vyprášila kožich, kdyby vycítila, že jsem tě uklidňoval."

"Tohle mi starosti nedělá. Samozřejmě, že jsi mi to nemohl říct. Já nerozumím smyslu té zkoušky. K čemu je bezpečnostní důstojník, který se neumí rozhodnout?"

"Přesně k tomu jako důstojník, který vyrazí do akce bez rozmyslu - myslím, že se ti to během výcviku taky párkrát stalo?"

Pochmurně přikývla. "No jistě - to byla moje nejčastější chyba."

"No, takže: většinou můžeš takovou chybu napravit - i potom, co ji uděláš. Ale to, co jsi právě prokázala, Tašo, je, že když víš, že to, co uděláš, bude mít nezvratné následky, tak nejednáš bezhlavě. Promyslíš si to."

"Ale co kdyby to bylo doopravdy?"

"Tak co?" odpálil otázku zpátky na ni. Pod pronikavým pohledem těch hřejivých hnědých očí se konečně dokázala dostat přes ten pocit, který měla, když seděla v džungli, pokrytá blátem, bolelo ji celé tělo a nemohla se rozhodnout. Kdyby to bylo doopravdy...

"Myslím... ne, vím, že bych si našla jídlo a úkryt. Promýšlela bych to, než by se mi zahojilo zápěstí a snažila bych se držet z cesty zrádcům, kteří by se mě pokoušeli zabít. Pokud by se jim to nepovedlo, tak bych asi chvíli sledovala domorodce a potom se rozhodla."

"To je moje chytrá holka," pochválil ji. "Přežít, získat informace a potom jednat. Teď už chápeš, proč jsem tak hrdý na to, že jsem ti pomohl dostat se do Flotily?"

Během posledního ročníku cítila Taša Jarová v Darrylu Adinovi cosi jako otcovskou pýchu na její úspěchy. Zprvu ji to těšilo, ale pomalu ji to začalo zneklidňovat.

Měli spolu dva předměty - Bezpečnostní techniky pro pokročilé, seminář a praktika. Ve třídě byla Taša jako obvykle vynikající studentka. Dar si dělal poznámky a když ho instruktor požádal, podělil se s třídou o nějakou svoji zkušenost, ale sám od sebe to nedělal. Tašu v pololetí ohromilo, když zjistila, že je pořád nejlepší ze třídy. Darryl Adin byl druhý.

"Proč?" ptala se ho. "Nikomu by nevadilo, kdybys ve třídě víc mluvil. A víš, že jsem ráda, když s tebou můžu soupeřit - na praktikách to přece děláme často!"

Dar jí to vysvětlil:

"To není tím, Tašo. Vy mladí musíte o teoriích diskutovat, dokud je dokonale nepochopíte. Komandér Zarsh ví, že tím už jsem prošel; můžu se nové věci naučit rychleji než vy kadeti."

"Proč mám tedy průměr o tři body lepší než ty?" zeptala se. "Jsi přece zkušený důstojník; měl bys překonat každého kadeta."

Zasmál se. "To ano - kdyby byly všechny zkoušky objektivní. To ty eseje, Tašo - prostě neumím psát tak dobře jako ty. Za což bych se měl, předpokládám, trochu stydět," dodal s mrknutím, které naznačovalo, že se za to nestydí ani trochu, "když vezmu v úvahu, že jsem měl na rozdíl od tebe pořádné vzdělání. Ale lepší dvojka je pro mě z eseje dobrá známka - když se to zprůměruje s tou objektivní částí, pořád je to jednička. V ostraze se počítají praktické aplikace, ne sladká próza, ve které podáváš hlášení."

"Proto se tak snažíš na praktikách?" Tam se jejich role obrátily - bylo to poprvé, co Taša neměla nejlepší výsledky ve fyzických aktivitách.

"Musím, jestli má tohle staré tělo udržet krok s vámi mladými."

"Dare! Ty přece nejsi starý!"

"Je mi víc než třicet."

"Ani ne třicet dva."

S posmutnělým úsměvem zavrtěl hlavou. "V naší práci může člověk zestárnout hrozně rychle, když se neustále nesnaží zlepšit. Moje reflexy jsou stejně dobré jako tvoje, Tašo, a pořád jsem lepší střelec -"

"Ale trénuju!"

"- ale ani moderní medicína nemůže zaretušovat všechna ta zranění, ke kterým se v ostraze dá přijít. Už nikdy třeba nebudu tak ohebný, jako jsem býval, než jsem si na Twenginianu zlomil páteř."

"Cože? Nikdy jsi neřekl -"

Pokrčil rameny. "Neměl jsem přerušenu míchu. Dopravili mě na ošetřovnu a do měsíce jsem byl zpátky ve službě."

Prošel jsem všemi lékařskými testy, snadno jsem se vešel do limitů. Ale já vím, že své staré standardy už nesplňuju. A pokud nebudu denně trénovat proti těm nejsilnějším a nejchytřejším soupeřům, moje schopnosti začnou ochabovat."

Chvilí se zadíval na něco, co nebylo v místnosti. "Už jsem to viděl. A nedovolím, aby se to stalo mně."

I když Dar rychle změnil téma, Taša později využila svého kadetského bezpečnostního prověření a našla si v záznamech, co se Darovi na Twenginianu stalo. Každý věděl, že Seeker odhalil na této planetě Federace tajné doupě Orionců, ale detaily byly utajené.

Dar byl sice na Cochranu, malé průzkumné lodi, velitelem ostrahy, ale na dalších dvou misích - na stále větších lodích - byl jen jeho zástupcem. I tak měl s každou další misí víc podřízených a větší odpovědnost; i když se to podle titulů nepoznalo, byla to vlastně povýšení.

Na Twenginianu vedl výsadek tým šéf ostrahy Venton Scoggins, který měl přes dvacet let zkušeností s prací ve Flotile. Záznam jasně ukazoval, že když došlo k problémům, nedokázal se na místo dostat včas, aby zabránil zranění svého asistenta. Nedostal žádnou důtku, ani nic nenaznačovalo, že by něco zanedbal.

Seeker pokračoval v tažení proti Orioncům. Když se dostal ke Conquiidoru, Dar už byl zase na nohou - a Scoggins ho určil do vedení výsadek týmu, který osvobodil z orionského otroctví přes dvě stovky občanů Federace a udělal z Darryla Adina hrdinu. Po skončení mise Scoggins podal rezignaci a odešel se všemi počtami do důchodu.

Taša četla mezi řádky: Scoggins se cítil odpovědný za Darovo zranění a rezignoval, protože se bál, že se pod jeho velením zraní někdo další.

Ale Taša byla příliš mladá, než aby se bála selhání reflexů. A co se Dara týče - no, člověk, který dokázal porazit celou třídu starších kadetů v nejtěžších bezpečnostních cvičeních, jaká kdy byla vymyšlena, se rozhodně neměl čeho bát! Ale v rozhovoru s ním se pořád objevovalo téma věku.

Tak dlouho říkal svým spolužákům "Vy mladí," až mu to jednoho dne Taša oplatila, právě když společně pracovali na domácím úkolu z taktické teorie.

Tak dobrá, ó moudrý starče - ukaž mi tedy své nezměrné zkušenosti a řekni mi, jak mám dobýt tenhle kopec, který stráží sedmáct agresivních a po zuby ozbrojených merkaptanských válečníků, když mám jenom tři příslušníky ostrahy!"

Nic takového jako merkaptanští válečníci ve skutečnosti neexistovalo; tahle neúnavně nepřátelská rasa byla jen výplodem čísi fantazie. Každá nová třída kadetů, která prošla Akademií, jim trochu přidala na zuřivosti a výstřednosti. V současné době byli tři metry vysocí a měli šupiny, srst, drápy a tesáky. Vyzbrojeni byli ručními fotonovými torpédy.

"Představ si to jako šachy," odpověděl klidně Dar.

"Jako šachy?" zeptala se zmatené Taša. Neměla šachy příliš v lásce, ale Dar ovládal téměř každou hru, která kdy byla vymyšlena, a vždycky se snažil vyhrát. Říkalo se dokonce i když se to Taše nikdy nepodařilo potvrdit - že kdysi vyhrál turnaj v klin zha, když všichni ostatní hráči byli Klingoni.

"Nemusíme je přece porazit všechny," vysvětlil Dar. "Stačí dostat jejich krále."

"Merkaptani nemají krále."

"Ale mají něco velmi podobného, Tašo."

"No, to ano," připustila neochotně analogii. "Řídí se rozkazy Vůdce jednotky. Ale také ho za každou cenu chrání."

"A jak ho tedy přemůžeme?"

"Mám pocit, že ty to víš," řekla. "Ale já ne. Ze všech stran ho obklopují válečníci a navíc má osobní silové pole."

Neexistuje způsob, jak se k němu dostat."

"Ale my se k němu nemusíme dostat," namítl Dar. "Stačí ho jen chytit do pastí."

"Ale jak? -?"

"Přemýšlej, Tašo. Bez rozkazů Vůdce jednotky -"

"Merkaptanští válečníci propadnou bojovému šílenství - jako by už předtím nebyli dost špatní!"

"Správně. A na co útočí?"

"Na všechno, co se jim dostane do cesty - i jeden na druhého. To je starý trik, Dare - ale my nemáme dost mužů, abychom je mohli nalákat do kruhu nebo do dvou řad stojících proti sobě, a i kdybychom to dokázali, nemáme takovou palěbnou sílu, abychom zničili Vůdce jednotky."

"Ty jsi mě neposlouchala, Tašo. Řekl jsem, že ho musíme chytit do pastí."

Podívala se z obrazovky na Darovu tvář. "Jak? Čím? Nevidím tam žádnou jámu, kam bychom ho shodili."

"Ale jsi na správné stopě. Chceme ho odříznout od jeho válečníků - ale napřed je potřebujeme rozestavit tak, aby, až od nich odřízneme Vůdce, měl každý jako nejbližší cíl jiného Merkaptana."

Taša se podívala na obrazovku. Jak to Dar myslel? Vždyť měli jen tři členy ostrahy. Jak by mohli -?

Najednou sáhla po klávesnici a vyvolala si popis svých lidí. Zašklebila se. "Thonis. Je to Andorian - ale vystudoval vulkánskou Akademii věd. Tady to je: prošel kurzy počítačové technologie, které vyučoval Sarek z Vulkánu. Ve všech byl nejlepší student. S takovouhle kvalifikací se Thonis může nabourat do každého počítače, který kdo kdy vyrobil - včetně merkaptanského Vůdce jednotky. Stačí mu trikordér... ano, tady je, má ho v inventáři. Takže stačí, aby se Thonis dostal do počítače, vydal rozkaz k rozestavení jednotek do správné formace a potom zkratoval modemové obvody Vůdce jednotky dřív, než bude moci ten rozkaz zrušit!"

"Správně," kývl samolibě Dar.

"Ty už jsi tenhle úkol někdy dělala!" obvinila ho Taša.

Dar zavrtěl hlavou. "Ne. Prostě vím, jak důležité je vzít v potaz schopnosti různých členů týmu. Pamatuj si to, Tašo - členové ostrahy nejsou merkaptanští válečníci. Nejsou to jen postradatelní roboti s fázery."

"To já vím. Jsem jedna z nich, pamatuješ?"

"Ale kolik toho víš o schopnostech ostatních studentů, kromě těch, které prokazují na hodinách speciálně zaměřených na bezpečnostní výcvik? Na jaký hudební nástroj hraje Johnson?"

"No to nevím," přiznala Taša.

"Na piáno. A Pringlová - proč je tak dobrá v psaní?"

"Ona je dobrá?"

Dar se usmál. "Píše články, Tašo - vlastně jí už půl tuctu otiskli v různých zahrádkářských časopisech, zatímco studovala na Akademii."

"Zahrádkářských? Není divu, že jsem o tom neslyšela! Nikdy jsem se o zahradničení nezajímala."

"Ale co kdybys byla ve výsadkovém týmu s Pringlovou a došly vám potravinové koncentráty?"

Taša přikývla. "Nebo kdyby tam byly masožravé rostliny - ano, Dare, vím, co chceš říct. A takové věci ty víš o celé třídě?"

"T'Keris je expert přes architekturu. Jessaminina disciplína a ladnost pochází z toho, že celý život dělala balet."

Wokonski sochaří. Por-prenicle je archeolog. Verne -"

"Už dost!" zaprotěstovala Taša. "Už jsem zahanbená až po uši. Znáš ty lidi tři roky a nikdy mě nenapadlo zjišťovat, co dělají, když nepracují na úkolech z Akademie nebo nejsou někde s ostatními. Máš absolutní pravdu, Dare; měla bych si o ostatních členech posádky zjistit co nejvíc předtím, než budeme ve výsadkovém týmu, kde nás může spasit nějaká nečekaná dovednost."

Věnoval jí další uklidňující úsměv. "Nebud' kvůli tomu tak roztrpčená. Jsi pořád mladá, Tašo. Za čas -"

"Přestaň s tím!" utrhla se rozzlobeně.

Zmatené se zamračil. "Přestat s čím?"

"Přestaň už mluvit jako nějaký stařík. Nejsi můj otec, Dare!"

"Ne," řekl měkce, "nejsem tvůj otec, Tašo." Podíval se jí do očí; v jeho očích se odrážela záře obrazovky. "Ani už nemůžu moc dlouho předstírat, že moje city k tobě jsou jenom otcovské."

Něco se v ní pohnulo; ucítila podivnou kombinaci bolesti a potěšení. "Já už jsem ale vyrostla, Dare," zašeptala a přistoupila k němu. Neřekla mu, že to je poprvé, co se kdy podřídila té znepokojivé, hlodavé touze, která se - po jejím brutálním úvodu do sexuality - vynořila teprve po mnoha letech terapie s poradci Flotily.

Srdce ji bušilo, když vstoupila do jeho osobního prostoru. Nemohl se zmýlit v jejích úmyslech a ani to nepředstíral.

"Tašo," zašeptal a přirozeně a snadno ji objal.

Zvedla hlavu. Instinkt jí říkal, co chce. Darovi se na tváři objevil ten nádherný úsměv, který mu z obličeje vyháněl všechnu přísnost, trochu naklonil hlavu, aby se nesrazili nosy a políbil ji.

S Darem to bylo tak snadné, přirozené - a potom vzrušující, když se polibek prohloubil. Z vlahého, sladkého pocitu domova, který pocítila, když poprvé vstoupila na půdu Akademie, přešla do úplně nového světa emocí, které nikdy dřív nepoznala.

A když se jejich rty oddálily, nepustil ji - držel ji pevně na své hrudi a šeptal jí do vlasů: "Ano, Tašo - opravdu jsi vyrostla."

## Kapitola čtyři

"TAŠO?" Nadporučík Dat si dělal starosti. Jeho společnice se už příliš dlouho dívala ven na hvězdy. Ale když se otočila, hrál jí na rtech zbytek úsměvu. Ať myslela na cokoli, muselo to být něco příjemného. Byl rád, že jeho neobratné "šmírování" nepřineslo jen smutné vzpomínky.

"Jsem v pořádku, Date. Čas všechno zahojí."

"To zní jako -"

"Aforismus. Ano. Ale z výroků se stávají aforismy tak, že se opakují, a opakují se proto, že jsou pravdivé. Nikdy nemůžu odpustit Darrylu Adinovi, že zradil Flotilu... ale nebyl úplně špatný, Date. Víš, nikdo není úplně špatný.

Pamatuji si ho takového, jaký byl, když jsme se poprvé setkali - silný, statečný a chytrý."

"A krásný?" zeptal se Dat. "Rytíř v zářícím brnění?"

Zasmála se. "To sotva. Vlastně se dost podobal tobě." Potom řekla: "Oh! To nevyznělo dobře."

Data její reakce zarazila. "Pokud dokážu posoudit, můj vzhled je aproximací normálního muže - moje postava, struktura obličeje a barva vlasů jsou směsí mnoha lidských plemen. Samozřejmě, že žádná ryze organická bytost tuto normu nesplňuje. A já jsem zcela jistě nebyl sestrojen proto, abych se mohl vydávat za člověka - má barva kůže je prostě nejúčinnější pro absorpci energie a moje oči jsou -" Zarazil se. "Odpusť mi, myslím, že blábolím."

Ale Taša se usmívala. "Ty nejsi ani tak průměrný jako spíš ideální. Nebo si to možná jen myslím, protože vypadáš trochu jako... první muž, kterého jsem kdy milovala. Na první lásku se nezapomíná, Date."

Dat měl pocit, jako by už už řekl "jediný" místo "první". Ale bylo to příliš blízko tématu, které nechtěl znovu načínat. A tak řekl: "Já nejsem krásný."

"Konvenčně? To ne - ale to ti snad vůbec nevadí, nebo ano?"

"Krásný je ten, jenž krásně činí," odpověděl Dat. "Krása je jen na povrchu věcí. Krása je v oku -"

Odmlčel se, když se Taša, přesně jak doufal, rozesmála. Když poprvé zjistil, že seznamy příkladů z jeho paměťových bank vyvolávají u lidí smích - kromě vážných situací, kdy je spíš štvaly - začal studovat humor a pro jednu skutečně došel k závěru, kterému mohl porozumět - opakování jednoho vzoru brzy připadne lidem legrační, protože jeho známost v nich vzbuzuje klid a uvolnění. Od té doby Dat tuto techniku často používal, aby ubral na napětí nepříjemné situací. Ale tentokrát to Tašu neodvedlo od tématu. Pokračovala ve stejném duchu: "Proč by ti mělo vadit, že nevypadáš jako náborový plakát do Flotily, když se na tebe lépe víc žen než na Willa Rikera?"

"Ženy se na mě -"

"Ale no tak, Date - nepředstírej, že sis toho nevšiml!"

Dat si nebyl jistý, jak má na tenhle obrat v konverzaci reagovat, a tak řekl: "Myslím, že ženy nesoudí muže podle vzhledu do té míry jako muži ženy."

"Jako obvykle," podotkla Taša, "jsou tvoje pozorování docela přesná - alespoň pokud jde o lidi. Pamatuješ, jak jsi říkal, že když si spojuješ jistá jídla s příjemnými zážitky, máš pak tu chuť raději?"

"Ano," kývl nejistě Dat, kterému nebylo jasné, jak spolu souvisejí jídlo, afrodiziaka a krása. Nebylo to logické. Taša začala znovu mluvit a Dat pochopil, že měla na mysli něco úplně jiného.

"Takhle nějak vidí ženy muže. Nám se líbí ti muži, kteří vypadají jako ti, které jsme milovaly. Psychologové tvrdí, že většina žen má ráda muže, kteří připomínají jejich otce. Já jsem žádného otce neměla, takže si myslím, že vždycky budu pokládat za atraktivního každého, kdo se bude podobat prvnímu muži, který na mě byl kdy hodný." Šotkovsky se usmála. "Bojím se, Date, že se prostě budeš muset vyrovnat s tím, že mi připadáš krásný."

"Já... to budu pokládat za poklonu," odpověděl a rozhodl se využít příležitosti, aby si mohl promluvit o svém současném výzkumu. "Mezi lidmi jsou mnohem obecněji přijímané standardy ženské krásy než mužské."

"To je pravda."

"Ty jsi krásná."

Zdálo se, že to Tašu překvapilo. "Někteří lidé si to myslí."

"Na můstku je to obecně přijímaný názor. Přesto, vzhledově se značně odlišuješ od poradkyně Troi, kterou také všichni pokládají za krásnou. Kapitán Picard si myslí, že doktorka Crusherová je krásná, zatímco její syn to nechápe a

zneklidňuje ho to."

"Date - co jsi to vyváděl," zeptala se konsternovaně Taša, "to jsi jim předkládal dotazníky?"

"Ano," odpověděl poctivě. "Přejí si porozumět lidským ideálům krásy."

"Ty máš opravdu dar věřit na nemožné, že ano?"

Naklonil hlavu. "A je to nemožné? Uvědomuji si, že není reálné, aby se všechny estetické soudy o určitém subjektu shodovaly, ale jistě existuje nějaký postup, kterým bych mohl určit, že, dejme tomu, většina lidí by určitou osobu pokládala za krásnou. Nejlepším barometrem ženské krásy je podle mého názoru komandér Riker - nikdy jsem neviděl, že by se estetický názor většiny nebo i výrazné menšiny lišil od jeho. Bohužel jsem neměl příležitost zeptat se ho, co soudí o prezidentce Nalavii."

Taša se zasmála: "Klidně ti prozradím, co by řekl o ní, Date - a kdyby ses na to vyptal celé posádky Enterprise, zjistil bys, že s ním opravdu nesouhlasí výrazná menšina!"

"Nerozumím."

"Každý muž na palubě by řekl, že je krásná, a každá žena, že není. A navíc by všechny ženy lhaly!"

"Tašo, ty mě mateš," namítl Dat.

"Nalavia je ten typ ženy," vysvětlila Taša, "která už od přírody přitahuje pozornost mužů. Ona je... prakticky archetyp Země - matky, ale mladá a nepoznamenaná strádáním a starostmi. A umí toho využívat. V tom je ten rozdíl mezi ní a Deannou, i když jejich fyzická krása je podobná. Deanna kombinuje věcný přístup důstojníka Flotily s mateřským sentimentem, který plyne z její práce poradkyně. To poněkud oslabuje hrozbu její fyzické krásy."

"Hrozbu?" zeptal se Dat.

"Deanna je skoro až příliš krásná," vysvětlila Taša. "Tak krásná, že by se muži mohli bát k ní přiblížit. A aby se tomu vyhnula, je přátelská a výkonná. Proto jí ženy na palubě věří stejně tak, jako muži. Ovšem Nalavia... no, v podstatě posílala přímo na obrazovku pozvánku všem mužům na můstku Enterprise."

Dat si tu scénu přebral. Ano - všichni muži jí věnovali takovou 'omráčenou' pozornost. "Přesto však - nikdo ji nepřijal," namítl.

"Protože Hvězdná flotila učí své důstojníky, muže i ženy, aby nikdy nemysleli hormony. Ale viděl jsi někdy Wesleyho Crushera tak popleteného, když nebyla zrovna krize? Chudák kluk - on ten výcvik neprodělal a je právě v pubertě. Neměl nejmenší šanci."

"Aha," řekl zaujatě Dat. "Teď už to chápu. Nikdy jsem Wesleyho neviděl dospět k tak nepravděpodobné myšlence, jako že ho kapitán chce zařadit do výsadečkového týmu na neznámou planetu."

"Ale on tam chtěl letět!" zdůraznila Taša. "Jen nevěděl proč - ale všichni ostatní muži na můstku ano a kapitán Picard na něj opravdu nemusel být tak tvrdý. Z Wesleyho bude jednou skvělý muž - pokud ovšem přežije dospívání."

Dat chtěl zaprotéstovat, že kapitán Picard by nikdy neposlal Wesleyho do nebezpečí, ale pak si uvědomil, že si Taša dělá legraci. Chvilí to analyzoval a vychutnával si možnost hovořit o lidských citech s přítelkyní. "Chceš říct, že jeho kombinace mládí a inteligence mnoho lidí zlobí a že by se ho tedy mohli chtít zbavit. Říkáš to ale pouze jako žert."

"Přesně tak, Date," řekla Taša, "ale tvou analýzou se z toho vytratila i ta troška vtipu, která tam původně byla." Přikývl. "Humor je dost obtížný koncept i když se nepokouším rozlišit jeho různé stupně."

Taša se usmála. "Však se to naučíš, Date. Ze zkušenosti, jako všichni ostatní. Takže, za jak dlouho budeme moci zachytit vysílání z Trevy?"

"Za více než šestnáct hodin, pokud nám ovšem nepošlou subprostorovou zprávu." Zamračil se. "Máš nějaké podezření, Tašo?"

"Nic určitého. Říkej tomu intuice. Nemyslím, že nám Nalavia řekla celou pravdu."

"V tak krátké zprávě ani nemohla."

"Ne - tak jsem to nemyslela. Říkala bych tomu ženská intuice, ale všiml si toho i kapitán Picard. V Nalavii je něco, co budí nedůvěru."

"Můžeš určit, co to je?" zeptal se Dat.

"Tak třeba to, že očekává, že Flotila udělá, co po ní chce, aniž by napřed prověřila situaci."

"Trevanská kultura je poměrně primitivní," zamyslel se Dat. "Vojevůdci, kteří protestují proti pokroku k reprezentativní formě vlády. Dokonce i zkušený politik na takové planetě může být podle našich standardů naivní. Nebo možná nemáme všechny informace - existují přece kultury, kde prosba slabšího o pomoc zavazuje silnějšího, aby mu ji poskytl."

"Jako Camelot," přikývla Taša. Mluvila o planetě, kde byla společnost založena na ideálech rytířství, které podle všech historických znalostí nebyly mimo legendy příliš rozšířené. "Ano, může to být tím, že neznáme nějaký základní předpoklad Trevanů, ale pokud jsi to nenašel ve zprávě průzkumného týmu Federace, Date, netuším, co by to mohlo být."

Protože se Taša nemohla ještě šestnáct hodin nic nového dozvědět, vyplnila čas cvičením, spánkem a dalším jídlem. Dat prozatím další organickou stravu nepotřeboval. Občas spolu mluvili a někdy svorně mlčeli. Každých dvanáct hodin Dat posílal na Enterprise rutinní zprávu "mise pokračuje podle plánu".

Konečně se ke Trevě přiblížili natolik, že Dat mohl zachytit rádiové vysílání. Zvukové přenosy po celém hlavním kontinentu tu byly celkem běžné. Novým prvkem byl ovšem přenos obrazu - když Dat zjistil frekvence a konfigurace, rychle dospěl k závěru:

"Používají vysílací techniku Ferengů!"

"Ferengové přece obchodují s každým," připomněla mu Taša. "Dokud se Treva nepřipojí k Federaci, neexistuje důvod, proč by nemohli s Ferengy obchodovat taky."

"Pokud ale Trevané obchodují jak s Federací tak s Ferengy, co když požádali o pomoc oba?"

Dat uviděl, jak Taša přísně sevřela rty. "Se situací na Trevě se vypořádáme, až se tam dostaneme. Ferengům pravděpodobně neplyne žádný zisk z toho, když pomůžou Trevanům s jejich vnitřními záležitostmi. Pokud se Treva zdráhá žádat o členství ve Federaci kvůli tomu, že by pak mohla hůř obchodovat s Ferengy a ostatními rasami mimo Federaci, mohla by tento postoj přehodnotit, pokud jí pomůžeme vyřešit současné problémy."

"Diplomacie není silnou stránkou mého naprogramování," řekl Dat.

"Ani mého rozhodně ne!" odpověděla Taša. "Když o tom tak přemýšlím, tak na tuhle misi jsme vlastně dost podivný výsadkový tým."

"Nikdy jsem neviděl, že by se kapitán Picard nějak rozhodl, aniž by k tomu měl rozumný důvod."

"Já také ne. No, tak se podíváme na to vysílání. Možná získáme nějaké informace, co se tam vlastně děje."

A to taky udělali.

Další dvě hodiny ignorovali krásu hvězd a upírali oči na stále ostřejší obraz na hlavní obrazovce raketoplánu.

Nejdřív to byly jenom zábavné programy: taneční vystoupení, atletický závod, krátké úryvky z nějakých dramát, které nedávaly valný smysl. Všechny programy čas od času přerušovali hlasatele, kteří nabádali diváky, aby koupili nějaké výrobky. Dat v tom rozpoznal systém "volné soutěže", ve kterém výrobci "sponzorují" pořady, tedy platí za jejich výrobu a vysílání výměnou za právo umístit do nich reklamy na své zboží.

"Je to něco jako přenos z Minosu -" začal vysvětlovat.

Taša kývla a netrpělivě ho přerušila.

"Asi to získali od Ferengů zároveň s vysílací technikou," usoudila.

Dat zkoušel různé frekvence, ale všude dávali jen variace na tatáž témata. Když skončila atletická soutěž, nastal nekonečný příval reklam na intoxikanty, zbraně, kosmetiku, oděvy a osobní dopravní prostředky. A potom další intoxikanty: nápoje, plyny, tabletky, všechno slibovalo okamžité štěstí. Dat si všiml, že Taša náhle ztichla a otočil se k ní. Mračila se. "Vadí ti to?"

Odtrhla oči od obrazovky. "To je tam život tak hrozný? Date, já vím, jak hrozný může být. Moje vlastní matka brala drogy, protože její život byl těžký a bez naděje. Ale tihle lidé - mají poctivou práci, dost jídla, domovy a rodiny. Drogy můžou tyhle věci leda tak zničit."

"O chemické závislosti velké části populace se zpráva průzkumného týmu nezmiňuje," upozornil Dat a v tichosti si zkombinoval Tašin výrok o matce s faktem, že ji matka jako pětiletou opustila.

Ale Taša zjevně nechtěla mluvit o své minulosti. "Konečně zprávy," řekla a obrátila pozornost zpátky k obrazovce.

Hlavní zprávou byl zítřejší očekávaný přilet zástupců Federace, kteří měli pomoci při potlačení povstání rebelů.

"Povstání rebelů?" podivil se Dat.

"Co se stalo s vojevůdci?" zeptala se Taša.

O vojevůdcích se ve zprávách nemluvalo - ale byly tam záběry "Hvězdné flotily v akci": stará loď třídy Constitution střílející do planety, lidé ve sto let starých uniformách, jak bojují s Klingony ručními zbraněmi, starý záběr z první války s Romulany, ve kterém bitevní křižník Federace rozstřílel na maděru romulanského Dravce.

"Oni nás prezentují jako agresory," vykřikla Taša. "Násilníky! Vrahy!"

"Všechny ty záběry jsou pravé," ujistil ji Dat, "pouze zastaralé a sestříhané, aby vzbudily dojem, že Hvězdná flotila je flotila válečných lodí."

Hlasatel pokračoval. "Taková je moc Federace, která nám přijde na pomoc, pokud přesvědčím její zástupce, že jsme toho hodni. Žádáme vás, abyste Federaci uvítali. Hlavními zástupci jejich delegace je nadporučík Hvězdné flotily Dat a velitel ostrahy Jarová."

"Taky jsme jediná zástupci," zamumlala Taša. "A slyšel jsi, jak nás titulovali, Date? Jako bychom patřili k velitelství Flotily." Najednou zalapala po dechu. "Kde sakra přišli k tomuhle?"

Na obrazovce bylo vidět mladší verzi Taši Jarové na můstku hvězdné lodi, s fázérem v ruce, jak odráží útočníka, který byl ke kameře příliš blízko, než aby se dal rozeznat.

"To byl Starbound," zašeptala Taša. "Můj cvičný let. Dobrý Bože, jak se dostali k tomu záznamu?"

"Pro mladou Tašu Jarovou," pokračoval hlasatel, "se už první mise stala příležitostí k hrdinství, když zachránila zbytek posádky poté, co byla její loď napadena a obsazena nemilosrdným nepřítelem."

Kolem Taši na obrazovce zuřila fázérová palba, ale ona stála pevně, s jakýmsi pochmurným odhodláním. V mladých očích neměla ani náznak strachu. Útočník se na ni vrhl, ona vypálila a potom se obraz vytratil, když kamera vyhořela.

"Neukážou ovšem, jak kolem mě padal zbytek posádky Starboundu," řekla pevně. "Zachránila zbytek posádky, to určitě. Byl to Dar, kdo -"

Okamžitě se zarazila a Dat si tu poznámku uložil pro pozdější prozkoumání. Prozatím se soustředil na trevanské vysílání. Ted běžely Tašiny současné záznamy, její služba na Enterprise.

Potom se objevil na scéně Dat - při zkoušce, kterou pro něj připravili na Akademii. Bylo vidět, jak zvedá do vzduchu tři, čtyři a nakonec pět spolužáků a tváří se zmateně, jako by nechápal, proč po něm něco takového chtějí. Dat si vzpomínal, že tenkrát opravdu byl zmatený takovým nevědeckým experimentem - už přece prošel testy, které přesně změřily jeho sílu a odolnost. Později se dozvěděl, že tato scéna se stala částí informačního balíčku, který o něm Hvězdná flotila uvolnila k nevědeckým účelům, především pro školy. Jednou z jeho prvních funkcí, než začal sloužit na palubě hvězdné lodi, byl zástupce Hvězdné flotily pro vzdělání. Tehdy navštěvoval školy po celé Sluneční soustavě. "Já alespoň vím, jak tyto informace získali," obrátil se k Taše. "Hvězdná flotila je pravděpodobně stále posílá každému, kdo se na mě zeptá. Je to samozřejmě už zastaralé a... nejsem si jistý, proč mě tak... zneklidňuje, když to teď znovu vidím."

"Protože tě to prezentuje jako předmět a ne osobu," odpověděla okamžitě Taša. "A mimochodem, Hvězdná flotila už tohle ve tvých materiálech nemá. Já jsem to nikdy předtím neviděla; určitě je to zahrabané někde v archívech jako

ostuda, na kterou by Flotila raději zapomněla. Teď jsi cenný důstojník, ne nějaký podivný kus vybavení, o kterém si nejsou jistí, jak by se měl používat."

Ale zbytek vysílání o Datovi nebyl o nic lepší než materiály o Taše. I jeho předváděli, jak bojuje a střílí - vypadal velice agresivně a velmi, velmi nebezpečně.

"S pomocí Hvězdné flotily," pokračoval hlasatel, "zbavíme naši mírumilovnou planetu rebelů, kteří se staví proti našemu způsobu života a touží nás všechny ovládnout. V Tongaruce například dnes rebelové zaútočili na vesničany, kteří se sešli na každotýdenní trh -"

Na obrazovce se objevilo přeplněné tržiště. V jeho středu náhle došlo k explozi. Lidé se s křikem rozutíkali - přímo proti kruhu ozbrojených mužů a žen, kteří s velkým potěšením bodali do vesničanů, bili je a fázery odstřelovali ty, kteří se opovážili bránit.

Dat se zamračil. "Tito 'rebelové' mají fázery. Proč nemá Nalavia vlastní ozbrojené jednotky, které by její lid před takovými útoky chránily?"

"To je jen jedna z věcí, které musíme zjistit," odpověděla Taša. "Nebo třeba, jak se z vojevůdců tak najednou stali rebelové. Proti čemu myslíš, že povstali?"

Taša na svoji otázku nedostala odpověď, ale Dat ano najednou přijeli na scénu ozbrojení vojáci v pozemních vozidlech a rebely odehnali. Ale zdálo se, že žádná jejich střela nezasáhla cíl; původní útočníci utekli a vojáci začali pomáhat těm, kteří masakr přežili.

Dat se otočil. "Pokud jsou tyto zprávy upraveny stejně opatrně jako ty materiály o tobě a o mně -"

"Výrazy, které hledáš," řekla Taša, "jsou 'zkreslené' a 'předpojaté'. Zajímalo by mě, jestli je na Trevě svoboda tisku."

"Prohlašuji, že ano," odpověděl jí Dat. "Myslíš, že novináři třeba nesouhlasí s pomocí Flotily a tak se nás pokoušejí vykreslit jako zástupce vojenské moci?"

"Taky je možné," doplnila Taša, "že ten, kdo ty zprávy připravoval, si myslí, že diváci chtějí, aby sem někdo přiletěl a rozdrtil jejich nepřátele." Pokrčila rameny. "A docela dobře může mít pravdu. Jejich vojsko vypadá pozoruhodně neúčinné."

"Ale novináři zase pozoruhodně účinné," poznamenal Dat. "Byli připraveni zaznamenat ten útok, ještě než začal." Taše se rozšířily oči. "To je pravda! Date, to přece nedává smysl - ledaže by byl, samozřejmě, reportér na straně rebelů a pokoušel se ukázat, že jsou neporazitelní... ne. To by je neprezentoval jako teroristy. Ale ukázat nás v trochu lepším světle by dávalo smysl." Povzdechla si. "Prostě na to nemůžu přijít."

"Ani já ne. Nedostatečné informace." Dat se otočil zpátky k obrazovce. Zprávy ale už nahradila předpověď počasí, po které následoval další hudebně zábavný program. Na dalších frekvencích bylo v zásadě totéž jako předtím, jen na jedné přibyla botanická lekce. Dat vypnul obrazovku. "Myslím, že dokud na Trevě nepřistaneme, o mnoho víc se nedozvíme."

Druhý den, když se blížili ke Trevě, poručík Taša Jarová znovu zkusila zachytit vysílání. Pořád stejné zábavné programy; jen zprávy se lišily. Všechno se připravovalo na jejich přilet. Přijímala se tvrdá bezpečnostní opatření, protože nepřátelé lidu by se mohli pokusit zaútočit na zástupce Flotily.

"To je zajímavé," poznamenal Dat. "Už žádní vojevůdci ani rebelové. Nepřátelé lidu."

A co víc, když se znovu objevily staré záznamy Data a Taši Jarové, nebyly to bitevné scény. Objevily se současné záznamy z Hvězdné základny 74, které ukazovaly Tašu při vítězné hře Parrisových čtverců.

Potom se objevil záběr Data, jak s nelidskou trpělivostí vysvětluje čtyřem malým dětem na palubě Enterprise ovládání výukového počítače.

"Tak tohle," řekla Taša, "je zřejmě to, co o nás Hvězdná flotila skutečně poskytla. Dost rozdílné oproti věrejšku."

"Vskutku," odpověděl Dat. "Bud' neočekávali, že je budeme monitorovat už včera -"

"- nebo si mysleli, že toho nejsme schopní," uvažovala Taša.

"Raketoplán není," potvrdil jí Dat. "Nedokáže zachytit tak slabé signály. Já jsem je zesílil. Ovšem - očekávali, že v této vzdálenosti se už dívat budeme." Podíval se na ni se svým nevinným, zmateným výrazem. "Proč by o nás trevanská média včera publikovala zkreslený obraz a dnes správný, i když neúplný?"

"Kdyby tu byla svoboda tisku, tak by to nedělali," odpověděla Taša. "Je to důkaz, i když ne absolutní, že Nalavia kontroluje vysílání."

Dat mechanicky přikývl - to značilo, že ukládá informaci, kterou dosud neanalyzoval - a otočil se k obrazovce. Když ho Taša viděla z profilu, znovu jí připomněl jejího bývalého mentora - ale až do chvíle, než to z ní včera vypadlo, si to neuvědomovala. I kdyby Datova kůže měla normální barvu, nikdo by si ho nemohl splést s Darem - ale oba patřili ke stejnému typu: střední výška, štíhlá postava, pozoruhodně podobné rysy. Oba měli vysoké čelo, pronikavé oči, velký rovný nos a pevnou bradu, i když Datova nebyla tak masivní jako Darova. Jen ústa měl každý úplně jiná: Dar měl plné, pěkné vykrojené rty, jejichž úsměvu nemohla odolat žádná žena... ale když se zlobil, objevil se na nich úšklebek, před kterým se skrývali i stateční muži.

Dat neovládal ani jeden z těchto výrazů. Rty měl bledé a tenké - i když Taša věděla z osobní zkušenosti, že umí být taky docela smyslné. Ale android se nikdy neusmíval široce ani nešklebil. Život ho ještě nenaučil emocím, které by mohly vyprovokovat tyto výrazy. Stejně tak Taša nikdy neviděla Data rozzlobeného - nanejvýš trochu otráveného. Nikdo, kdo se podíval Datovi do tváře, by ji nemohl popsat jako děsivou nebo hrozivou. Tvář rozzlobeného Darryla Adina mohla odrážet oba tyto výrazy - a vzpomínka na výraz hněvu byla nesmazatelně vypálená do Tašiny paměti, protože ho Dar měl při jejich prvním i posledním setkání. Při prvním setkání byl jeho vztek zaměřený proti gangu zvrhlíků na Nové Paříži. Při posledním setkání proti ní.

Dat se zmateně otočil a Taša si uvědomila, že na něj upřeně zírá. Světle zlaté oči s velkými zorničkami na něm byly

nejméně lidskou věcí. Přemýšlela, jestli někde na Datově cestě k lidství jeho oči ztratí ten prázdný, plachý výraz a objeví se v nich hloubka - jako v těch hnědých očích, které ji pořád strašily ve snech. Bylo možné, aby android dosáhl takových výšek, takových hloubek? Povzddechla si. Jeho naprogramování tomu pravděpodobně zabráňovalo - zabráňovalo mu, aby byl nebezpečný, zrádný, zlý a nedůvěryhodný... jako jeho "bratr".

Jako Darryl Adin.

"Tašo?"

"Ano? Už jsi vypočítal, za jak dlouho dorazíme?"

"Za jednu hodinu, sedmáct celých tři desetiny minuty." Odmíchl se a pak dodal: "Tebe něco trápí. Mám poslat zprávu na Enterprise a informovat je, co jsme zjistili?"

"Rozhodně," odpověděla a ulevilo se jí, že si její zamyšlení vyložil špatně. Další rutinní hlášení mělo následovat až po přistání... ale právě teď měli čas sepsat detailní zprávu. Dat do ní zahrnul obojí zprávy a pak se pokusili objasnit svá podezření.

Když byli se zprávou spokojeni, Dat ji odeslal. Enterprise se celou dobu od nich vzdalovala warpem, takže každé zprávě trvalo o něco déle, než na ni dorazila. Prozatím dostali dva rutinní signály "potvrzení příjmu" - odpověď na první dvě zprávy. Bude asi trvat další den, než přijde odpověď na poslední depeši a protože v té době už nebudou na palubě raketoplánu, palubní počítač potvrzení jednoduše uloží, dokud jeden z nich nepřijde.

Teď bylo načase navázat spojení s kosmodromem v hlavním městě Trevy a přistát. Raketoplán byl rychle naveden do hangáru. Dat a Taša vystoupili a ocitli se mezi muži a ženami v černých uniformách s velkými plochami zbarvenými červené, modře nebo zlatě. Nebyly to přímo napodobeniny uniforem Flotily - ale, jak si Taša uvědomila, z dálky ti lidé vypadali jako příslušníci Flotily. Byli snad domorodci tak hloupí, aby uvěřili, že všichni přiletěli v jednom malém raketoplánu?

Na okraji letištní plochy vojáci zadržovali dav lidí. Data a Tašu odvedli v dostatečné vzdálenosti od davu do čekajícího automobilu. Projížděli ulicemi, ze kterých byla očividně odkloněna doprava, a za nimi jeli lidé, kteří přišli raketoplán uvítat. Za zátarasy se shromažďovali domorodci a dívali se na návštěvníky.

Prezidentský palác byl kousek za městem, uprostřed krásných parkových zahrad. Jejich automobil rychle propustili přes bezpečnostní zónu. Taša si automaticky povšimla jejího uspořádání. Našla alespoň půl tuctu způsobů, jak ji překonat. K jejímu překvapení po nich nikdo nechtěl fázy, ani tam, ani když dorazili do paláce.

Nalavia je očekávala v přijímacím pokoji a podala jim ruku podle lidského zvyku... před řadou kamer. Dělá to jen na efekt, pomyslela si Taša. Zapátrala v paměti po pravidlech protokolu, o která se nikdy - s výjimkou vojenského protokolu Flotily - příliš nezajímala. Trevané právě prodělávali přechod od jakési benevolentní tyranie k parlamentní demokracii, který začal před dvěma sty lety. Neexistovala žádná určitá pravidla, podle kterých by se dalo Nalaviino chování vykládat.

Až na jedno - ať už byla Nalavia dědičná nebo volená vládkyně, řídila planetární vládu. Ale přesto tu na ně čekala, místo toho aby je nechala zavést do přijímacího sálu a pak tam majestátně vstoupila. Setkala se s nimi jako se sobě rovnými - což nebyli.

To znamenalo, že chce, aby si její lid myslel, že jsou.

Prezidentka Trevy měla vínově červené přiléhavé šaty, které se pokoušely vzbudit dojem vojenské uniformy epoletami a skupinkou zlatých broží na levé straně hrudi. Byly dvoudílné - horní část sahala k pevně utaženému opasku a spodní částí byla sukně s rozparkem, která jí sahala po kolena. Na nohou měla Nalavia vysoké boty s jehlovými podpatky, díky kterým dosahovala Datovy výšky. Taša přemýšlela, jak to že neupadne.

Na široké stuze kolem krku měla zlatý odznak, symbol prezidentské funkce... ale stuha byla tak dlouhá, že jí odznak spočíval přesně mezi prsy, jejichž bujné křivky odhaloval hluboký výstřih živůtku, pod kterým už neměla blůzu ani tílko.

Barva, jak si Taša všimla, ladila s Nalaviinou bledou kůží a černými vlasy, ale ne s jejíma očima. Byly zelené a podivně prázdné a člověku přicházelo na mysl slovo "plazí", i když to není zrovna odpovídající popis. Kočičí oči to rozhodně nebyly; nezračila se v nich žádná oduševnělost. Něco na těch očích Tašu znepokojovalo, ale nedokázala říct, co to je. Setkání bylo velmi krátké a velmi formální. Nalavia si připravila pozdrav; Dat si připravil odpověď. Taša byla ráda, že má Dat vyšší hodnost a že tedy tuhle část jednání vede on; nesnášela veřejné proslovy. Také jí to poskytlo příležitost všimnout si, že Nalavia je jakoby zklamaná. Co to mohlo...

Potom si uvědomila, co kapitán Picard vlastně udělal: na setkání s ženou tak smyslnou, že dokázala rozechvět všechna mužská srdce na můstku Enterprise pouhou nahrávkou, poslal ženu a androida! Taša se musela usmát jeho prozíravosti.

Když veřejné setkání skončilo, odvedli Data a Tašu do jejich apartmá. Ležela na opačných stranách haly a v každém byly dva pokoje a koupelna. Chodba byla plná obrazů, soch a stráží.

Taša zjistila, že její věci už byly uloženy do zásuvek, do skříně a do toaletního stolku v koupelně. A pravděpodobně je přitom důkladně prohledali. Ale nebylo na nich nic zvláštního. Fázer, trikordér a komunikátor měla s sebou.

Večeře s Nalavií měla začít za hodinu a půl, takže se Taša vykoukala a oblékla si slavnostní uniformu. Dokonce použila i make-up. Byla ráda, že nemusí mít společenskou róbu, i když si byla jistá, že Nalavia ji mít bude.

Pár minut před zahájením se u dveří objevil Dat, aby ji odvedl do soukromé jídelny, kde, jak doufali, zjistí víc o tom, co se vlastně děje na Trevě. I Dat byl ve slavnostní uniformě. "Předpokládám, že je bezpečné ponechat fázy v našich pokojích," prohodil.

"Vypadáš, že se bez něj cítíš stejně nepříjemně jako já," odpověděla Taša. "Prohledal jsi své místnosti, jestli tam není odposlouchávací zařízení?"

"Není tam nic. Nicméně - přál bych si, aby s námi byla poradkyně Troi. Dokonce i já cítím, že nám neříkají pravdu - a

neříkají ji ani Trevanům. Co cítíš ty, Tašo?"

"Totéž. A taky to, že jsi dnes Nalavii zklamal."

"Zklamal?"

"Nezareagoval jsi na její půvaby. Hmmm. Date, umíš flirtovat?"

"Mám v programu širokou škálu technik potěšení. Mezi nimi se nacházejí i 234 formy flirtování."

"Tak ti doporučuji, ays na Nalavii pár z nich zkusil. Dej ji trochu její vlastní medicíny a uvidíme, co se stane."

"Co se stane? Tašo, pokud to udělám, nepochybně bude očekávat, že -"

"Ne!" namítla ostře Taša. Potom dodala: "Chci říct, ne dnes v noci. Pokud jí dáš to, co chce, hned, nebude mít ona důvod, proč ti dát to, co chceš ty."

"A co to je?"

"Pravdu. Co se opravdu na Trevě děje. Chápeš, že se jí nemůžeme zeptat přímo?"

"Ano, Tašo," odpověděl s lehkým úsměvem. "Ani já nejsem takto naivní. Koneckonců, žil jsem přece dvacet šest let mezi lidmi."

Taša neodolala. "Už je to nějaký ten pátek, nenarodil ses včera, už ti neteče mlíko po bradě -" A s potěšením zaznamenala, že se Datův úsměv prohloubil.

"Prosím, neber mi moje číslo," poprosil tiše. "Je to prozatím jediné, které mám."

"Ale není," a políbila ho na tvář. Z vlastní zkušenosti věděla, že Dat byl navržen tak, aby byl příjemný na dotek: teplý, měkký, s tušením síly. Až doted" Taša litovala, že pod vlivem viru, který ničil lidské zábrany, Data svedla. Možná, napadlo ji, měla spíš litovat své instrukce "Nikdy se to nestalo."

Konečně, až tahle mise skončí, čeká je další dlouhá cesta v raketoplánu, budou jen sami dva, spolu...

Vyhнала takové myšlenky z hlavy a soustředila se na večeri s prezidentkou Trevy. Nalavia se s nimi setkala v malém salónku a nabídla jim víno a koktejly. Taša přijala sklenici vína, Dat ne. To bylo zvláštní; alkohol na něj přece nepůsobil.

"A teď, když jsme sami," začala Nalavia, "můžeme si promluvit jako přátelé. Moje planeta má velké potíže. Jsem si jistá, že víte, že nejsmutnější ze všech válek jsou takové, které štvou bratra proti bratrovi. To se teď děje na Trevě."

"Občanská válka." Taša věděla až příliš dobře, jak hrozná může být nekonečná partyzánská válka. Ve světě, kde vyrostla, to bylo normální. "Federaci velmi rmoutí, že taková věc se děje lidem, které jsme doufali uvítat mezi námi."

"Potom nám jistě pošle pomoc!" řekla Nalavia. "Lidé chtějí mír a chtějí mít slovo ve vládě - ale teroristé vraždí jejich zvolené zástupce. Zákonodárná rada se musela prozatím přestat scházet, přestože je právě klíčové období, kdy musíme vyzkoušet novou ústavu a schválit k ní dodatky."

Přerušila je zpráva, že se podává večere - přepychová hostina, na které Nalavia hrála vlídnou hostitelku a odmítala diskutovat o účelu jejich návštěvy. Vrátila se k němu, až když opět v salónku usrkávali sauriánské brandy.

"Co tito teroristé chtějí?" zeptal se Dat.

"Návrat ke starým způsobům. Chtějí, aby tu opět vládli vojevůdci místo zvolených zástupců lidu."

"Vojevůdci?" zeptala se podezřívavě Taša.

"Nyní se spojili pod vládou jednoho muže," vysvětlila jim Nalavia. "Rikana. Mnoho vesničanů se připojilo k jeho armádě, buď proto, že se bojí změny a nechtějí na svém způsobu života nic měnit... nebo se domnívají, že by mohl zvítězit a boj se o své životy nebo životy svých blízkých, kdyby na ně dopadl Rikanův hněv."

"To je ale vaše vnitřní záležitost," prohlásil Dat. "Co s tím může dělat Hvězdná flotila?"

Nalavia se dychtivě předklonila. "My víme, kde leží Rikanova pevnost! Naše pozemní jednotky se ho už několikrát pokusily porazit, ale ta pevnost je nedobytná. Našimi zbraněmi. Ale vy? Stačí poslat jedinou vesmírnou loď a zničit jeho pevnost z kosmu. Naše malá letadla muže sestřelit, ale vaši loď ne. Během pár minut nás můžete zbavit tyranu - a Treva vám provolá slávu a ochotně se připojí k Federaci."

"To není filozofie Flotily," zavrtěla hlavou Taša. "My věříme v prevenci války. Být donuceni k použití zbraní je samo o sobě formou porážky."

Nalavia se na ni zadívala se špatně skrývanou frustrací. "To byste nás nechali pobít jako psy? Nechali byste vládnout toho tyranu?" Nádra se jí dmula emocemi. "Ovšem, vy jste neviděli, co jeho jednotky dělají nevinným lidem." Vstala a přešla k nástěnné obrazovce. Stiskla několik tlačítek a naskočil obraz. Byla to ta scéna s bombou na tržišti, kterou viděli ve zprávách. "Tohle se stalo včera," řekla Nalavia.

"Vaše armáda, zdá se, není příliš výkonná," poznamenal Dat.

"Co zmůže armáda proti nepříteli, který útočí na civilisty?" odpověděla Nalavia. "Naše jednotky nemohou být všude. Kdyby se nám Rikan postavil na bitevním poli, měli bychom možná naději. Ale tohle jsou jeho metody."

Na obrazovce se objevila další sekvence. Po rušné ulici projíždělo něco, co vypadalo jako omnibus plný domorodců. Náhle se z něj vyklonila řada ozbrojených mužů, kteří začali náhodně střilet kolemjdoucí. Další ozbrojení muži zaútočili na školu a s namířenými zbraněmi donutili děti vyjít ven a nechat se odvézt v připravených automobilech. Jedno dítě se pokusilo utéct a muži ho zastřelili. Další děti začaly křičet a ty, které zpanikařily a pokusily se utéct, byly chladnokrevně postříleny.

Taša odpoutala mysl od těch hrozných scén právě ve chvíli, kdy se Dat ptal: "Jak je možné, že kamery -"

"Jak je možné, že řady vaší armády nepřetékají dobrovolníky," skočila mu do řeči Taša, "když na vaše lidi útočí tak hrozný nepřítel?"

Dat se na ni zadíval a přikývl. Prozatím svou otázku nepoloží a Taša jen doufala, že ani později. Nesmí dát Nalavii najevo, že vědí, že dotyčné "zrůdnosti" byly předem připravené, nebo dokonce úplně zfalšované.

Ale Nalavia je předběhla. "Od chvíle, kdy ty útoky začaly, jsme namontovali v hlavním městě bezpečnostní kamery, abychom mohli naše síly v případě útoku zmobilizovat co nejrychleji. Co se týče dobrovolníků, občané Trevy mají

skutečnou svobodu méně než jednu generaci; tradice jim velí, aby se spolehli na ochranu vůdců. My se pokoušíme, přátelé, zoufale se pokoušíme - ale pokud se nechceme znovu podrobit tyranii vojevůdců a vládě věčné války; potom potřebujeme vaši pomoc." Nalaviin hlas zněl, jako by bojovala se slzami.

Taša se podívala na Data a nehlasně vyslovila: "Teď." Na chvilku se zatvářil nechápavě a potom přikývl.

"Velmi působivá prosba," řekl, přešel k Nalavii a vzal ji za ruku, jako by jí chtěl dodat sílu. "Hvězdnou flotilu bude velice zajímat, co jste nám pověděla a co sami zjistíte. Ale dnes noci nemůžeme dělat nic. Musíte se pokusit vypudit z mysli obrazy těch tragédií. Řekla jste nám 'přátelé', Nalavio. Doufám, že z nás brzy budou opravdu dobří přátelé."

Taša zamrkala. Bože, Dat byl dobrý! Nalavia mu sevřela ruku ve svých, podívala se na něj a statečně zamrkala, aby potlačila slzy. Taša si nedovolila úšklebek. Ani prezidentka nebyla v oblasti flirtování žádná začátečnice. Po další půlhodině se Taša cítila, jako by byla ponořená ve šlehačce a začala si dělat starosti. Snad Data skutečně nezmámila ta řádra, ty výmluvné oči s dlouhými řasami, ta hra na bezmocnou -?

Ale no tak, Dat byl přece stroj. Jeho soudnost nemohly city přemoci.

Ale choval se, jako by city měl.

No tak, Tašo - když chtěl vědět, jestli je Nalavia krásná, musel se tě zeptat, připomněla si a po sklence brandy se vymluvila na dlouhý den a na to, že má ve zvyku při pobytu na planetách vstávat za úsvitu a cvičit.

Nalavia jí vlídně popřála dobrou noc, ale její pozornost byla až příliš očividně zaměřená na Data. Ten flirtovací program musím někdy vyzkoušet, pomyslela si Taša, když šla dlouhými chodbami zpátky do svého pokoje. Její mysl důstojníka ostrahy si pobaveně všimla, že strážný před dveřmi jejího apartmá usnul, ale odolala pokušení probudit ho. Jen ať ho tak najde příští stráž nebo jeho velitel.

Otevřela dveře, stiskla vypínač - a nic se nestalo.

Aniž si spojila obě podivné události, okamžitě se otočila zpátky do chodby.

Už bylo příliš pozdě.

Silné ruce ji vtáhly do místnosti.

Instinktivně se začala prát. Museli tu být dva útočníci, protože jeden za ní zavřel dveře, když kopla toho, který ji chytil.

Zasáhla ho do kolena a on uspokojivě zaúpěl.

Závěsy, které nechala roztažené, teď stínily okna; na chvilku měli útočníci výhodu, dokud se Tašiny oči nepřizpůsobily nedostatku osvětlení. Ale Taša často trénovala boj naslepo.

A oni byli jenom dva. Normálně by je vyřídila bez problémů, ale pohybovali se jako zkušení bojovníci a oba byli větší než ona.

Ale Taša se nezdržovala přemýšlením a raději uštědřila muži u dveří pořádný kopanec do žeber.

"Do prdele!" zalpal po dechu a Taša se ve tmě zašklebila. Dalším kopancem vyrazila dech druhému soupeři, ale v okamžiku, kdy měla nohu ve vzduchu, jí první muž podkopl tu druhou.

Zapotácela se, ale neupadla.

Cítila, jak ji popadli za ruce - a než se dokázala zorientovat a osvobodit, ucítila, jak se jí silná ruka dotkla v místě, kde se krk setkává s ramenem.

Teprve teď ji napadlo vykřiknout - příliš pozdě. Než se propadla do bezvědomí, podařilo se jí jen přidušeně zasténat.

Taša se probudila do nejhorší noční můry. Ruce i nohy měla svázané, na hlavě kápi a kdosi ji nesl přes rameno jako balík.

Na jeden strašlivý okamžik byla zase na Nové Paříži ve spárech gangu zvrhlíků!

Potom si vzpomněla. Unesli ji z Nalaviina paláce.

Sakra - kdyby jen byla zkusila probudit toho strážného zjistila by, že je v bezvědomí! Ne. Kdyby ji teď nebylo k ničemu. Kolik ale uběhlo času? Byli ještě na pozemcích paláce? Zkusila pevnost pout a tím na sebe upozornila muže, který ji nesl. "Přichází k sobě."

"On říkal, že je dobrá," odpověděl ten druhý. "Zatraceně - teď budu aspoň týden kulhat!"

"Jó, jó, já mám zas' pěkně pohmožděný žebra a stěžuju si snad?"

"Směju se jizvám, co nepoznaly ránu."

Tašin únosce se rozesmál a nadhodil si ji. "Je pěkně těžká na takovou malou potvůrku."

"Mám ji vzít?" zeptal se druhý muž, ale neznělo to příliš ochotně.

"Né - už jsme tu."

Ještě pár kroků a pak Taša zaregistrovala ostrou zatáčku a potom měla pocit, že vstoupili do místnosti. "Máme ji!" hlásil únosce a nepřiliš obřadně ji shodil na podlahu.

"Sundejte ji z hlavy tu věc!" ozval se nový, rozzlobený hlas.

Až na to, že to nebyl nový hlas -

"Dobrá, dobrá - nechceme přece, aby viděla, kudy 'sme šli, ne?" protestoval ten, který ji nesl a stáhl jí kápi z hlavy. V neuvěřitelném dějá vu se ocitla nosem u zářivě černých bot a potom se jí podařilo obrátit na záda a vzhlednout. Nohy pokračovaly, přecházely v trup oblečený do černé a šedé a celé to zakončovala krutá a rozzlobená tvář, která se na ni dívala. Měla stejný výraz, který se jí nesmazatelně vpálil do paměti, když naposledy viděla...

...Darryla Adina.

## Kapitola pět

PRAPORČÍK TAŠA JAROVÁ si nedokázala představit, že by mohl ve vesmíru být někdo šťastnější než ona.

Vystudovala s vyznamenáním Hvězdnou akademii a její první cvičná cesta byla natolik úspěšná, že Starbound dostal

na cestě zpět k Zemi opravdový, zodpovědný úkol: převést náklad krystalů dilithia z těžební stanice na Tarbě do doků Flotily na Marsu. Ale nebyl to jenom úspěch v nové kariéře, co dávalo Taše pocit, jako by vysadila umělá gravitace. Po těch neskutečně mizerných prvních patnácti letech života si sotva zvykla na představu nadějně budoucnosti, když jí začalo hrozit, že ji imigrační úřad Federace pošle zpátky do té pekelné díry. Historikové našli v záznamech, které si nikdo na planetě nepamatoval, že bod zvratu na Nové Paříži nastal, když se in absentia odtrhla od Federace, kterou obviňovala, že nechala kolonii na holičkách. Vláda Nové Paříže nevěděla o válkách a technologických pokrocích na Zemi a odtrhla se, aby ji nepoutaly pozemské zákony - právě ty zákony, jejichž zavržení vedlo k nejhorší válce v dějinách Země a k postatomovým hrůzám. Ironií bylo, že Nové Paříži trval úpadek do barbarství déle než její mateřské planety... ale konečný výsledek byl stejný. A na rozdíl od Země se z toho Nová Paříž nikdy nevzpamatovala.

Ale Dar našel právního poradce, který se Tašinu případu ujal. Nakonec to ovšem nebylo jeho schopnostmi ani Darovými výmluvnými popisy života "dítěte", které zachránil, co jí umožnilo žít dál na Zemi: nejmocnější drogový boss na Nové Paříži, kterého Federace uznávala jako mluvčího planety, ji tam jednoduše nechtěl! "Co bychom dělali s další hladovou holkou? Esli ji chcete, nechte si ji - klidně si vezmě všechny sirotky, co by s váma chtěli letět!" Teprve když měla nový život zajištěný, mohla se Taša začít měnit v civilizovanou dívku a splnit si svůj sen - studovat na Akademii. Už nemusela bojovat, aby přežila. Otevíraly se před ní úplně nové obzory.

Zdálo se, že osud konečně obrátil k mladé dívce, kterou dosud tak pronásledoval, laskavější tvář. Když se Darryl Adin vrátil na Akademii do kurzu o nových bezpečnostních technikách a navštěvoval stejné přednášky jako Taša, znovu našli jeden druhého. Věkový rozdíl, který byl tak důležitý, když byl on důstojníkem Flotily a ona vyděšený teenager, byl teď, když bylo Taše třicet, nepodstatný. Nevyhnutelně se do sebe zamilovali.

Nemohli si vybrat lepší čas. V minulosti byly svatby ve Flotile dost riskantní záležitost - vyvažovat dvě kariéry nebo volit mezi odmítnutím povýšení a dlouhým odloučením vůbec nebylo jednoduché. Obojí vyvolávalo napětí v životním stylu obou partnerů - už tak dost napjatém - a výsledkem byl neobvykle vysoký počet rozvodů.

Ale teď začala Hvězdná flotila v souladu s lidskou potřebou rodiny stavět nové lodě třídy Galaxy, vybavené na dlouhé výzkumné cesty, na kterých mohly cestovat celé rodiny. Darryl Adin a Taša Jarová zažádali o povolení k sňatku a o společné přidělení na takovou loď. První žádost už byla vyřízená: po návratu na Zemi budou oddáni v kapli Akademie. Na vyřízení druhé žádosti bylo ještě příliš brzy, ale Dara ujistili jeho přátelé z velitelství, že i když o ostatní místa je největší zájem, jaký kdy zažili, o místa v ostraze se uchází málokdo. Lidi s tak dobrodružnou povahou, aby si zvolili kariéru v ostraze, prostě loď tak bezpečná, že na ní mohly cestovat děti, moc nelákala.

A tak Taša doufala, že ona a Dar budou nejenom sloužit spolu, ale že vychovají rodinu a že jejich děti budou mít oba rodiče vždy při sobě, stejně jako velkou rodinu Flotily... jedinou skutečnou rodinu, kterou kdy poznala.

Jak bylo na cvičné cestě obvyklé, posádku Starboundu tvořili povětšinou nově vystudovaní kadeti Flotily a bylo v ní jenom pár zkušených důstojníků. Jejich úkol byl opravdový - dovoz zásob na několik planet poblíž zavedených tras - ale nebyl nijak nebezpečný ani důležitý. Čelili iontovým bouřím, učili se dodržovat rozvrh a navštěvovali planety, na kterých panovaly jiné podmínky než u nich doma. Učili se pracovat na svých místech, starat se o loď a spolupracovat ve výsadečkových týmech; všechno, co vyplývá z každodenní zkušenosti. Až tahle cesta skončí, budou skutečně přiděleni na loď nebo základny a budou moci pracovat bok po boku se zkušenými příslušníky Flotily.

Dar byl jedním z těch zkušených důstojníků a na Starboundu byl velitelem ostrahy. Některé kamarádky Tašu varovaly, že to nikdy nebude dělat dobrotu, když bude její snoubenec zároveň jejím šéfem, ale každopádně bylo lepší přijít na to teď než po svatbě. Když se ty chmurné předpovědi nevyplnily, začala je přičítat žárlivosti. Půlroční cesta se nyní chýlila ke konci; tajně naložili dilithium na Hvězdné základně 36 a zamířili zpět k Zemi se vzácným nákladem a pocitem dobře vykonané práce.

Jednoho dne byla Taša na střelnici a pokoušela se vyrovnat Darově přesnosti s jednorannou pistolí. U fázérů a ostatních zbraní s nepřetržitou palbou se o nějakém zvláštním umění nedalo mluvit; když jste cíl minuli, stačilo jednoduše pohnout zbraní. Ale trénink výhradně s takovými zbraněmi vedl k nedbalé střelbě a tendenci plýtvat energií - a to bylo nebezpečné, pokud jste zbraň neměli kde dobít.

A tak příslušníci ostrahy cvičili se zbraněmi, které vystřelovaly krátké světelné záblesky na světlocitlivé terče. Taša byla ve své třídě nejlepší... ale Darova přesnost byla legendární. Už devět let byl přeborníkem Flotily a nikdo se mu nikdy ani nepřiblížil, aby ho překonal.

Světelná pistole tiše bzučela a terče vydávaly různé tóny, podle toho, kam šel zásah. Tašin terč dělал monotónní, opakované "ping", když ze třiceti metrů pálila jednu ránu za druhou do deseticentimetrového středového kruhu. Z takové vzdálenosti už na terči nedokázala rozeznat vzor bílých teček - stop po střelách, až na to, že jí - už zase připadal příliš velký. Ustoupila a podívala se na monitor nad hlavou. Samozřejmě, její rány byly rozeseté po celém kruhu. Dar, jak se vědělo, dokázal umístit patnáct ran přesně do středu, jednu za druhou, takže to vypadalo, jako by vystřelil jen jednou.

Taša se zhluboka nadechla, protáhla si prsty a zkusila to znovu. Šest výstřelů vedlo ke stejnému tónu, ale po sedmém se ozval jiný, hlubší. "Sakra," zamumlala Taša. Zhoršovala se.

"Jsi příliš napjatá, lásko."

Zavřela oči, zařala pěsti a zuby a procedila: "Běž pryč, Dare. Víš, jak nesnáším, když se ke mně takhle přikradeš."

"Proč jsem to dokázal?" zeptal se.

"Protože tohle není trénink přežití v simulátoru. Je to střelnice a já se snažím soustředit. Musí přece být i místa, kde se člověk nemusí bát, že ho někdo napadne."

"Co takhle moje kajuta po tvé příští hlídce?"

"Platí. A teď zmiz a nech mě pracovat."

"Tohle je práce, Tašo?" Najednou stál za ní, položil jí silné ruce na ramena a masíroval z ní napětí. "Ano - příliš se

snažíš. Uvolni se. Zbraň je jen prodloužením tvé ruky. Ukaž s ní jako s prstem. Střelnice je jenom hra -"

"Jenom hra? To mi říká člověk, který chodil tři dny jako tělo bez duše proto, že ho lodní počítač porazil v šachu?"

"Někdo z posádky ho nastavil, aby podváděl," odpověděl neochvějně Dar. "Sestok ho pak musel přeprogramovat. A nesnaž se změnit téma. Takovouhle přesnost na vyřazení nepřítele nepotřebuješ - ty se jenom snažíš zdokonalit své schopnosti."

"Mm-hmm. Ty prostě nechceš, abych tě dokázala porazit." Řekla to bez zášti, ale byly chvíle, kdy Darovu soutěživou povahu skutečně nesnášela - hlavně, když soupeřila s tou její. Nedokázala ho přinutit, aby pochopil základní rozdíl mezi nimi: Dar hrál, aby vyhrál. Taša pracovala, aby přežila. Ale i když její snoubenec nerozuměl jejím motivacím, jejím touhám ano. Pořád měl ruce na Tašinyh ramenou. Teď ji otočil, aby stála proti němu čelem. "Tašo. Já chci, abys byla tak dobrá jako já."

"Lepší ne?"

Jeho úsměv byl trochu šaškovský. "Jak chceš být lepší než dokonalá?"

Zasmála se. "Nikdo není dokonalý."

"Ne, jistě ne ve všem. Ale jsou věci - Tašo, proč myslíš, že na tebe tolik tlačím? Chci, abys byla šťastná, a u tebe to znamená zdokonalit své schopnosti důstojníka ostrahy."

"To ale není všechno. Mít tebe..." nechala větu nedořečenou.

Tentokrát měl úsměv široký a otevřený a potom ji políbil. Spokojeně mu roztála v náručí.

Když ji pustil, zamumlal: "Už jsi uvolněná? Je ti dobře?"

"Mmmm."

"Tak zkus znovu ten terč. "

"Dare!" rozzlobeně se napřímila.

"No tak," postrčil ji. "To je rozkaz, praporčíku."

"K čertu s tebou," zamumlala pro sebe - ne moc nahlas, aby ji neslyšel její velící důstojník, i když to byl Dar - otočila se a nastřílela patnáct ran přesně do středu terče.

Když se otočila k Darovi, právě se díval na monitor. Zašklebil se. "Osobní rekord."

Zvedla oči. Opravdu, všechny zásahy byly soustředěny v pěticentimetrovém kruhu. Když se podívala na Dara, tak samolibého a spokojeného, vztek na něj a radost nad vlastním výkonem se spikly a zabránily jí mluvit.

"Tak, a teď řekni, že sis nepředstavovala, že to střílíš po mně."

Taša zalapala po dechu. "Samozřejmě, že ne!" Potom dodala: "Ne, že by sis to nezasloužil."

"To je moje chytrá holka. Musíš využívat své city - nenechat je, aby využívaly ony tebe. Uvidíme se po hlídce."

A tak ji tam nechal, napůl rozhořčenou, napůl vzrušenou, napůl potěšenou, napůl zmatenou... a nedělalo jí těžkou hlavu, jak sloučit tolik polovin své bytosti - vířilo v ní dost emocí aspoň pro dva lidi.

Později, když měli oba po službě a ona odpočívala v Darově kajutě, se ho zeptala: "To tuhle techniku používáš u všech kadetů?"

Zasmál se. "Myslím, že u Hendersona by neměla valný účinek, co myslíš?"

Jack Henderson byl o dobrou hlavu vyšší než Dar a měl postavu jako vozík na rudu. Co mu chybělo na obratnosti, to si vynahrazoval vahou a silou svých svalů. Když se pořádně zapřel, nikdo z ostrahy Starboundu ho nedokázal v zápase povalit na zem, dokonce ani Darryl.

"A co kadetky?"

"Už se mi stalo, že mě ve službě vyřídily nervovým stiskem, Tašo; nedá se říct, že bych si to toužil zopakovat," odpověděl.

No jistě - T'Seya.

"A navíc," pokračoval Dar, "učit bezpečnostní procedury je jako být venku v akci: musíš použít to, co máš k dispozici a přizpůsobit to svému cíli."

"Ale - takže já jsem teď tvůj cíl?"

Neodpověděl hned; místo toho ji chvíli -studoval. Měl na sobě meditační róbu a seděl se zkříženými nohama na podlaze. Starbound byla malá loď, a i když měl velitel ostrahy soukromou kabinu, nebyla nijak zvlášť velká ani přepychová.

Byly tam jen dvě židle, pohodlné křeslo, ve kterém seděla Taša, a židle s rovným opěradlem u psacího stolu.

Taša byla stále ještě v uniformě, protože přišla hned po směně, kterou strávila nudnou, nicméně nezbytnou činností - kontrolou zbraní. Kupodivu našla sedm nefunkčních fázérů a odeslala je Údržbě.

Dar ji pár vteřin sledoval. V měkkém světle uvnitř kajuty měl oči tmavé a nečitelné. Jeho zlatohnědé, čerstvě umyté vlasy byly měkké a nadýchané. Spadaly mu do čela jako malému klukovi a poněkud zjemňovaly Darrylovy drsné rysy.

Co Taša opravdu toužila udělat bylo sednout si vedle něj a pročešávat je prsty a potom ho přimět zapomenout na všechno kromě nich dvou. Ale něco ji drželo na křesle - možná to byl pronikavý pohled, který na ni upíral.

Nakonec Dar promluvil: "Zlobíš se na mě, Tašo?"

"Já nevím."

"To zní jako poctivá odpověď. Ale rozzlobená jsi."

"Nehraj si na lodního poradce, Dare. Na to nemáš o nic větší kvalifikaci než já."

Stále se na ni díval a pak se omluvně usmál. V takových chvílích, když změkly jeho rysy, Taše připadal opravdu nádherný. "To je pravda. Omlouvám se, Tašo. Ty sis myslela, že jsem si dnes odpoledne pohrával s tvými city."

"A dělal jsi to?"

"Ne. A ano."

"To mi nezní jako poctivá odpověď."

"Ano v tom smyslu, že jsem v tobě chtěl prolomit to nervózní vypětí a oživit tvého soutěživého ducha - což bych v takové situaci chtěl docílit u každého. Ne v tom smyslu, že i když jsem využil svého práva dotknout se tě -" znovu se usmál - své touhy dotknout se tě - bylo to sice individuální, ale ne osobní."

"Cože?" "Pokoušel jsem se tě přimět, abys využila umění, které už ovládáš. Tašo, není divu, že se snadno rozčílíš, když uvážíme, jak jsi žila. Ale naučila ses svou zlost využít pozitivně - a s tím jsem já nic společného neměl. Když jsem tě nechal na Zemi, byla jsi jako raketa, připravená vyletět kterýmukoli směrem a pod jakoukoli záminkou. Když jsem se vrátil, našel jsem silnou, krásnou mladou ženu, na kterou se můžu spolehnout, že bude jednat moudře."

"To není zrovna to, co mi říkali instruktoři," poukázala Taša.

"Styl, Tašo, to je všechno. Tvůj styl je jednat rychle. Můj taky. Oba bojujeme, abychom přežili, lásko. Proto jsme tak dobrý tým."

"Já myslela, že se přitahují protivy."

"No - já myslím, že je mezi námi dost rozdílů, aby byl náš život zajímavý," odpověděl nejsvůdnějším hlasem.

Taša se nemohla nesmát. Dar vždycky pronikl její obranou. Není divu, že ho milovala! Vstala z křesla a schoulila se mu do náručí.

Darryl Adin byl možná soutěživý ve všech ostatních oblastech života, ale když byli spolu, byl velice štědrý a dával Taše něhu a péči, kterou tak zoufale potřebovala. Byl její první láska a první milenec, protože i když ji ta léta sezení s poradci Flotily nakonec zbavila strachu a nedůvěry k mužům, které si přinesla z Nové Paříže, nikdy se s žádným mužem nedostala dál než k přátelství, než se v jejím životě znovu objevil Dar.

Připadalo jí neuvěřitelné, když si vzpomněla, že když ji tehdy zachránil, cynicky očekávala, že ji zneužije. Přitahoval ji, ale zároveň se ho bála. Tyto obavy v ní narůstaly, jak se jejich cesta prodlužovala a ona byla umytá, dostávala správnou výživu a spravovali jí zuby. Bála se, že ve chvíli, kdy začne splňovat jeho standardy, bude dlužnicí a bude muset dělat všechno, co jí přikáže, protože to všechno přijala. Nemluvě o velké dávce jeho osobní pozornosti.

Nakonec už to napětí nevydržela. Když ji jednou večer propustil po lekci aritmetiky, vyhrkla: "Tak kdy to konečně uděláš? Kdy ti mám začít platit za ty šaty, léky a za ty lekce? Nejsem snad pro tebe dost dobrá, dost upravená, dost chytrá?"

A on se na ni podíval s takovým zmatkem a oči měl tak otevřené nechápavé, že poprvé, co ho znala, skutečně uvěřila, že od ní nic na oplátku nečeká.

Ještě než to plně strávila, uvědomil si, co má na mysli, jaký strach dosud v sobě skrývala, a otevřel ústa v hrůze a soucitu. "Oh, Tašo," zašeptal. "Oh, dítě - ne! Nikdo ti takhle neublíží, už nikdy ne. Já myslel, že jsi to pochopila.

My nejsme takoví." Začal k ní natahovat ruku, ale pak si uvědomil, že by si to mohla vyložit špatně a otočil se na druhou stranu - ale ne dost rychle, aby nezahledla v jeho očích bolest, kterou mu způsobilo nezasloužené obvinění.

A ona byla stejně zmatená jako on, a zdaleka ne nejméně skutečností, že ji vlastně jaksi neurčitě mrzelo, že ji odmítl.

Teprve o mnoho let později, když se setkali jako dospělí, pochopila, jak nepodložená její obvinění byla - a jak se jejich ozvěna vrátila přes všechny ty roky a zabránila mu přiznat emoce, které k ní cítil, dokud nepřevzala iniciativu sama. Ale pokud měla Taša Jarová něčeho nazbyt, byla to právě iniciativa.

Další věc, které měla nazbyt, byl smysl pro zodpovědnost. Proto toho konkrétního večera na Starboundu, i když by hrozně ráda strávila s Darem celou noc, odešla brzy, protože další den byla rutinní výměna směn a Taša měla ranní. Na odchodu poznamenala: "Tak mě čeká zase jedna kontrola inventáře. Všichni tuhle práci nesnášejí, ale dnes aspoň přinesla výsledky."

"Hmmm?" zeptal se Dar. Očividně ho zajímaly spíš křivky jejího těla než to, co říkala.

Řekla mu o sedmi vadných fázerech - a to ho zaujalo. "Sedm! Tašo, to je příliš mnoho, než aby to mohla být náhoda.

Někdo s nimi musí špatně zacházet."

"Ale jak by se to mohlo stát? Většina z nich vůbec nebyla použita."

"Tak musí být špatně uložené."

"Ne, to nejsou, Dare. Byly správně uloženy v nabíjecích jednotkách." Zamrkala. "Že by byly vadné ty jednotky?"

Nenapadlo mě přeskocit v seznamu vybavení o kus dopředu. Upřímně řečeno, nikdy mě nenapadlo, že je něco divného na tom, když je sedm fázérů z padesáti vadných. Chci říct - soupis inventáře je tu právě od toho, aby se našly a daly opravit, ne?"

"Ano - ale jenom ze zkušenosti můžeš vědět, že ani jeden nebo dva vadné fázery nejsou nic běžného, když jsme teprve čtyři měsíce od Země. Proto jsem tu já, Tašo. Za dva dny by byl ten soupis hotový a dali byste mi ho - a já bych si toho všiml. Ale takhle radši zkontroluju sklad zbraní hned zítra."

Druhý den ráno se Dar připojil k Taše a dalším dvěma nováčkům, kteří pořizovali soupis inventáře. Když skončili, byl bledý a měl pevně sevřené rty. Sotva ovládaný vztek mu změnil tvář v tak hrozivou masku, že se ostatní dva nováčci třáslí strachy. Ale Taša věděla, že se nezlobí na ně, ale na dosud neznámou příčinu katastrofy ve skladu.

Nejenom, že odhalili pět dalších vadných ručních fázérů, ale skoro všechny nabíjecí jednotky byly úplně vybité - k ničemu. Dar sám provedl diagnostiku a s každým novým objevem měl hlas napjatější a neosobnější. Podivné bylo, že všechno vlastně pracovalo perfektně.

"Tašo," požádal ji, "vezmi si seznam služeb a najdi mi každého, kdo tu pracoval od posledního soupisu. Shromáždí je v hlavní poradní místnosti v devět nula nula zítra ráno. Mezitím musíme znovu nabít tolik jednotek, kolik můžeme. Sežeňte Bossinneye ze strojovny. Chci vědět, co sakra zavinilo tyhle spálené okruhy a úniky energie! Nabít ty jednotky nebude k ničemu, jestli se prostě znovu vybíjí."

"Uh, komandéře -" ozvala se váhavě Taša.

Když Dara oslovila hodností, okamžitě k ní otočil hlavu. "Myslíte - potom, co to ohlásíme kapitánovi?"

Na okamžik se jeho zlost zaměřila na ni - ale Dar měl mnohaleté zkušenosti s ovládáním svých nálad a skoro ihned řekl:

"Ano, mohlo by se jednat o narušení bezpečnosti, praporčíku. Běžte to ohlásit kapitánu Jarvisové. Já zavolám strojovnu."

Tašu nepřekvapilo, že Dar chtěl mladého nováčka Bossineye a ne hlavního inženýra Nicholse; tahle cvičná výprava byl mimo jiné určitý způsob, jak usnadnit člověku, který ztrácel kdysi dobré schopnosti, těch pár měsíců, které mu zbývaly do penze. Bossiney byl mechanický a elektronický génius a nikdo ze strojovny nepatřil k velení lodí, takže tahle laskavost Flotily nepředstavovala pro loď žádné nebezpečí.

Když Taša nahlásila ten debakl se zbraněmi kapitánu Enid Jarvisové, trvala na tom, že Tašu do skladu doprovodí. To už tam byl i George Bossiney, který právě rozebíral jednu nabíjecí jednotku a zapojoval diagnostiku. Bossiney byl jeden z těch mladíků, kteří jsou prokletí nejen genialitou, ale navíc i tím, že vypadají mladší, než ve skutečnosti jsou. Bylo mu sotva dvacet - v jejich třídě byl nejmladší - ale když na sobě neměl uniformu, nikdo by mu nehádal víc než šestnáct. Byl nemotorný a hubený, jeho pokožka se ještě nezbavila akné a ani neměl ještě úplně dospělý hlas, ale ruce mu přebíhaly po deskách a konektorech s naprostou jistotou.

"Co se stalo?" zeptala se kapitán Jarvisová Dara.

"To se právě pokoušíme zjistit."

"Komanděre Adine!" zavolal Bossiney a hlas měl samým vzrušením ještě vyšší než obvykle. "Podívejte se na tuhle pojistku!"

Dar se nechápavě podíval. Ani on, ani Taša na pojistce, kterou Bossiney vymontoval, nic zvláštního neviděli.

Až Jarvisová se zeptala: "No - co je s ní?"

Bossiney polkl, ale vydržel. "Je špatně nastavená - na příliš nízké napětí."

"Potom by ale jednoduše vypadla a musela by se znovu zapnout," konstatovala Jarvisová.

"Ale na téhle cestě," řekl Dar, "se personál přidělený do skladu měnil skoro denně."

"Přesně tak!" potvrdila Taša. "Já tu měla mít dvě směny a potom jsem měla jít sloužit k záložnímu zdroji."

"Kolikrát ta pojistka vypadla?" zeptala se Jarvisová.

"Pokaždé, když došlo k přetížení," odpověděl Bossiney. "Bude to někde v záznamu -" přešel k počítačovému terminálu a vyvolal tabulky a grafy, které přeletěly přes obrazovku příliš rychle, než aby to Taše dávalo valný smysl. Nebyl to konečně její obor.

"Tak průměrně," hlásil Bossiney, "ta pojistka vypadávala jednou za dva celé, šest desetin dne. Přesněji řečeno: výpadky jsou rozmístěné v náhodných intervalech v rozmezí nula celá osm desetin až pět celých čtyři desetiny dne. A tady," ukázal jednou rukou na mezeru, která následovala po hrotu v grafu, a druhou na záznamy ze skladu zbraní, "vypadla dvakrát za jediný den - ale službu měl pokaždé někdo jiný."

"Jak ale výpadek energie každých pár dní mohl poškodit tolik zbraní?" zeptala se Taša. "Všechny jsou přece napojené na záložní okruhy."

"Myslím, že to vím," Bossiney vyvolal další grafy. "Ano - to je ono. Energetické fluktuace snížily životnost záložních baterií. Vždycky se trochu vybily, než si někdo všiml té pojistky a znovu ji zapnul, ale nikdy nebyly úplně vybité a znovu nabité. Kdyby k tomu došlo jednou nebo dvakrát, nic by se nestalo, ale tahle drobná vybití a opětovná nabíjení se opakovala pořád dokola. Nakonec to poškodilo baterie a ty nabíjecí jednotky se vybily."

"Vyměňte ty poškozené baterie," řekla kapitán Jarvisová. "Pane Adine, jak dlouho potrvá znovu nabít ty jednotky?"

"Ne víc než -"

Přerušila ho varovná světla.

Zapnul se interkom. "Žlutý poplach. Blíží se neidentifikovaná loď - neodpovídá na volací frekvence. Prosím kapitána na můstek. Žlutý poplach!" Byl to mladý ženský hlas a bylo v něm znát napětí.

Darryl Adin a Enid Jarvisová jako zkušení důstojníci se na sebe na okamžik podívali. Dar se zlověstně zamračil. "Já na náhody nevěřím. Zkontrolujte všechny zbraňové systémy. Jsem na cestě."

Ještě než se dveře skladiště před kapitánem otevřely, rozezněl se klakson a blikající světla změnila barvu na červenou. Hlas v lodním interkomu se teď třásl, ale pořád mu bylo rozumět: "Červený poplach. Všichni na bojová stanoviště. Toto není cvičení. Červený poplach."

Potom interkom převzal Dar. "Ostraha do skladu zbraní." Otočil se k Taše. "Praporčíku - převezměte ostrahu na můstku. Musím se rozhodnout, kdo dostane jaké funkční zbraně. Kdo tam je teď?"

Taša se zadívala na rozpis. "Henderson."

Dar jí podal dva fázery. "Není to zrovna nejlepší střelec, ale je tvrdošíjný a nepanikaří. Drž ho u sebe. V nejhorším případě se za něj vždycky můžeš schovat."

"Dare - přece si vážně nemyslíš, že by mohli proniknout na palubu!" vykřikla Taša.

"Musíme být připraveni na každou eventualitu. Splňte rozkazy, praporčíku."

Na to, co se stalo během další hodiny, vzpomínala potom Taša vždycky jako na noční můru, ještě horší, než byla hypnotická iluze Priamu IV. Starbound byl malá cvičná loď, ne nějaké bitevní plavidlo. I kdyby byly Darovy obavy neopodstatněné a zbraňové systémy fungovaly bez chyby, výzbroj Starboundu byla určená spíše k odstrašování slabších protivníků, se kterými by se mohl v prostoru Federace setkat. I po celé jedné generaci míru a hojnosti ještě čas od času docházelo z politických nebo náboženských příčin k válkám nebo teroristickým útokům - trasa Starboundu se ovšem držela od sporných území co nejdál.

Vždycky byli pašeráci kontrabandu - zakažte něco na jedné planetě a najde se někdo, kdo to tam přiveze odjinud.

"Svobodní obchodníci" se samozřejmě našli všude, ale protože měli většinou velice malé a velice rychlé lodě, nemohli mít výzbroj potřebnou k tomu, aby mohli napadnout loď Flotily - dokonce ani malou cvičnou.

Takže v této oblasti vesmíru by nemělo na Starbound číhat žádné nebezpečí. Když před měsícem nakládali dilithium, ostraha Hvězdné flotily je ujistila, že o jejich nákladu nikdo neví. Ale co tu potom dělala ta loď, která se k nim rychle

blížila warpem a neodpovídala na žádosti o identifikaci?

Když se kapitán Jarvisová a Taša dostaly na můstek, mladá posádka už byla nervózní. Enid Jarvisová si sedla do centrálního křesla - k očividné úlevě nováčka, který tam seděl předtím. Taša přešla k panelu ostrahy. Jack Henderson ochotně ustoupil, aby se mohla podívat, a řekl: "Nemyslíte, že bychom měli zavolat pana Adina?"

"Má práci ve skladu zbraní," odpověděla Taša. "Tady - přinesla jsem vám vaši."

Zadíval se na ní. "On myslí, že můžeme potřebovat -"

"Buďte připraven," odpověděla Taša. Panel před ní ukazoval, že Starbound vysílá blížící se lodi žádost o identifikaci na všech frekvencích se zapnutým tlumočnickem, takže jí musel porozumět téměř každý. "Neodpovídají na žádné frekvenci, kapitáne," ohlāsila.

Na další obrazovce se ukazoval třírozměrný senzorový obraz lodi. Jak se loď blížila, byl pořád podrobnější.

"Možná jim nefunguje komunikace," řekla klidně Jarvisová. "Pilote, změňte kurz na nula nula sedm, šest."

"Kurz zadán."

"Loď změnila kurz podle nás," ohlāsila Taša, když se jí na obrazovce objevila příslušná informace. "Stále nás pronásleduje."

"Můžete ji identifikovat?" zeptala se kapitán Jarvisová.

"Nemá identifikační maják," odpověděla Taša. "Podle tvaru se jedná o standardní loď pro lety do hlubokého vesmíru, přibližně třikrát větší než Starbound. Žádné viditelné znaky původu. Slečno Sethan," obrátila se k malé hemanitské vědecké důstojnici, "můžete udělat scan forem života?"

"Je tam velké množství živých bytostí," ohlāsila Sethan. "Ale na tuto vzdálenost přístroje nemohou rozlišit -" "Střílejí na nás!"

Výkřik se ozval z pilotního křesla.

"Zapněte štíty," přikázala kapitán Jarvisová. "Připravte fotonová torpéda. Vyšlete nouzový signál všem lodím Flotily v dosahu: Cvičná loď Starbound byla napadena neidentifikovanou lodí."

Taša stihla říct "Zpráva odeslána," těsně předtím, než je zasáhl první výstřel.

Loď se nárazem otřásla, ale štíty vydržely - tři salvy. Starbound opětovně palbu, ale jeho torpéda marně narážela do útočnickových štítů.

"Kapitáne," zvolala Taša, "ruší subprostorové rádio!"

"Prostě tu zprávu posílejte dál, praporčíku," řekla klidně Jarvisová.

Taša nastavila signál na automatiku. "Přední štíty na pravoboku na pětaticeti procentech," ohlāsila.

"Změňte kurz," nařídila Jarvisová. "Jedna nula tři, sedmáct, warp tři. Uvidíme, jestli jim dokážeme utéct."

Tento manévř dostal mezi Starbound a útočníka nepoškozené zadní štíty. Ale nepřátelská loď je pronásledovala dál, snadno s nimi udržela krok i při warpu čtyři... pět... pět celých osm -

"Přetížení motorů!" ozvalo se varování. Byl to Nichols u konzole strojovny. "Bossineyi, co tam k čertu -?" "Bossiney je ve skladu zbraní, pane," informovala ho Taša.

"Sakra! Pošlete ho k těm motorům! Jestli z nich někdo dokáže vytáhnout warp šest, tak on."

Když se Taša otočila, kapitán se jí dívala přímo do očí. "Udělejte to."

Lodí otřásl další náraz.

"Zbývají nám jen tři torpéda," ohlāsila vyděšené pilot, když Taša předávala Bossineyovi příkaz, aby se ihned dostavil do strojovny.

Slyšela, jak mu Dar řekl "Běž, hochu!" a potom se obrátil k interkomu. "Ostraha je ozbrojená a odeslaná k transportérům a do hangáru raketoplánů, každá skupina má alespoň jeden fázer. Jsem na cestě na můstek se zbraněmi pro vás všechny."

Starbound byl příliš malý, než aby měl turbovýtah. Když se Dar dostal na můstek, kapitán Jarvisová už odpálila poslední torpédo a teď mezi ní a nepřítelem už stály pouze štíty.

Jedna z Tašinych obrazovek vypadla přetížením. Když znovu naskočila, ohlāsila: "Zadní štíty vypadly, kapitáne."

"Kapitáne," ohlāsila Sethan, která celou dobu setrvala na svém místě. "Identifikovala jsem formy života na nepřátelské lodi. Krev založená na mědi. Z velikosti těch bytostí, tělesné teploty, atmosféry lodi a útočného plánu -" otočila se v křesle. Vypadala jako panenka - panenka, která věští zkázu zkázu. "- to mohou být pouze Orionci."

To není skutečnost, řekla si Taša. To je jen další zkouška - musí být! Orionci nikdy nelétají takhle daleko do prostoru Federace -

Ale i když se to její mysl pokoušela popřít, udržela si Taša příslovečnou výkonnost. "Strojovna hlásí poškození levého warpového motoru při posledním zásahu, kapitáne. Ztrácíme energii."

"Ztrácíme rychlost," ohlāsila pilot. "Warp čtyři celé šest. Warp čtyři. Warp tři celé pět - a drží."

"Nepřátelská loď se blíží!" ohlāsila Taša.

"Vzdáme se," pronesla kapitán Jarvisová.

"Kapitáne?" namítla bez přemýšlení Taša.

Jarvisová se otočila v křesle a podívala se na Tašu. "Vzdáme se, praporčíku. Nemáme zbraně, motory jsou poškozené a nouzový signál je zablokovaný na všech kanálech. Jestli nás Orionci zajmou živé, Flotila nás bude moci vyplatit."

Taša zaťala zuby, aby z ní automaticky nevypadlo. Jestli nás ovšem najde.

"Lépe když přežijeme," dodal Dar, i když jeho zamračený výraz prozradil, jak nerad přiznává porážku. "Vždycky je lepší, když přežijeme."

Samozřejmě měl pravdu. Byl jen jeden důvod, proč by Orionci takhle nebetyčně riskovali: museli vědět o dilithiu. Průnik takhle hluboko do prostoru Federace kvůli otrokům by jim za to nestál... a to znamenalo, že lidé jsou postradatelní.

Kdyby se nevzdali, Orionci by jednoduše rozstříleli Starbound na kusy a potom z nich vytěžili vzácné krystaly dilithia.

Ještě než si to Taša stihla úplně promyslet, její ruka váhavě stiskla vysílač kapitulačního signálu. A Orionci... "Neodpovídají!" ohlásila užasle. "Kapitáne oni naši kapitulaci nepřijímají!" "Co to má k čertu znamenat?" vybuchl Dar a odstrčil ji od bezpečnostní konzole. Dvakrát zkontroloval signál. "Vysíláme a i kdyby rádiový signál kvůli rušení nezachytili, světelný maják svítí. Co si můžou přát víc než kapitulaci?" Co si Orionci přáli, bylo zjevně naprosté ochromení lodi. Vyslali proti bezmocné cvičné lodi další příval fotonových torpéd a potom přiletěli až k ní a pronikli na palubu přes hangár. Protože nepřijali kapitulaci, střetla se tam s nimi ostraha a další ozbrojení členové posádky. S pouhými fázery typu I neměli ovšem velkou šanci proti Orioncům s jejich disruptory, fázery a blastery. "Dare," protestovala Taša, když viděla tu bitvu na monitoru, "neměli bychom stáhnout ostrahu od transportérů, teď když -" "To právě doufali, že uděláme, praporčíku!" odpověděl. "Tady jsou!" A opravdu, Orionci se právě transportovali na palubu a příslušníci ostrahy, které Dar rozmístil v transportní místnosti, je vyřadili dřív, než se stihli vzpamatovat. "Dobrá práce," řekl jim přes interkom. "Ještě chvíli vydržte -" "Dare!" vyjekla Taša a ukázala na obrazovku, na které byl vidět chaos ve strojovně. Orionci se přenesli i tam - očividně jejich senzory podrobně prohlédly Starbound, když štíty vysadily, takže nemuseli zaměřovat transportní plošinu. "Udělejte kruh!" nařídil okamžitě Dar. Dokonce ani kapitán Jarvisová proti jeho rozkazu nic nenamítala a tak byli všichni rozmístěni po obvodu můstku, když se hlouček Orionců objevil uprostřed. Dar s chladným úsměvem vystřelil první, ale zbytek posádky se nenechal zahanbit a Orionci padli k zemi, hned jak se zmaterializovali. Na pár krásných okamžiků si Taša pomyslela, že posádka Starboundu by mohla piráty odrazit. Ale Orionci se teď materializovali všude a navíc pořád další přicházeli přes hangáry. A kudy prošli, tudy zabíjeli. Posádka můstku sledovala postup Orionců na monitorech. Než nepřítel přišel, připravili se. Samozřejmě uzavřeli dveře do chodby, ale soustředěná palba z fázérů a disruptorů je brzy roztavila. Orionci se nahrnuli na můstek. Posádka, poschovávaná za centrálními konzolami, se bránila statečně, ale bez pořádných zbraní neměli naději. Padl Henderson, pak kapitán Jarvisová. Hlavní inženýr Nichols hlasitě zaklel, když jednoho Orionce zasáhl přímo do hrudního pancíře - ale vzápětí mu někdo jiný uštěřil půlku hlavy. Tašu a Sethan zasáhla sprška krve a mozku. Dar chladnokrevně střelil. Každá rána zasáhla - ale k čemu to bylo? Tašin fázér se vybil. Upustila ho, skrčila se za tělem kapitána Jarvisové a nahnátla ten, který upustila - a vykřikla "Dare - pozor!", když se jeden padlý Orionec na můstek pohnul a zamířil na velitele ostrahy disruptor. Dar se otočil. Stihl sice Orionce poslat znovu k zemi, ale jeden z těch, kteří stáli u dveří, ho střelil do zad. Když její snoubenec padl k zemi, ucítila Taša, jak se cosi uvnitř ní mění v led. Zvedla se na kolena, zamířila na Orionce, který zastřelil Dara, a prohnala mu paprsek čelem. A potom střelila, dokud se jí i tenhle fázér nevybil a byla na můstku poslední, koho dostali. Nakonec se k ní jeden Orionec dostal blízko a udeřil ji. Narazila do stěny a upadla do sladkého bezvědomí.

Taša Jarová se probírala na ošetřovně Starboundu s nejhorší bolestí hlavy, jakou kdy zažila. Doktor Trent jí řekl, že má otřes mozku a přitiskl jí za ucho nějaký přístroj, který jí bolesti rychle zbavil. Bolesti hlavy, ne však bolesti srdce. "Doktore - co se stalo?" chtěla vědět. "Orionci jsou pryč," řekl vážně doktor. "Vzali si krystaly dilithia - zřejmě jsme vezli nějakou zásilku, o které si Flotila myslela, že tu bude v bezpečí, protože nikoho nenapadne ji tu hledat - ti zatracení hlavouni!" "Ale... oni nás tu nechali?" "Z příslušníků Flotily nebývají dobří otroci," ušklíbl se kysele lékař. "Mají moc silnou vůli a jsou příliš odhodlaní." "Kolik lidí přežilo?" zeptala se Taša. Scény vraždění se jí váhavě vynořily z hlubin paměti. "Většina nováčků, přinejmenším." "Jsme naživu," vydechla Taša a snažila se vytěsnit z mysli fakt, že Dar není. "Pořád se ještě můžeme dostat na Zem." Sedla si. "Kdo teď velí lodi? Kapitán -" "Mrtvá. Zabili všechny zkušené důstojníky kromě Adina a mě - a protože Adin je v bezvědomí, tuším, že velím já." Taša z jeho řeči porozuměla jen jedné věci. "Komandér Adin je naživu?! Kde je?" "Hej - neměla byste ještě vstávat!" začal doktor. Potom mávl rukou. "Ale co - za pár dní budeme stejně mrtví všichni. Adin je támhle -"

Taša našla Dara na jednom lůžku se systémy podpory života. Byl voskově bledý a sotva dýchal. Jedna sestra jí řekla: "Nastavení, které používají Orionci, zabíjí okamžitě, pokud výstřel zasáhne mozek. Ale pokud se trefí jinam, je možné oběť ještě oživit - pokud za to stojí." Smutné se podívala z Dara na ostatní pacienty ve stejném stavu. "To bude asi ta jejich otrokářská mentalita. Po dvaceti až třiceti minutách nastane mozková smrt." Ukápla jí slza. "Přišli jsme minimálně o deset lidí, protože jsme neměli dost lůžek nebo personálu, abychom je zachránili!" Ale okamžitě ztráty nebyly to nejhorší. Když se Taše dostalo ujištění, že Dar sice přežije bez trvalých následků, ale ještě několik hodin nenabude vědomí, vydala se zjišťovat stav lodi. Těch pár lidí, kteří se pohybovali po chodbách, byli ti, kteří zůstali při vědomí až do konce - a jejich zprávy byly opravdu neradostné. Orionci sice nechali většinu lékařského personálu na pokoji, ale to byla jen malá laskavost. Sebrali krystaly dilithia a nejenom ty z nákladového prostoru, ale dokonce i krystaly z warpových motorů Starboundu - a potom metodicky zničili impulsní motory, jediný lodní raketoplán a unikové kapsle. Kromě toho odstranili ze subprostorového rádia nenahraditelné součástky, aby loď nemohla volat o pomoc. A nakonec probrali omráčené oběti útoku a všechny důstojníky střelili do hlavy - s výjimkou hlavního lékaře a dvou zkušených sester. Když piráti odletěli, lékaři se vši silou snažili zachránit tolik životů, kolik jen mohli... jen proto, aby zjistili, že je odsoudili

k pomalému umírání. Bez warpových a impulsních motorů čerpaly systémy podpory života energii z baterií - a ty selžou za šest dní. Až se Hvězdná flotila začne divit, proč Starbound nedorazil k další planetě, budou už všichni na palubě několik dní mrtví.

Taša probíhala chodbami a zoufale hledala někoho - něco - kdo by měl nápad, jak je zachránit. Ale nováčci byli příliš ohromení, než aby mohli kloudně přemýšlet a zkušený důstojníci nezůstali naživu.

Kromě Dara.

Jak to, že přežil? Taša si pamatovala jen to, že ho trefili do zad. Upadl na několik dalších těl. Možná ho Orionci neotočili a nevšimli si jeho obličeje nebo výložek. Ať už to způsobilo cokoli, Taša vydechla tichou děkovnou modlitbu kterémukoli bohu, který se zasadil o jeho záchranu. I kdyby to bylo jen proto, aby mohli zemřít společně.

Ale Darryl Adin nebyl člověk, který by přijal smrt bez boje. Pořád dokola vštěpoval nováčkům: "Musíte vždycky přežít. Vaše práce je chránit ostatní - a jak je asi může ochránit mrtvola?"

Taša seděla u něho, když konečně přišel k sobě - a přes varování doktora Trenta, že potřebuje odpočinek, brzy vytáhl z ostatních, v jakém stavu Orionci zanechali Starbound.

"Kdo velí lodi?" chtěl vědět.

"Předpokládám, že vy," odpověděl doktor Trent.

"Ale kdo velí na můstku?"

"Vlastně nikdo," pokrčila rameny Taša. "Karin Orlovová a Brian Hayakawa tam teď zkusí dát dohromady rádiový vysílač, ale bez subprostoru je šance, že signál zachytí jiná loď dřív než -"

"I taková šance je lepší než žádná!" kývl Dar. "Kdo ještě něco dělá?"

"Uh... co se dá ještě -?"

Dar se posadil a přehoupl nohy přes okraj lůžka.

"Nejste ve stavu, abyste mohl vstát!" protestoval doktor Trent, když Dar bolestí zamrkal.

Otevřel oči a přibodl svým temným pohledem lékaře k zemi. "Jestli nevstanu, kdo se postará o loď? Vás je potřeba tady a nováčci nemají zkušenosti. Kdo ze strojovny přežil?"

"T'Imya, Zkun, Donal a Bossiney, ale -"

"Kde je Bossiney?"

"Pane Adine," snažil se doktor Trent. "Praporčík Bossiney je zraněný. Není schopen opravovat motory, pokud máte na mysli tohle."

"Proč ne? Je v bezvědomí?"

"Ne, ale musel jsem mu dát sedativa. Když se Orionci dostali do strojovny a posádka utíkala před palbou, použila náradí jako zbraně. Bossiney měl svářečku, jeden Orionec mu ji zkusil vystřelit z ruky... pravou ruku má úplně zničenou."

"Oh, Bože," Dar se na okamžik zadíval na vlastní ruce složené v klíně. Potom ale zvedl hlavu. "I když nemůže pracovat - pořád může práci řídit. Je schopen převozu?"

"Pane Adine!" protestoval doktor.

Dar vstal, trochu nejistě, ale rozhodně. "Jestli je třeba i ta nejmenší šance na obnovení impulsního pohonu, je George Bossiney ten, kdo to dokáže. Omlouvám se, jestli urážím váš jemnocit, doktore, ale jestli se nepodaří obnovit zdroj energie, beztak všichni umřeme. A teď mě nechte promluvit s Bossineyem."

Mladý praporčík apaticky ležel na lůžku a na čele měl přiložené dva diskovité dávkovače sedativ. Stejně jako Dar byl oblečený v modrém nemocničním overalu. Jeho pravá ruka byla od lokte dolů uzavřená v léčebné jednotce. Oči měl otevřené, ale hleděly do prázdna.

Dar nečekal na doktorovo svolení a sňal jeden disk. Bossiney zamrkal a pokusil se na Dara zaostřit pohled. "Pane Adine," pronesl poněkud ztěžka. "Jsem rád... že jste přežil, pane."

"A my všichni jsme rádi, že jsi přežil ty, synu." Bylo to poprvé, co Taša slyšela Dara oslovit nováčka tak familiárně - samozřejmě kromě ní, ale to bylo v soukromí. "Potřebujeme tvoji pomoc, Georgi. Pokud nespustíme impulsní motory, všichni umřeme."

"Kéž bych... mohl pomoci, pane. Ale... moje ruka -"

"Georgi," řekl Dar, "takhle nadopovaný nemůžeš pořádně myslet. Když ti sundám i ten druhý disk, budeš muset čelit tomu, co se ti stalo. Dokážeš to... kvůli ostatním členům posádky?"

Prázdný pohled jim neodpověděl. Ale Bossineyovi asi prostě trvalo déle rozmyslet se pod vlivem sedativ, protože ve chvíli, kdy si Taša začala myslet, že je přestal vnímat, řekl: "Pro... ostatní. Zkusím... to, pane." "Dobře," Dar odstranil druhý disk.

Bossiney okamžitě zamrkal a oči se mu zaostřily. Podíval se na pravou ruku a řekl: "Cítím ji. Svědí."

"To je léčebný proces, který ve vaší ruce probíhá," vysvětlil doktor Trent. "Jestli chcete -" Pokynul rukou k diskům, které Dar položil na stůl.

"Ne!" Bossineyovy oči se obrátily k Darovi. "Řekl jste, že všichni umřeme."

"Ne, pokud dokážeš rozběhnout impulsní motory."

"Jak asi?" zeptal se Bossiney; hlas se mu díky úzkosti vyšplhal do fistulky.

"Tvoje silná stránka, Bossineyi, je tvůj mozek, ne ruce!" řekl mu Dar. "Jsem si jistý, že doktor Trent ti vyprávěl o mnoha příslušnících Hvězdné flotily, kteří mají bioprotézy. Budeš mít novou ruku, stejně dobrou, jako byla ta původní - ale jen pokud dostaneme Starbound na Hvězdnou základnu 18. Je to třicet pět dní impulsem odsud - a jakmile spustíme motory, budeme mít i funkční systémy podpory života."

"Ale jak?"

"Budeš hezky sedět a vydávat rozkazy, synu. Jako prozatímní kapitán Starboundu tě jmenuji prozatímním hlavním

inženýrem. Ty znáš ostatní nováčky. Kteří jsou na tuhle práci nejlepší?"

"To nemůžu říct, dokud si neprohlédnu škody," odpověděl Bossiney.

"Dobrá." Dar se obrátil k Trentovi. "Kdy může začít pracovat, doktore?"

"Za pár hodin -"

"Když vstanu teď, můžu si to zhoršit natolik, že bych už nemohl dostat umělou ruku?" zeptal se Bossiney.

"Budete cítit bolest, svědění - a je tu možnost šoku -"

"Na to jsem se neptal," Bossiney najednou mluvil jako dospělý muž.

Doktor se otráveně podíval na Dara a odpověděl: "Ne, už si tu ruku nijak zhoršit nemůžete, ledaže byste na ni upadl."

"V tom případě prosím odstraňte léčebnou jednotku."

Dalších pár hodin Taša sledovala, jak muž, kterého milovala., vrací vyděšeným, zoufalým nováčkům disciplínu Flotily. Vydělal novou rozpis služeb a přidělil ke všem stanovištím obsluhu - i když méně početnou než obvykle.

Vlastně nedělal nic jiného, než že postupoval podle protokolu Flotily, ale rozkazy, hrozby, přemlouvání a manipulování nováčky a neochotným lékařským personálem, aby se protokolem řídili, mu dalo spoustu práce. Hned první den se Orlovové a Hayakawovi povedlo odeslat nouzový signál, ale mohli používat jenom předwarpovou technologii. Potrvá měsíce, než signál dospěje na Hvězdnou základnu 18. Jediná naděje, kterou jim signál poskytoval, byla, že ho zachytí nějaká jiná loď, která bude prolétat dostatečně blízko, dřív než Starboundu dojde energie.

Zpráva, že signál je funkční, byla nicméně prvním paprskem naděje.

Hned poté Dar uspořádal hromadný pohřeb členům posádky, kteří padli za obět' orionskému masakru.

I to bylo podle předpisů, ale Tašu přesto vyděsilo, když Dar shromáždil všechny, kteří měli po službě a vysílal obřad přímým přenosem po celé lodi pro ty, kdo nemohli přijít. Když se Dar snažil, dokázal číst krásně a procítěně, a protože to bylo poprvé, kdy mladá posádka slyšela slova naděje a útěchy čtená nad těly svých přátel padlých ve službě, všichni bez ostychu plakali.

Jejich těla byla svěřena nekonečnému vesmíru, za jehož průzkum položili život. Pohřeb těl Orionců by představoval jisté morální dilema, ale kupodivu na lodi žádná těla nezůstala. Piráti si své mrtvé odvezli s sebou; to bylo dost překvapivé na rasu, která byla známa naprostým nedostatkem cti nebo loajality.

Stejně překvapivé jako skutečnost, že nechali na palubě Starboundu vůbec někoho naživu.

Teprve po skončení pohřebního obřadu, když si Taša utírala slzy a směřovala na můstek, kde měla službu, s nově nabytým pocitem oddanosti, si uvědomila, že Dar udělal správnou věc. Protokol měl opravdu smysl. Pohřeb nijak neprohloubil jejich depresivní pocity - spíš jim očistil duše.

Další tři dny měla Taša podezření, že Dar vůbec nespí. Navštěvoval každičkou část lodi, obhlížel opravy, dodával naději a posílal lidi k jídlu a k odpočinku stejně často jako do služby. A když zrovna nebyl na chodbách, byl určitě ve strojovně, kde povzbuzoval George Bossineye, který přetékal frustrací nad tím, že nemůže pracovat vlastníma rukama. Potom dostal George geniální nápad a připoutal si nástroj k pahýlu pravého zápěstí, aby mohl provést nějakou delikátní operaci, kterou dokonce ani T'Irnya nedokázala udělat k jeho spokojenosti.

Co vlastně dělal, jak vysvětlil, bylo, že postavil jeden funkční impulsní motor z trosek tří jiných. Moc energie jim to nedalo - jen tak tak na činnost základních systémů podpory života a na pohyb - ale pokud je to mohlo přiblížit Hvězdné základně 18, znamenalo to pro ně záchranu života. A v den, kdy motor poprvé spustili a Starbound se dal znovu do pohybu, zněl v jeho chodbách jásot a smích.

Jakmile byli jednou na cestě a začalo být zřejmé, že motor vydrží, proběhla už cesta na Hvězdnou základnu 18 bez větších problémů. Dva dny před očekávaným přiletem dostali náhle odpověď na rádiový signál. Ze základny poslali vesmírnou loď, která měla zmrazčený Starbound odtáhnout na základnu. Jeho šťastná posádka přešla na palubu zachránců, kde jedli, pili, hodovali - a podávali hlášení. Hovořilo se o medailích a vyznamenáních a Taša zářila pýchou na mladé kolegy a především na muže, kterého milovala.

O pár hodin později se mohli transportovat na základnu. Taša, která působila víceméně jako první důstojník, si stoupla po Darově pravici a George Bossiney po levici. Byli poslední skupinou k transportu. Když se zmateriálovali na plošinu, Tašu překvapilo, že nevidí nikoho dalšího ze Starboundu, ani žádného admirála nebo přinejmenším komodora, který přiletěl přivítat hrdiny.

Místo toho tam stál oddíl ostrahy, který k nim napochodoval a jeho velitel se obrátil k Darovi. "Darryle Adine," ohlásil, "zatýkám vás jménem velitelství Hvězdné flotily. Tímto jste uvolněn ze služby, zbaven hodnosti a umístěn do bezpečnostní cely, dokud vyšetřovací komise neurčí, zda jsou ve vašem případě dostatečné důvody postavit vás před plní soud na základě obvinění ze spiknutí, velezrady a vraždy."

Taša Jarová a ostatní, kteří přežili dobrodružství Starboundu, měli na několik dní zakázáno se s Darrylem Adinem setkat - dokud vyšetřovací komise neodvedla svou práci. K jejich hrůze našla dostatek důkazů, aby postavila před plní soud muže, který jim dal sílu, odvahu a vedení poté, co je Orionci odsoudili k smrti.

Jakmile rozhodnutí padlo, Taša odmítla odpovídat na jakékoli otázky Darova obhájce, dokud nezařídí, aby se mohla s Darem setkat.

V té době už věděla, z čeho je obviněn: že se spíkl s Orionci, aby mohli ukrást krystaly dilithia výměnou za bohatství, uložené na číselná bankovní konta na Orionu. Velení Flotily odhalilo, že k průniku informací k Orioncům došlo na Hvězdné základně 36, kde se krystaly nakládaly. Pokud to měl opravdu na svědomí Darryl Adin, vysvětlovalo by to, proč ho Orionci ušetřili, když zabili ostatní důstojníky.

Taša chtěla, aby si s Darem promluvil i George Bossiney, ale ten odmítl. Zpočátku Dara bránil stejně neochvějně jako Taša - dokud mu nepřipomněli nabíjecí jednotky, které objevili těsně před útokem. Mladý inženýr informoval vyšetřovací komisi o té špatné pojistce. Samozřejmě, že Dar tam potom dal správnou - a zapsal to do záznamu. Ale

vyšetřovatelé odhalili, že podle záznamu byla na začátku cesty nainstalovaná správná pojistka a v záznamech nebylo nic o tom, že by ji někdo změnil.

Velitel ostrahy měl do skladu zbraní neomezený přístup. A... právě on přece sestavoval rozvrh služeb pro ostrahu. "Po naší zastávce na základně 36 odkládal soupis inventáře ve skladu zbraní tak dlouho, jak to jen šlo," připomněl Bossiney Taše. "A potom, já sice nepatřím k ostraze, ale vím, že je důležité vědět, kdo je v každém oddělení nejchytřejší a nejsvědomitější. Tebe dal na soupis až jako poslední, Tašo - protože byla největší pravděpodobnost, že právě ty odhalíš sabotáž. Domnívám se, že Orionci se opozdili. Kdyby přiletěli o dvanáct hodin dřív, nikdo kromě Adina by o té pojistce nevěděl a v tom zmatku po bitvě by ji mohl vyměnit, aniž by si toho někdo všiml."

"Jak se opovažuješ!" vzplanula Taša. "Všechny nás zachránil a ty si skutečně myslíš, že by dokázal zradit?" Bossiney zvedl pahýl pravé ruky.

"Jestli udělal to, co říkají, tak je zodpovědný za mou ruku. Nějak se s tím protluču, ale protéza už není ono, ať si doktoři říkají, co chtějí. A to patřím k těm šťastným, Tašo. Čtrnáct našich spolužáků a sedm dobrých důstojníků Flotily je mrtvých. Jestli za to může Darryl Adin, zaslouží si smrt! Trestanecká kolonie je příliš dobrá pro muže, který zradil členy vlastní posádky."

"Ale on to neudělal!" trvala na svém Taša. "Georgi - pomoz mi dokázat, že to neudělal! Aspoň s ním promluv."

"A k čemu to bude dobré?" zeptal se. "Jestli to udělal, stejně bude lhát. Mysli jako důstojník Flotily, Tašo - ne jako zamilovaná slečinka! Doufám, už kvůli tobě, že Adin je nevinný, ale zatím jsem neviděl moc důkazů, které by to tvrzení podporovaly. Jakmile se zjistí všechna fakta, pravda vyjde najevo."

Zvláštní bylo, že když navštívila Dara, řekl jí totéž - až na to, že on věřil, i když to nedával najevo - že bude zproštěn vinny. Vypadal bledý a hubený a měl pod očima tmavé kruhy. V beztvarem hnědém overalu vypadal menší, než si ho pamatovala - chtěla ho sevřít do náruče a chránit před těmi, kdo mu dělali tuhle hroznou věc, ale bohužel je rozdělovalo silové pole.

"Co mám dělat?" ptala se. "Dare, já jsem přece u všeho byla. Byla jsem tam, když George objevil tu pojistku. A oni se mě pořád vyptávají na naši soukromou konverzaci. Co mám dělat, Dare?"

"Řekni pravdu!" naléhal. "Tašo, já jsem to přece neudělal. Pravda může jenom dosvědčit moji nevinu. Neboj se, láska. Věř vyšetřovatelům Flotily - jsou to ti nejlepší, jaké má. Možná sis všimla nějaké důležité stopy, která mně unikla. Řekni jim všechno, co víš. To je jediný způsob, jak mi můžeš pomoci."

Ale když u soudu vyšla pravda najevo, znamenalo to pro její lásku konec. Našly se záznamy podezřelých zpráv z Hvězdné základny 36, z veřejných komkonů v hotelu, kde si posádka Starboundu užívala několik dní volna. Hovory byly placené žetony a ke koupi těchto žetonů byl použit Darův kreditní kód.

To bylo ještě poměrně na začátku a Dar byl stále ještě velice sebevědomý. Když se ho žalobce zeptal na ty žetony, odpověděl: "Já jsem je nekoupil. Kdybych chtěl spáchat velezradu, byl bych snad tak hloupý, abych používal svůj vlastní kreditní kód? Zaplatil bych mincemi."

"Žetony byly zakoupeny na protilehlé straně základny, daleko od vašeho hotelu," odvětil žalobce.

"A žádný důstojník Flotily samozřejmě netuší, že se počítačové záznamy dají snadno vystopovat," odpověděl sarkasticky Dar. "Ty žetony do komkonů koupil někdo jiný a použil přitom můj kód. Na tak malou částku by nikdo nepožadoval ověření totožnosti. Jediné, co tím dokazujete, pane, je to, že někdo proti mně systematicky vytvářel falešné důkazy, abych byl obviněn z účasti na útoku."

"Ano, pane Adine," kývl žalobce, "a jak dokážeme, přesně to se stalo." Pomalu, ale nezadržitelně vystavěla obžaloba případ na teorii, že poté, co Darryl Adin vedl tým ostrahy, který porazil Orionce na Conquiidoru, rozhodli se ho Orionci odstranit. Ale nechťeli ho zabít - chtěli ho zdiskreditovat. Podle této teorie za Adinem v určitý blíže nespecifikovaný okamžik přišli a nabídli mu peníze. Vědělo se, že je hazardní hráč; bylo možné, že dlužil peníze někomu z podsvětí, kdo měl styky s Orionci.

Přes hlasité protesty Darova obhájce žaloba dále naznačila, že Orionci odhalili Darovu slabinu a využili ji proti němu. Ale bez jeho spolupráce by to nedokázali. Dar jim zřejmě poskytl informace o dilithiu a předestřel jim plán na přepadení Starboundu v naději, že Orionci posádku ušetří a že on sám bude v bezpečí, protože jako informátor ve Hvězdné flotile pro ně bude mít stále velkou cenu.

Ale, jak tvrdila žaloba, pravým cílem Orionců bylo zničit Darryla Adina a zasadit těžkou ránu důvěře Flotily ve spolehlivost její ostrahy. A ústředním motivem celé teorie bylo, že aby Orionci dosáhli svého, musel s nimi Dar spolupracovat.

Dar na to odpověděl sarkastickým smíchem a slovy: "Každý, kdo by se zapletl s Orionci, by musel být blázen!"

Bohužel, důkazy naznačovaly, že má pravdu.

Komkonové zprávy byly určené hostům z jiného hotelu na základně 36 - jednalo se o domlouvání schůzek. Ale když začala Flotila prověřovat identitu těchto hostů, zjistilo se, že vůbec neexistují. Jejich identifikační dokumenty byly padělky. Jejich kreditní účty byly sice skutečné, ale byly otevřeny těsně předtím a zrušeny těsně potom, co se z nich zaplatily výdaje za pobyt na základně 36. A co víc - všechny finanční převody byly provedeny z poněkud zaostalé planety, kde se ještě používaly počítačové klávesnice, takže v záznamech nebyly žádné obrazové ani zvukové záznamy.

Dar navíc neměl na některé úseky svého pobytu na základně alibi. Ke smluveným schůzkám mělo dojít v době, kdy spal - sám - nebo kdy se na vlastní pěst pohyboval po základně. Taša se začervenala, když si uvědomila, že je někdo sledoval tak zblízka, že věděl, které noci strávili spolu, i o těch dvou nocích, kdy byla Taša na semináři pro nováčky, který se konal na křižníku Flotily zakotveném u základny. Seminář nebyl zrovna utajený, ale Darovi příliš nepomohlo, když se přiznal, že obě noci strávil hazardní hrou, což byla činnost, ke které se Taša nikdy nepřipojila.

Potom tu bylo to odpoledne, kdy si chtěla spolu s ostatními nováčky prohlédnout slavné smyslové muzeum a Dar jí

řekl, ať jde napřed, že on už tam byl mockrát a chce si nakoupit pár věcí.

Když se večer setkali, Dar pro ni měl několik dárků... ale jak vycházely na světlo nové důkazy, Tašu nemohlo nenapadnout, že měl taky spoustu času na to, aby se potajmu s někým setkal na rychlé strategické poradě.

Ona sama přišla na řadu na lavici svědků až poměrně pozdě. V té době už Dar seděl se stejně nevýrazným obličejem jako Vulkán a poslouchal další usvědčující důkazy proti sobě. Přesto se mu podařilo věnovat Taše povzbudivý úsměv - očividně spoléhal na to, že ho její svědectví zproští obvinění, že provedl na Starboundu sabotáž.

Ale... co měla říct? Musela říct pravdu. Jako příslovečného stěbla se chytila jeho naléhání, aby mluvila pravdu Darrylova jistota, že pravda ho osvobodí, byla nepochybně nejlepším důkazem jeho nevinyl!

Ano, odpověděla žalobci, vystudovala Akademii s vyznamenáním. Ano, rozpisy služeb ostrahy na Starboundu opravdu dělal Darryl Adin. Ano, soupis zbraní byl opravdu odsunut až téměř na nejzazší možný termín třiceti dnů po odletu z Hvězdné základny 36.

"Kdy jste začala nacházet vadné zbraně - ihned poté, kdy jste začala soupis fázérů?"

"Ano."

"Co jste udělala, když jste to zjistila?"

"Ten večer jsem to řekla Darovi - komandéru Adinovi."

"Je to standardní postup?"

"Ne. Mohla jsem vadné fázerky pouze zapsat jako 'vyžadující údržbu' a zapomenout na to," řekla triumfálně. "Pan Adin by se to v takovém případě nedozvěděl dřív než na konci dalšího dne, kdy bych mu předala kompletní soupis. Ale ten večer jsme měli... schůzku. Díky tomu, že mě přidělil na kontrolu soupisu zbraní, byl informován a musel je opravit co nejdřív."

"A udělal to?" zeptal se žalobce.

"Jestli je opravil? Samozřejmě. Právě jsme je opravovali, když Orionci zaútočili."

"Ne, praporčíku - myslím jsem, jestli pan Adin opravdu začal s opravami vadných zbraní co nejdřív? Ve vaší předběžné výpovědi jste uvedla, že jste mu o zbraních řekla ten večer, ale on s tím začal něco dělat až druhý den."

"To je pravda," připustila. Cítila na sobě Darův pohled, ale nedokázala se na něj podívat. "Hned druhý den ráno šel do skladu zbraní. Vadné fázerky byly sice neobvyklé, ale dokud jsme neobjevili vybité nabíjecí jednotky, neměli jsme podezření, že je něco v nepořádku. Nemůžete pana Adina obviňovat, že neřešil nouzovou situaci, když ani nevěděl, že nastala."

Otázky pokračovaly a Taša byla nucena znovu si prožít ty hodiny ve skladu zbraní a poukazovat přitom na to, že Dar neustále jednal podle předpisů Flotily, včetně toho, že zavolal do skladu nejlepšího inženýra na lodi, aby našel chybu a provedl nutné opravy.

"Mám tu záznam pořízený ve skladu zbraní," řekl žalobce. "Nyní přehraji část, ve které jste objevili problém s nabíjecími jednotkami."

Na obrazovce se objevil sklad zbraní na Starboundu, snímáný shora.

Jarová a Adin objevili, že nabíjecí jednotky fázérů jsou vybité. Adin provedl diagnostiku a s každým novým objevem měl hlas napjatější a neosobnější.

"Tašo," požádal ji, "vezmi si seznam služeb a najdi každého, kdo tu pracoval od posledního soupisu. Shromáždí je v hlavní poradní místnosti v devět nula nula zítra ráno. Mezitím musíme znovu nabit tolik jednotek, kolik může. Sežeňte Bossinneye ze strojovny. Chci vědět, co sakra zavinilo tyhle spálené okruhy a úniky energie! Nabít ty jednotky nebude k ničemu, jestli se prostě znovu vybijí."

"Uh, komandéře -" ozvala se váhavě Taša.

Dar k ní okamžitě otočil hlavu. Kamera zachytila výraz v jeho tváři. Měl ohrnuté rty, takže mu byly vidět zuby. Byl to výraz jako by chtěl někoho zakousnout.

Taša ale byla za ním, takže to zašklebení neviděla. "Myslíte - potom, co to ohlásíme kapitánovi?" zeptala se.

Adin se otočil a na tváři se mu ještě okamžik zračila zlost, než ji ovládl. Potom řekl: "Ano, mohlo by se jednat o narušení bezpečnosti, praporčíku. Běžte to ohlásit kapitánu Jarvisové. Já zavolám strojovnu."

Obrazovka zhasla.

Žalobce se obrátil na Tašu. "Je běžný postup Flotily informovat velícího důstojníka lodi o narušení bezpečnosti?"

"Samozřejmě," odpověděla. "Ale tehdy jsme ještě nevěděli, jestli se opravdu jedná o narušení bezpečnosti. Dosud vlastně nevíme, jestli to selhání zbraní nebyla jen nešťastná shoda náhod."

"Ale no tak, praporčíku Jarová!" napomenul ji žalobce. "Příčinu známe: byla to nesprávná pojistka, jejíž instalace není v záznamu. Experti dosvědčili, že ztráty energie a výboje způsobené opakovaným vypadáváním a opětovným zapojováním pojistky po téměř třicet dní poškodily nabíjecí jednotky a že jakmile selhaly, začaly se poškozovat i fázerky. Trvalo by přibližně dvacet pět dní, než by všechny nabíjecí jednotky byly vážně poškozené. Pan Adin naplánoval soupis ve skladu zbraní až na dvacátý sedmý den po odletu z Hvězdné základny 36. Vy jste objevila první vadné fázerky dvacátý osmý den a dvacátý devátý den pak zbytek."

"A okamžitě jsme to začali opravovat!" trvala na svém Taša.

"Ale z oprav vás vyrušili Orionci. Nyní, praporčíku, několik vašich kolegů dosvědčilo, že Orionci po bitvě posbírali těla svých mrtvých a odvezli je ze Starboundu. Je to pravda?"

"Byla jsem v bezvědomí," odpověděla. "Všechno, co vím je, že když jsem se probírala, nebylo na palubě žádné orionské tělo."

"Víte proč?"

Taša netušila, kam tím žalobce míří a tak odpověděla: "Ne, pane."

"Kolik lidí na palubě Starboundu vědělo o nákladu krystalů dilithia?"

"Kapitán, první důstojník a tým ostrahy."

"Proč jste o něm věděla vy, praporčíku? Byla jste přece nováček."

"Celý tým ostrahy, s výjimkou komandéra Adina, tvořili nováčci. Abychom mohli dělat svou práci, museli jsme o krystalech vědět."

"Aha. Pan Adin vám tedy poskytl informace bez ohledu na vaše bezpečnostní prověření, což je za takových okolností povoleno. Je ovšem zajímavé, že vám nesdělil i další informaci, kterou se dozvěděl na Hvězdné základně 36. Praporčíku Jarová, kdybyste očekávala setkání s nepřátelskými Orionci, jakými zbraněmi byste ozbrojila svůj výsadkový tým?"

"Přinejmenším fázery typu dvě, pane."

"Proč ne pouze ručními fázery?"

"Zabít Orionce ručním fázerelem je nesmírně obtížné. Musíte zasáhnout životně důležitý orgán, jinak bude Orionec jenom zraněný. I když se učíme boji vyhýbat, pokud to jen jde, někdy je nutné nepříteli pohrozit - a na Orionce v takovém případě platí fázery typu dvě. Pokud se pustí do boje, přímý zásah z fázery na vyšším nastavení je může snadno zabít."

"Takže Orioncům poskytlo značnou výhodu, když vaši výzbroj zredukovali pouze na ruční fázery. Ale to byli všichni na palubě Starboundu tak špatní střelci, že ani jednoho Orionce nezasáhli do životně důležitého orgánu?"

Taša si vzpomněla, jak jich sama několik přesně provrtala paprskem. "Ne, pane, to si nemyslím."

Žalobce se na ni s uspokojením usmál. "A máte naprostou pravdu, praporčíku. Informace, o kterou se s vámi pan Adin nepodělil byla, že Orionci vyvinuli nový typ osobního pancíře. Je lehký, ohebný jako silná látka - a dokáže absorbovat a rozptylovat energii tak dobře, že i zásah z ručního fázery přímo do srdce má za následek nejvýše chvilkové omráčení. Zásah kamkoli jinam váš cíl ani nesrazí k zemi. Dokonce poskytuje i určitou ochranu před fázerelem typu dvě - ale tito orionští piráti neriskovali a ujistili se, že nikdo z posádky Starboundu nebude mít fázery typu dvě ani vyšší. Jinými slovy, na palubě nezůstala těla Orionců prostě proto, že ani jeden Orionec nezemřel."

Taša se podívala ze žalobce na Dara a zpátky. "A... vy tvrdíte, že to komandér Adin věděl?" zeptala se.

"Dozvěděl se to na setkání ostrahy na Hvězdné základně 36. Napadá vás snad nějaký důvod, proč by se o tuto informaci nepodělil s týmem ostrahy na Starboundu?"

Dar vypadal, jako by ho zasáhla omračovací střela. Jeho obhájce se na něj díval a ve tváři se mu zračilo překvapení, znechucení a zlost.

Taša nedokázala poskytnout žalobci žádný důvod, ale měla otázku.

"Chcete říct, že jsme byli od začátku bez šance? Že jsme je absolutně nemohli zastavit?"

"Ale ne, několik jste jich zastavili - vlastně pozoruhodné množství. Záznamy ukazují, že na nováčky, kteří se poprvé ocitli v ostré palbě, jste prokázali pozoruhodné ostrostřelecké schopnosti. Ale zasažení Orionci byli pouze omráčeni. V tom pancíři a v ochranných helmách, které vždycky nosí, jste je mohli zabít jen přímým zásahem do oka. To není moc velký terč."

"Aha," zašeptala tiše Taša.

A Dar to věděl: věděl, že nemohou Orionce zabít - ale že oni mohou zabít je.

"Měli jsme se vzdát!" vyhrkla. Otočila se k Darovi, který měl vytřeštěné oči a byl velmi bledý. "Oh, Dare - proč? Proč jsi nás nechal bojovat? Kdybychom Orionce prostě nechali vstoupit na palubu a nesnažili se je zastavit, neměli by důvod nás zabít! Možná... možná, že by i tak povraždili důstojníky, ale neměli by důvod střílet nováčky!"

Dar pomalu zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. Obhájce ho chytil za ruku, ale Dar ji setřásl. "Ne!" trval na svém. "Na základně 36 žádné takové setkání nebylo - a jestli bylo, já jsem o něm nevěděl. Podívejte se do záznamů! Já jsem tam nebyl, nevěděl jsem to!"

Hrál přímo do ruky žalobci, který záznamy rád ukázal. Bylo to utajené sezení, na kterém se hovořilo o přísně tajných záležitostech; proto nemohl být veřejně předložen počítačový záznam. Ale agenda ano - i když některé části byly z důvodů utajení nahrazeny prázdným místem. Zpráva o orionském pancíři ale utajena nebyla a vyjímala se vysoko na programu. A byl tam i seznam účastníků. Jméno Darryla Adina se skvělo skoro na začátku, mezi ostatními, kteří začínali od A. "Bylo to sezení s maximální ostrahou," vysvětloval žalobce. "Totožnost všech účastníků byla ověřena počítačem podle hlasu, otisků prstů a scanu sítnice. Jak můžete vidět, Darryl Adin byl přítomen."

Otočil se k admirálům, kteří tvořili porotu. "Tedy; dámy a pánové, i kdyby Darryl Adin nebyl obviněn ze spiknutí, velezrady a vraždy, stále by byl vinen hrubým zanedbáním povinností: za prvé, protože neinformoval důstojníky a tým ostrahy na Starboundu o této důležité skutečnosti, a za druhé proto, že dovolil svým kolegům, aby se pustili do boje s Orionci ozbrojení pouze ručními fázery, což vedlo ke zbytečným zraněním a ztrátám na životech."

V tu chvíli Taša přestala poslouchat. Bylo jasné, že Dar bude shledán vinným - protože vinen byl. Jediný důvod, proč jim dovolil bojovat, mohl být ten, že potřeboval sehrát, že je sám zasažen - samozřejmě zbraní nastavenou na omráčení. A ona ho pokládala za hrdinu!

Věřila mu, celý život... celým srdcem.

Několikrát na sobě učtila Darův pohled - a když se k němu otočila, uviděla, že to je studený, tvrdý, vyčítavý pohled. Zašeptal něco obhájci a ten zavrtěl hlavou, ale přesto požádal o přestávku. Když se vrátili, Darův obličej nesl neproniknutelný výraz a obhájce měl pevně sevřené rty.

Snažil se, ale důkazy proti Darovi byly nezpochybnitelné. Porota dospěla k rozhodnutí rychle a Dar byl odsouzen k pobytu v trestanecké kolonii, kde se lékaři a poradci pokusí zjistit, co změnilo loajálního důstojníka Flotily ve zrádce. Pokud to bude možné, vyléčí ho a vrátí do společnosti. Pokud to možné nebude, zůstane tam po zbytek svého života. Dar přijal rozsudek dost klidně, i když mu tichá zuřivost stáhla obličej do nejhoršího výrazu, jaký u něj Taša kdy viděla. K jejímu překvapení jí ten večer zavolal Darův obhájce. Dar požádal, aby ho navštívila. "Nemusíte," řekl jí. "Vlastně bych vám radil, abyste nechodila."

"Ne," nesouhlasila Taša. "Chci ho vidět. Musím se ho zeptat, proč."

Ale v okamžiku, kdy stáli tváří v tvář, to byl Dar, kdo chtěl vědět: "Proč, Tašo? Proč jsi mě zradila?"

"Cože?" zeptala se zmateně.

Byl znovu oblečený v hnědém vězeňském overalu, ale už vůbec nevypadal malý ani zranitelný. Jeho vztek ho posiloval. "Musela's to být ty," obvinil ji. "Kde jsem byl, když přišla zpráva o tom sezení? Ve sprše? Koupit láhev vína? Byla to zabezpečená zpráva, která se po přehrání smazala - hotelové záznamy ukazují, že přišla, ale ne, co v ní stálo."

"Dare - nemohla jsem přece otevřít zprávu pro tebe!"

"A proč by ne? Na trikotu jsi měla vzorek mého hlasu a moje identifikační číslo jsi znala. Bylo to ze zvědavosti? Ze zlomyslnosti? Neřekla jsi mi o tom sezení, protože jsme se bavili a ty jsi nechtěla, aby nám něco znovu přerušilo líbánek?"

"Dare -" protestovala bezmocně. I když zoufale chtěla dokázat, že se záznamy mýlí, prostě si nevzpomínala, jestli v tu dobu byli spolu nebo ne - a tedy se nemohla přit s důkazy, že tam byl. "Dare, detektor lži přece -"

"Ty přece umíš oklamat nějaký pitomý detektor lži!" procedil mezi zuby. Jeho hlas byl sice tichý, aby nepřilákal pozornost stráží, ale plný silných emocí. "Já sám jsem tě to sakra naučil. Skutečně jsem věřil, že mě miluješ. Nikdy mě nenapadlo, že použiješ věci, které jsem tě naučil, které tě naučila Flotila, k tomu, abys mě zradila! V době, kdy bylo to sezení, jsme přece byli spolu! Proč jsi jim to neřekla? Já hraji o svůj život - tobě hrozí maximálně důtka za to, že jsi mi to neřekla."

"Dare - to čekáš, že kvůli tobě budu lhát?" vyhrkla zděšeně.

Oči měl skoro černé vztekem. "Kolik ti dali, Tašo? Co ti sakra mohli Orionci dát, aby to vyvážilo to, co jsi našla ve Flotile?"

Tohle obvinění ji omráčilo. Vrátila úder. "Na to jsem se chtěla zeptat já tebe!"

Zaťal zuby a potom ohrnul rty a na tváři se mu objevil velice ošklivý úšklebek.

"Ty zparchantělá čubko. Ani slůvkem neprozradíš svoji hru - ale koneckonců, nahrávají nás, že? Před kamerami musíš hrát nevinátka." Ale v jeho očích viděla, že i když možná věří tomu, že by mohla udělat takovou hloupost jako neřící mu o sezení, nepokládá ji za schopnou spiknutí.

Znamenalo to, že je nevinný? Nebo jenom to, že se předstírání nevinny nehodlá vzdát - že si myslí, že nejlepší způsob, jak ji přesvědčit, že byl falešně obviněn, je obvinit ji?

Dar se rozhlédl, i když kamery byly určité velmi dobře ukryté. "Stejně ti to prozradím, protože i když - jak se právě ukázalo - jsou ve Flotile samí hlupáci, nejsou zas tak velcí, aby očekávali, že půjdu jako jehně na porážku. Flotila ví, že vždycky přežiju - naučila mě jak."

Znovu se mu tváří mihl vlčí úsměv, když pokračoval: "Existuje lekce, kterou ses z pozice útočníka ještě nenaučila, ale když jsme se setkali poprvé, znala jsi ji z pozice oběti. Zoufalství, Tašo. V tuhle chvíli jsem nejsvobodnější člověk v Galaxii. Víš proč?"

"Ne," zašeptala, jako zhypnotizovaná jeho pohledem. "Protože jsem ztratil všechno, všechno, v co jsem věřil. Flotilu. Tebe. Už mě nepoutají žádná pravidla, jen má vlastní. Jediné, co mi zůstalo, jsem já sám - a to mi nevezmou. Nikdy mě nedostanou do trestanecké kolonie. Náprava! Vymývání mozku - to je to, co v těch pekelných jámách dělají, ať se to pokoušejí zakrýt, jak chtějí. Pacienti možná vypadají šťastní - ale jsou nadrogovaní nebo zhypnotizovaní, aby nedělali potíže, než se je podaří zlomit."

"Dare, víš přece, že ve Federaci nic takového není! Oni ti pomůžou," prosila Taša, protože nenáviděla ten vztek v milované tváři, protože věděla, jaká bolest se za ním skrývá. Její láska k němu nezahynula v soudní síni. Nenáviděla čin, který spáchal - ale milovala ho. "Oni tě uzdraví, Dare, a potom se budeš moci ke mně vrátit!"

"Vrátit!" zavrčel. Potom naklonil hlavu na stranu. "Oh, ano - já se vrátím, Tašo. Jen si počkej, lásko. Uteču - a potom, ty krásná prolhaná čubko, si tě najdu. Hlídej si záda, Tašo - protože jednoho dne se znovu setkáme."

## Kapitola šest

PORUČÍK TAŠA JAROVÁ byla ztuhlá v děj vu a dívala se do rozžlobeného obličej svého vězně.

Darryl Adin splnil slib, že uteče, ještě než ho budou moci zavřít do trestanecké kolonie - a potom zmizel z tváře Galaxie. Pořád byl ovšem veden v trestních záznamech Flotily: velezrada i vražda byly nepromlčitelné.

Ted' splnil svůj slib, že si ji najde. Co s ní chce dělat? Zaplavily ji vzpomínky, ani tak ne na jejich poslední setkání, jako na to první, na Nové Paříži, když mu bezmocně ležela u nohou, nevěděla, co s ní chce udělat, nedůvěřovala mu - A stejně jako tenkrát se k ní sklonil, aby se podíval, jestli není zraněná. Potom jí pomohl vstát.

Taša mu dovolila, aby jí podal ruku, aby získali ještě trochu času na vzájemný odhad.

Dar vypadal trochu jinak, i když ho nemohla nepoznat. Byl hubenější, než si pamatovala, ale tak nějak vyšší a impozantnější. Jak si všimla, na jeho výšce měly podíl i boty se silnými podrážkami. Byl oblečený do staromódního černého kabátu, nezapnutého, takže bylo vidět šedou košili a černé kalhoty. Pamatovala si, že se někde učila, že základní koncept tohoto obleku pochází z devatenáctého století a více než dvě stě let nosili jeho různé varianty mocní muži. Ted ho tedy nosil Dar, s dobrým výsledkem.

Ale oblek byl to nejmenší, čím se lišil. Měl teď delší vlasy, rozdělené pěšinkou a učesané na stranu, takže bylo vidět, jak má široké čelo. Vážnost toho účesu, v kontrastu k neposlušným kudrnám, které nosil ve Flotile, zdůrazňovala nové svislé linie v jeho obličejí. Oči vypadaly hlubší, temnější a tajemnější a přesto se proti hubenějším konturám obličej jevíly velké a jasné.

Měl stejná ironická ústa a stejně plné rty, jaké si Taša pamatovala, ale už nebudil dojem, že se každou chvíli dá do smíchu. Darryl Adin, kterého milovala, byl člověk s neuvěřitelným rozsahem emocí; tenhle muž měl rozsah poloviční -

jenom negativní emoce.

"Tak, Tašo," konečně promluvil Dar, "takže ty jsi pořád ještě ve Flotile."

Taša nedokázala přijít na jinou odpověď než "A ty jsi pořád ještě naživu."

"Přežívám. Copak tu děláš?" zeptal se a zavedl ji ke stolu, u kterého mohlo pohodlně sedět dvanáct lidí, i když v místnosti byli momentálně jen čtyři.

"Ty nesleduješ zprávy?"

"Dá-li se tomu říkat zprávy... Poslala Flotila tebe a tvého domácího robotka, abyste nás rozstříleli na kusy?" Sedl si proti ní a studoval její obličej.

"Ty jsi ten vojevůdce, kterého chce Nalavia zničit?" Nevesele se zasmál. "Ne. Já tu jsem proto, abych pomohl trevanskému lidu svrhnout utlačovatelku Nalaviu."

"Aha," použila těžký sarkasmus, "tak ty jsi bojovník za svobodu."

Zvedl obočí a na ústech se mu mihl sardonický úsměv. "Dalo by se to tak říct. Pokud mi dostatečně zaplatí." "Zaplatí?"

"Jsem žoldák, Tašo - ten nejlepší v celé Galaxii. Dnes jsem znám jako Adrian Dareau."

"Stříbrný paladin? Ty?"

Slyšela o něm, ale nikdy si tuhle rostoucí legendu, která se vyprávěla na hraničních planetách, nespojovala s mužem, jež kdysi milovala a ztratila. "Mělo mě to napadnout, ale Dareaua nikdy nikdo neviděl. Takže teď tě stíhá nejen Federace, ale i Ferengové, Zertanijci a říká se, že i Romulani."

"Že by? Sdane, udělali jsme něco, co by mohlo rozzlobit Romulany?"

Taša si poprvé prohlédla ty druhé dva muže, kteří ji tak neobřadné zajali. Darovi nejlepší, pomyslela si; museli být dobří, když ji dokázali zajmout.

Ten, kterého Dar oslovil jako Sdana, vypadal trochu jako Vulkán; tomu nasvědčovalo i jeho jméno a ztuhlost jejího krku, ale černé vlnité vlasy mu spadaly skoro až na ramena a na tváři mu zahrál úšklebek, když odpověděl: "Asi ta malá epizoda s Omanijcema. Romkové nebyli moc nadšený, když si vybrali Fědu."

"Není se čeho bát," ozval se třetí muž, poněkud nepopsatelný člověk střední výšky a váhy, s řidnoucími hnědými vlasy.

Byl oblečen v hnědé barvě, takže splýval s pozadím. Jediná nápadná věc na něm byla, že měl brýle - skutečné obroučky, které mu přidržovaly před očima čočky. Taša nikdy neviděla dospělého s brýlemi; ty nosily jen některé děti dokud nebyly dost staré na to, aby podstoupily chemoterapii, která dala každému dokonalý zrak.

"Romulané vzácně jednají jako první; dávají přednost reakci," pokračoval muž a sedl si vedle Taši. Podívala se mu přes čočky do očí a zjistila, že má ještě jednu zvláštnost: živé hnědé oči, temnější než Darovy. Jiskřily inteligencí, která úplně stírala první dojmy. "Troška napětí, možná diplomatická akce nebo dokonce studená válka mezi Federací a Romulany a budeme mít tolik práce, že nebudeme vědět, kam dřív. Získáme jmění - peníze jsou hybnou silou války."

"Nejsi snad dost bohatý, Básníku?" zeptal se Dar. "Vždyť by sis mohl koupit vlastní planetu."

"Zlato, které nelze utratit, není bohatstvím," odpověděl Básník a mrkl. "Niméně, krásná dámo," otočil se k Taše, "pokud toužíte být hračkou bohatého muže - nebo mít bohatého muže jako hračku - s radostí vám vyhovím."

Něco v jeho vědoucím pohledu naznačovalo, že zná stejně tolik "technik potěšení" jako Dat - a představuje asi tak stejnou hrozbu. Ale Taša teď neměla náladu na flirtování.

"Nemyslím, že byste mě sem přivedli jen kvůli tomu," řekla ostře.

"Ne," přikývl Dar, "přivedli jsme tě sem, abychom ti ukázali, co se doopravdy děje na Trevě."

"Proč?" zeptala se s podezřením.

"Protože Nalavia ti to rozhodně neukáže!" odpověděl rozzlobený Dar. "Viděla jsi ty zprávy?"

"Ano - a je mi jasné, že útoky 'nepřátel lidu' se až příliš vhodně odehrávají přímo před kamerami. Nalavia tvrdí, že je to proto, že nainstalovala bezpečnostní kamery, které mají odhalit teroristické útoky, aby se mohla její armáda dostat na místo co nejdřív."

"To se jim moc nedaří, co?" Sdan se mezitím postavil za Dara a hlídal mu záda. Taša se na něj znovu podívala a pokusila se uhodnout jeho původ. Měl zkosené obočí a špičaté uši jako vulkanoidní rasy a bledá kůže napovídala, že mu v žilách koluje zelená krev. Ale na rozdíl od většiny Vulkánů byl široký a svalnatý, skoro podsaditý. A oči měl modré - na Vulkánu se modré oči občas vyskytovaly, ale jen vzácně.

Ale Sdanův oblek a chování jasně proklamovaly, že to není Vulkán - nebo tak alespoň nebyl vychován. Stál za Darem v pohovu, uvolněný, ale ve střehu a jeho obličej živě reagoval na všechno, co někdo řekl. Často se usmíval, ale i když častěji a méně hrozivě než Dar, dal se v něm také i podle toho úsměvu poznat nebezpečný muž.

Šaty měl stejně okázale neupravené jako vlasy: volná košile z modrého hedvábného materiálu, která měla zapnutých jen pár horních knoflíků, černé kalhoty a vysoké boty, jejichž přední část mu zakrývala kolena. Tašu maně napadlo, jestli si je vybral jako ochranu před kopancem do tohoto zranitelného místa, nebo spíš kvůli tomu nedbale elegantnímu vzhledu, který mu dodávaly. Stejně jako Dar v dobách na Akademii, šířil kolem sebe Sdan sex-appeal.

Ale Dar teď své emoce nedával najevo, jako by postavil bariéry všemu, co kdysi s Tašou sdílel. Když si Taša uvědomila, jak sama sedí, zpřímá jako pravítko, s oběma nohama pevně na podlaze, došlo jí, že podvědomě dělá totéž. Oba byli neochvějně rozhodnutí nenechat si ostražitost ukolébat dřívějším vztahem.

Taša Dara vyzvala: "Pověz mi ten příběh z tvého hlediska."

"To není naše hledisko," řekl Básník. "Je to hledisko Trevanů. Bouří se proti Nalaviině tyranii."

"Tyranii?" zeptala se Taša. "Byla přece právoplatně zvolená."

"To byli i Adolf Hitler," odpověděl Dar, "Baravis Neporovnatelný a Immea z Kaveranu. Nalavia využila demokratický systém, aby se dostala k moci - a teď ho systematicky ničí. Letos měly být nové volby, ale ona je odložila na neurčito kvůli 'celoplanetárnímu výjimečnému stavu'. Ti, kteří chápou, co dělá, se ji pokoušejí zastavit, ale ona ovládá armádu."

"Kromě toho," navázal Básník, "většina lidí je s ní spokojená. Staří si žijí lépe než kdy pamatují a mladí mají svůj chléb a hry. Kvůli tomu jim stojí za to obětovat trochu svobody."

"Známy příběh," přikývla Taša. "Ale co to má co dělat s vámi?"

"My nejsme Flotila," odpověděl Dar. "Nestaráme se o Základní směrnici. Někteří Trevané se pokusili vzbouřit proti Nalavii, ale byli poraženi - a ti, které zajala, byli veřejně a bez soudu popraveni."

Taša cítila, jak zatíná zuby, ale odpověděla dogmatem Flotily:

"Tato planeta se stále vyvíjí. Nám mohou její zvyky připadat primitivní, třeba i barbarské, ale jsou to zvyky Trevanů. Můžeme jen doufat, že časem budou civilizovanější, ale mezitím se nesmíme vměšovat do trevanského práva."

"To Nalavia se vměšuje do trevanského práva," odpověděl Básník. "Podle nové ústavy musí každý, dřív než může být usvědčen nebo potrestán, stanout před soudem a takhle jejich systém pracuje už léta. Nalavia to zrušila a začala se chovat jako soudce, porota i kat."

"Nic z toho ve zprávě pro Flotilu nebylo," poukázala Taša. "Předpokládám," řekl Dar, "že proto jsi tady ty. My jsme taky byli pozváni," zase předvedl svůj vlčí úsměv, "ale druhou stranou. Není zvláštní, že se Nalavia cítí natolik ohrožená, že volá na pomoc mocnou Flotilu?"

"Jestli je pravda, co mi tu tvrdíš," řekla Taša, "tak žádnou pomoc nedostane. Dare, soukromé občany možná Základní směrnice nesvazuje, ale politika Federace jasně stanoví, že nečlenské světy si musí vnitřní záležitosti spravovat samy."

"A potom," Sdan byl pěkně ironický, "Nalavia rozmázne ve velkém stylu, jak zlá Hvězdná flotila odmítla pomoci jejímu ubohému utrápenému lidu. Naplánovala si to tak, že nemůže prohrát."

"Jestli je Nalavia takový tyran, jak říkáte," uvažovala Taša, "tak jednoho dne zajde příliš daleko a její vlastní lidé se postaví proti ní."

"To bych neřekl," nesouhlasil Básník. "Nalavia je příliš chytrá, než aby zneprjemňovala život většině obyvatelstva, aspoň dokud nebudou krky těch nepohodlných pevně vzet v oprátkách."

"Zítřka ráno," navázal Dar, "se setkáš s Rikanem, posledním trevanským vojevůdcem. Možná, že jemu uvěříš snáz než nám. Mezitím jsme pro tebe připravili pokoj." Natáhl ruku. "Dej mi ten komunikátor."

Páni, já jsem ale pitomá! pomyslela si Taša - ale asi bylo lepší, že se nepokusila kontaktovat Data dřív. Možná byl dosud v Nalaviině společnosti.

Zvedla ruku, aby stiskla odznak a v tu chvíli si uvědomila dvě věci: za prvé, že na uniformě žádný odznak nemá, a za druhé, že Dar nenatahuje ruku k ní, ale k Básníkovi. Ten mu upustil komunikátor do dlaně.

Básník byl možná zkušený kapsář, ale Dar ne. Taša mu bleskurychle odznak vytrhla a pevně ho stiskla.

Zapípal, ale jinak se nestalo nic - a než to mohla zkusit znovu, její zápěstí se ocitlo v železném sevření. Nebyla to Darova ruka, ale Básníkova.

Ten muž, i když nevypadal příliš silný, měl sevření jako tažný paprsek. "Ale, ale," utrousil, druhou rukou jí vzal komunikátor a hodil ho Darovi.

Ten ho zamračeně chytil a očividně zvažoval, jestli ho nemá stisknout sám, ale místo toho ho podal Sdanovi. "Dotkla se ho, ale kanál se neotevřel. Přezkoušej ho, Sdane - ale dej pozor, ať ho nespustíš. Dost možná stačí jeden signál, aby ji ten její robot vystopoval."

"Pan Dat je android, ne robot," ohradila se Taša. "Je to důstojník Flotily, můj kolega a přítel."

"Mívala jsi lepší vkus."

"U Data aspoň nemusím přemýšlet, kde je jeho skutečná lojalita!" vyprskla a okamžitě toho zalitovala. Frustrace byla její největší nepřítel; když se cítila bezmocná, když stála proti příliš velké přesile, jednala bez rozmyslu. Proč nemohla předstírat, že ji částečně zviklali a získali na její stranu? Teď si na ni budou dávat pozor a sníží tak její šance na útěk. Dar chladně řekl: "Chápu. Ty pořád ještě věříš v moji vinu. A jako důstojník Flotily máš samozřejmě povinnost zatknout každého uprchlíka před spravedlností, se kterým se během mise setkáš." Měl ve tváři stejnou povýšenost, jako když naslouchal rozhodnutí vojenského soudu. Dokonce i oči měl jako led. "Básníku," přikázal, "odveď ji do modrého pokoje a zavři dveře na zavoru." A s těmi slovy vstal a odešel z místnosti.

V prezidentském paláci mezitím nadporučík Dat využil všech triků, které našel ve svých souborech o flirtování, aby se vymanil z Nalaviina vlivu.

Pocíťoval neznámou reakci: nebylo to prostě tím, že se on a Taša rozhodli, že nejlepší způsob, jak "nahlodat" prezidentku Nalavii, je omezit Datovy akce na pouhé flirtování. Ne... Dat zjistil, že si nepřeje zacházet s Nalavií dál. Nikdy předtím takovou antipatii nepocítil a když konečně procházel chodbami do svého pokoje, o dost později než původně zamýšlel, pokoušel se svou reakci analyzovat.

Proč, když bylo zřejmé, že Nalavia hodlá najít a případně posunout jeho hranice, doufal, že to nebude nutné?

Bylo to zvláštní: cítil se, jako by se za těch pět měsíců na palubě Enterprise změnil víc než za všechny ty roky předtím. Sloužil na jiných lodích, navštívil mnoho planet, získal gigabyty dat... a přesto ho celou tu dobu brali spíš jako užitečný přístroj než jako člena posádky. A čím víc ho vytěšňovali z kolektivu, tím víc si přál být člověkem... až nakonec, když ho převedli na Enterprise, se odvážil své přání skutečně vyjádřit. A oni se mu nevysmáli.

Dokonce ani Will Riker, který byl občas dost necitlivý k jeho pokusům proniknout do takových lidských vlastností, jako je tvořivost, se smál s ním, a ne jemu, ten den, co se setkali - nebo se alespoň chtěl smát s ním, protože ještě nevěděl, že Datovy schopnosti, co se smíchu týče, jsou ještě horší než jeho hvízdání. "Rád tě poznávám... Pinokio." Musel se podívat do lodních databank, aby to pochopil, ale když to o pár vteřin později našel, ohromilo ho - i když Riker to myslel jako vtip - že ho někdo vůbec může přirovnat k hlavní postavě příběhu pojednávajícím o magické síle lásky.

Láska bylo něco, co Dat nikdy neměl odvahu analyzovat... a přesto občas přemýšlel, jestli právě to není ten důvod,

proč na svém posledním přidělení dosáhl takových pokroků. Picard mu dal větší volnost než všichni ostatní kapitáni, pod kterými sloužil, a kdykoli té volnosti použil, aby se věnoval nějakému osobnímu zájmu, nikdy ho za to nenapomenul, leda když mu jeho zvědavost začala překážet v práci. Bylo mu trapné, jak často se to stává - ale jak mohl odolat příležitosti, kterou nikdy předtím neměl?

A spolu se svobodou přišla zodpovědnost. Data ohromilo, když zjistil, že jeho místo na Enterprise není ve vědecké laboratoři, dokonce není ani vědecký důstojník, což bylo nejvyšší místo, o jakém kdy uvažoval. Když si vyvolal rozkazy a objevil, že je druhý důstojník, zprvu to pokládal za lidský omyl. Někdo určitě někam napsal špatné číslo. Ale byla to pravda - a nejenom že se Dat najednou stal součástí velícího řetězce, který byl doposud vyhrazený pouze organickým bytostem, ale navíc mu kapitán Picard klidně čas od času svěřil loď, stejně snadno jako Rikerovi.

A nikdo proti tomu neprotestoval!

V takovém prostředí si Dat mohl získat přátele. Skutečné přátele, kteří s ním sdíleli problémy i úspěchy a nevyužívali ho prostě kvůli jeho fyzické síle nebo rychlému přístupu k datům. Přátele jako Geordiho LaForge, který mu vyprávěl vtipy a povzbuzoval ho, aby zkusil jakoukoli lidskou činnost, která vzbudila jeho zvědavost.

A přítelkyně jako Tašu Jarovou.

Když ho svedla, brzy po začátku jejich cesty, potěšilo ho, že si vybrala právě jeho, i když byla v tu chvíli pod vlivem omamného viru.

Její pozdější popření: "Nikdy se to nestalo," ho ranilo a na nějaký čas jejich přátelství značně ochladlo, i když se to do pracovního vztahu nijak nepromítlo. Ale teď Dat pochopil emoci zvanou stud a s tím pochopením a s časem, který uběhl, se znovu pomalu sblížili.

Svůj poslední společný úkol plnili na Minosu, kde byla civilizace vyhlazena zbraněmi, které sama stvořila - a kde Taša a Dat málem společně zahynuli. Tento zážitek prolomil poslední bariéry.

Taša byla poslední žena, u které Dat použil svou sexuální funkci. Teď si uvědomil, že porovnává Nalaviu s Tašou - a že proto by raději tuto funkci s prezidentkou Trevy nepoužíval, pokud se tomu bude moci vyhnout. Taša byla možná pod vlivem viru, ale sdílela s ním potěšení. Nalaviin primární důvod, proč chtěla dostat Data, byl jasně touha po novince.

Pro ni nebyl Dat osoba, ale hračka, špetka exotického koření pro otupělou chuť.

To byla zajímavá myšlenka: ještě před rokem by Dat nepoznal, že je Nalavia otupělá a ani by se o to nestaral. A před rokem by ho ani nenapadlo, že s každým organickým mužem by asi zacházela stejně jako s ním.

Když se Dat blížil ke svému pokoji, všiml si, že zpod Tašinych dveří nevychází žádné světlo. Asi už spala. Škoda, že lidé musí spát, aby správně fungovali; rád by s ní probral svůj poslední objev.

Na druhou stranu, teď byla ta pravá chvíle na to, aby se dostal do Nalaviina počítačového systému; neměl nic na práci až do rána, kdy se měl spolu s Nalavií a Tašou vydat na prohlídku hlavního města.

Když se Dat přiblížil ke svému pokoji, strážný u dveří zmateně zvedl hlavu, zamračil se, protáhl, překvapeně zamručel a začal si levou rukou třít pravé rameno. Zřejmě usnul ve službě a dostal křeč. A jestli usnul jednou, pravděpodobně usne znovu, takže Dat se snadno mohl zase vykrást ven a najít počítačový terminál. A tak, když procházel kolem, popřál: "Dobrou noc," a otevřel dveře do pokoje.

Strážný se na něj udiveně zadíval. "Vy spíte?" zeptal se. "Ne," odpověděl automaticky Dat - a v tu chvíli, jak se říká, "by se nejradši kopl". Uměl naprosto dokonale lhát, když to situace vyžadovala, ale měl trochu problémy s rozpoznáváním, kdy taková situace nastala. "Ale... musím se nabít." Jen ať si strážný myslí, že Dat bude nějakou dobu mimo.

"Hej - nevyhodíte nám pojistky?"

Ó jak spletitou síť tkáme -

"Ne," ujistil ho Dat, který si vzpomněl na Tašiny lekce důstojníkům, kteří byli nejčastěji ve výsadekových týmech: když už musíte lhát, snažte se lhát jednoduše. "Vše potřebné mám s sebou."

"Aha. No, tak teda dobrou noc."

Dat si úlevou povzdychl, když za sebou zavřel dveře.

Aby strážnému poskytl dostatek času na usnutí, převlékl se do obyčejné uniformy a zhasl. Pořád viděl - ne sice na tolika frekvencích jako Geordi, ale obyčejné infračervené paprsky mu umožňovaly vidět jako ve dne - jeho vnitřní procesor automaticky posunul barvy.

Po chvíli opatrně pootevřel dveře - a strážný vzhledl a zeptal se: "Potřebujete něco, pane?"

"Ne, děkuji," odpověděl Dat. Strážný teď vůbec nevypadal ospale. "Prosím, ať mě nikdo neruší po následující čtyři celé, šest desetin hodiny," zaimprovizoval.

"Ano, pane, vyřídím to příští hlídce."

Dat se stáhl zpátky do pokoje a začal hledat jiný východ. Jeho trikordér mu už prozradil, že na oknech jsou senzory poplašného zařízení. Apartmá se skládalo z předsíně, ložnice a koupelny. Jediné další dveře vedly do skříně, kde žádný tajný východ nebyl. Pod koberci nebylo ani jedno propadliště.

Nepatřily snad do standardní výbavy paláců tajné chodby? Zřejmě jenom v literatuře.

Koupelna byla vybavená vodovodním potrubím - žádná sonická sprcha! Malé okénko bylo neprůhledné, ale pevně zavřené a i na něm byly senzory. Dat přemýšlel, jestli je tam dali speciálně kvůli Taše a jemu, nebo jestli má Nalavia často "hosty", kteří by se chtěli v noci vykrást ven. Kdyby se ji zeptal, nepochybně by tvrdila, že je to pro případ, že by se někdo chtěl dostat dovnitř.

Dat si koupelnu prohlédl a pokusil se ve svých databankách najít něco o instalatérství. Za předpokladu, že dotyčná kultura má správný typ trubek, které se nelámou ani neuvolňují do pitné vody jedovaté látky, byl jejich hlavním nedostatkem fakt, že se ucpávají. Dala se použít chemická čisticidla, která problémům předcházela nebo je napravovala... ale čas od času se trubky stejně musely vyměnit. Takže by tu někde měl být přístupový panel -

Jak se ukázalo, v koupelně se dala zvednout celá podlaha; tím se odhalila změť trubek, které vedly dovnitř a ven. Dat se spustil do průlezu a vydal se k té části paláce, kde je Nalavia poprvé přivítala. Tam asi bude komunikační a informační centrum.

Pozorně poslouchal zvuky nad sebou, aby věděl, pod jakými místnostmi leze. Když z potrubí přestaly každých pár metrů odbočovat trubky do koupelen, věděl, že minul obytné pokoje.

Nakonec vylezl v malé umývárně, která, jak zjistil, patřila k trojici malých kanceláří. Neviděl žádné počítačové terminály. Dveře na chodbu byly sice zamčené, ale nebyly na nich senzory - ať už se tady dělo cokoli, očividně to nebylo tajné.

Nemusel zámek odemknout, protože dveře se daly otevřít kulatou klikou zevnitř. Venku nikdo nebyl, takže Dat vzal z jednoho stolu špendlík a zastrčil ho mezi dveře a rám, aby se nemohly zavřít, a s nastraženými smysly se vydal opuštěnou chodbou.

Před počítačovou místností stály dvě stráže a na dveřích byly senzory, které Dat v infračerveném světle viděl na dvacet metrů. Ale neměl v úmyslu těmi dveřmi projít.

Ted, když věděl, kde je hlavní počítač, vrátil se rychle, ale tiše do kanceláří, zalezl zpátky do technického podlaží a opatrně nad sebou zavřel podlahu umývárny. Potom bez jediné chybičky prolezl z větší části prázdným prostorem, dokud se nedostal přímo pod počítač - viděl nad sebou teplo jeho pohonné jednotky. Potom se podle trubek vydal do nejbližší umývárny a doufal, že sousedí s počítačovou místností.

Sousedila. Ale u počítače někdo byl. Nějaká žena.

Znal několik tuctů způsobů, jak ji zbavit vědomí, aniž by jí ublížil... ale neodvažoval se to udělat. Kdyby se otočila a uviděla, jak se k ní blíží, dokázal by jí asi zabránit, aby spustila alarm, ale nikdy by neuvěřila, že prostě usnula v práci - a Nalavia by poznala, že Dat se jí dostal do počítače.

A tak se skrčil v umývárně a skoro hodinu čekal, než se žena odhlásila, zhasla a odešla. Skoro okamžitě seděl na jejím místě a probíral se programy zastaralého stroje, dokud se nedostal přes bezpečnostní kódy a nevymazal všechny důkazy, že to udělal.

Protože nevěděl, jaký další uživatel stížený nespavostí se tu může objevit, zbytečně se nezdržoval. Zjistil komunikační frekvence, které počítač mohl využívat, zvolil si jednu volnou, adaptoval modem svého trikordéru na tuto frekvenci a vymazal důkazy o zásahu.

Potom se vrátil do vlastního apartmá. Když za sebou zavřel podlahu v koupelně, už už chtěl odejít... dokud ho nenapadlo zkontrolovat, jak vypadá. Rozsvítil, upravil si zrak na viditelné spektrum - a zjistil, že je špinavý!

Samozřejmě měl náhradní uniformu - ale tuhle nemohl strčit do skříně ani ji nemohl dát palácovému služebnictvu, aby ji vyčistilo - někdo by začal klást otázky, jak se do takového stavu dostala. Naštěstí byl poslední model uniformy prakticky nezničitelný a bylo ho možné vyčistit téměř všemi známými prostředky - dokonce i vodou a mýdlem.

Dat se svlékl, vešel do sprchy a umyl sebe i uniformu. Tu potom pověsil do koupelny - za hodinu dvě uschne.

Potom se začal plně věnovat trikordéru - dával si ovšem dobrý pozor na bezpečnostní opatření nebo na ostatní uživatele. Nalaviin počítač byl starý typ s omezenou pamětí; Dat z něj nemohl získávat informace tak rychle, jak by chtěl - musel čekat, až je počítač přenese svou obvyklou rychlostí. V jednu chvíli se na počítač kdosi napojil, aby provedl kontrolu palácových bezpečnostních zařízení, a Dat pátrání přerušil, aby si druhý uživatel nevšiml zpomalení. Při takhle pomalém datovém toku měl Dat čas informace trochu analyzovat - přinejmenším natolik, aby v nich dokázal rozpoznat vzor. Armádní rozkazy naznačovaly, že "teroristé", kteří provádějí ty útoky, nejsou ani vzbouřenci, ani vojáci nějakého vojevůdce: to Nalaviiny vlastní jednotky páchaly ty strašné věci.

Když Dat konečně uložil všechno do trikordéru, měl čas se na to podívat pořádně. Předpokládal, že ho ráno přijde nějaký sluha "vzbudit". Takže vklouzl pod pokrývky, aby nevzbudil podezření. No... tedy aspoň u někoho, kdo neví nic o androidech. Navíc to dodá důvěryhodnosti jeho lži, že se "nabíjel", pro případ, že by ho někdo vyrušil před dokončením analýzy.

Do rána dospěl Dat k jednomu důležitému závěru: Nalavia jim lhala skoro ve všem. Měla daleko k právoplatné zvolené a benevolentní prezidentce, za kterou se vydávala. Byla krutý tyran, opilý mocí. Dat nechápal, jak to, že proti ní lidé už dávno hromadně nepovstali.

Právě když začal data upravovat do podoby, které by Taša porozuměla, dveře do pokoje se otevřely a dovnitř vstoupil sluha s podnosem. "Prezidentka Nalavia se s vámi setká za půl hodiny v přijímacím sále, pane."

"Děkuji," odpověděl automaticky Dat.

Muž položil podnos na stůl, odkryl několik talířů s jídlem a odešel. Dat vstal, ignoroval jídlo, které nepotřeboval - při včerejší večeři toho ochutnal dost - přešel k Tašinu pokoji a zaklepal na dveře.

Strážný řekl: "Ta mladá dáma už odešla, pane."

Dat se zamračil. Vždyť nebylo pozdě; jestli Taša vstala dřív, proč ho nekontaktovala? Stiskl komunikátor. Zapípal, ale kanál se neotevřel. Stejně, Taša mohla aspoň zaklepat.

"Jestlipak nezapomněla -" pronesl opatrně a vešel do jejího pokoje.

Všechno tam bylo stejně upravené jako samotná Taša - postel ustlaná, Tašina kosmetika přesné rozložená na prádelníku.

Dat si přesto nebyl jistý. Otevřel skřín. V ní visely Tašiny šaty a dvě uniformy pro dnešní nošení.

Ale nikoli slavnostní uniforma.

Proč na sobě znovu měla slavnostní uniformu?

Nebo to nebylo "znovu", ale "ještě"? Vrátila se Taša vůbec včera v noci do pokoje? Poté, co se celou noc přehraboval v důkazech o Nalaviině zrádné povaze, nebylo nic, čeho by podle Data nebyla schopná.

Dat prohlédl celou místnost, skřín, koupelnu a zásuvky prádelníku. Ted ty informace nemohl analyzovat; musel se soustředit na to, jak od sebe odvést Nalaviino podezření.

Vyšel ven, prohodil ke strážnému: "V pořádku, vzala si to s sebou," a vydal se do přijímacího sálu.

Nalavia tam už na něj čekala... ale po Taše nebylo ani stopy.

Prezidentka na sobě měla další parodii na uniformu, tentokrát modrou. Svůdně se na Data usmála: "Dobré ráno.

Doufám, že jste si odpočinul. Kolik spánku vlastně potřebujete, můj sladký androide? Řekla bych, že méně než my plně organické bytosti."

"Podstatně méně," vyhnul se přímé odpovědi.

"Ach - to by mohla některé věci udělat značně zajímavějšími."

Ale Dat dnes ráno odmítal používat flirtovací soubory. "Kde je poručík Jarová?" zeptal se.

"Vstala hned za úsvitu - vydala se na prohlídku zemědělských lokalit. Zajímala se o naše potraviny, vzpomínáte?"

Datovi se nezdálo, že fakt, že někdo s chutí sní druhý přídatek pěnového dezertu vyráběného z mléka nějakého místního zvířete se dá pokládat za projev "zájmu o potraviny", ale rozhodl se předstírat, že prezidentčinu příběhu uvěřil.

"Ano, pamatuji si to. Na druhou stranu - já si pamatuji všechno, co se stane v mé přítomnosti."

Nalaviin úsměv ochladl, ale jenom trošku. Potom zavrkala: "No, to si budu muset dávat pozor, co vám říkám, že? Nerada bych vám slibovala něco, co bych nemohla splnit."

Ona ho zkoušela. Má ji požádat, aby ho zavedla za Tašou? Mohla být někde uvězněná - a Nalavia znala Datovu sílu z informací, které jí Flotila poskytla, dost dobře; kdyby ho uvěznila, už by zařídila, aby nemohl utéct. Pokud od něj Tašu jenom z nějakého důvodu oddělila, Dat by svou otázkou prozradil, že má jisté podezření.

Ne, dokud nebude mít jistotu, že má Taša problémy, nejvíc jí prospěje tak, že zůstane na svobodě a dozví se o Trevě co nejvíc.

"Slíbila jste nám prohlídku města," připomněl jí. "I když si poručík Jarová zvolila jiný program, já bych si město prohlédl rád." A možná, že najdu nějaké klíče k tomu, co se to tady vlastně děje. Nasadil svůj nejobyčejnější, nejnevinnější výraz, u kterém věděl, že dokáže i naprosto soudné lidi dohnat k tomu, aby na něj začali křičet, pokud se na něj budou dívat dost dlouho. Byly doby, kdy to byl jeho jediný způsob, jak interagovat s humanoidy.

Nalavia nekřičela.

Ve svém průhledném automobilu trpělivě odpovídala na Datovy takřka dětské otázky o městě a domorodcích skoro hodinu. Nakonec ovšem z neustálého Datova "Dotaz:" došla trpělivost i jí.

"Přestaňte už s tou hrou, pane Date. Včera v noci jste byl úplně jiný. Přestaňte si tu hrát na chodící stroj - máte přece mnohem zajímavější interakční módy."

Možná nejhorší na jeho reakci bylo to, že ho příjemně zahrálo, když uslyšel, že si "hraje" na stroj. To znamenalo, že o něm přemýšlí jako o osobě. Ale potom si připomněl, kdo - a především co - je Nalavia zač. Neřekl jí sice o svém přání stát se člověkem, ale co když jí to řekla Taša?

"Není zcela nepřesné," podotkl nejrozzlobenějším tónem, "mluvit o mně jako o 'chodícím stroji'. Nicméně, jsem pouze zčásti mechanický a obsahuji značné množství organických komponent -"

"S tím se běžte vycpat," odsekla nezdořile.

Zamrkal. "Vycpat?"

"Nechci ani, abyste mi tu předváděl imitaci Vulkána. Včera večer jste byl velmi zajímavý společník. Chci vědět, proč se to změnilo."

Proč já? Proč tu není Will Riker? To jeho přece vždycky posíláte, aby jednal s krásnými, chytrými a mocnými ženami! Ale komandér Riker byl mnoho světelných let odtud a Dat musel něco udělat tady a teď. Co by udělal Riker? zeptal se sám sebe. Problém byl v tom, že nevěděl, co se vlastně odehrálo za dvěma Beátiny komnaty na Andělu Jedna, ani při několika podobných příležitostech.

Ne - počkat. Jednu věc si pamatoval: Riker vždycky dal ženě dárek, něco vzácného a krásného.

A tak řekl: "Cítím se... trapně. Vy jste tak laskavá hostitelka, poskytla jste nám luxusní ubytování, výtečné jídlo a já vám nemám co dát na oplátku."

Lascivně se usmála. "Ale nebojte se, dáte mi něco na oplátku, pane Date - a myslím, že to bude dnes večer, až se setkáme se členy mé vlády."

V zoufalství sáhl po flirtovacích souborech. "Ach, ale to bude stejné tak dar pro vás, jako pro mne, paní prezidentko. Já bych si vám však přál darovat něco zvláštního, něco tak úžasného, jako jste vy... něco jen pro vás."

"Ach, to je krásné," vydechla. "Ale já už mám, co se týká hmotných statků, vše, co bych mohla kdy chtít. Přijmu ale jako dar vaše přání." A potom, k Datově úlevě, po zamyšlené odmlce schválně změnila téma.

Se smutným povzdechem se od něj odvrátila k rušným ulicím venku a dodala: "Je však jeden dar, který byste mi mohl věnovat: přesvědčit Flotilu, aby pomohla mému lidu."

A když to řekla takhle, Dat jí mohl naprosto upřímně říct: "Ó ano, prezidentko Nalavio, o to se rozhodně zasadím."

Neustále ho sledovali. I když byl docela dobře schopný dělat dvě věci najednou, vědomě se mohl věnovat jen jedné. A tak během slovního souboje s Nalavií mohl nanejvýš nastavit svůj datový procesor na řazení materiálu, který získal v noci, aby byl seříděný, až ho bude mít čas studovat a přemýšlet o jeho významu.

Potom se vrátili do paláce, kde je čekal oběd se zástupci obětí "teroristických útoků". Dat litoval Trevany, jejichž přátelé a příbuzní byli zabiti nebo zmrazeni, i když věděl, že za útoky stála Nalavia. Její lidé to očividně nevěděli.

Byla to Datova první šance setkat se s Trevany, kteří nepracovali v paláci, protože během prohlídky města neopustili automobil. Přítomni byli dva mluvčí za oběti terorismu a osm lidí, kteří byli zraněni nebo ztratili někoho drahého. Data zaráželo, že oběti nedávaly najevo zlost ani strach. Byli melancholičtí, smutní a s láskou mluvili o těch, které ztratili, ale zdálo se, že jim vůbec nezáleží na nalezení viníků ani na odplatě. Dat si přál, aby tu byla doktorka Crusherová nebo poradkyně Troi, protože on netušil, jestli je taková reakce u Trevanů nepřirozená nebo normální.

Po jídle si Dat s některými hosty pohovořil, ale dokonce i když mu vyprávěli o svém zármutku, byl to jen jakýsi odtažitý

smutek. Jako by neměli dost emocionální síly, aby jim na tom skutečně záleželo. Mluvíci byli o trochu lepší; zřejmě je těšilo, že Nalavia poskytuje jejich klientům finanční odškodnění a věřili, že vláda zabrání dalším tragédiím.

Dat byl připravený na těžký úkol vysvětlovat, proč Základní směrnice nedovolí Flotile jen tak přiletět a zabít ty, kteří těmto lidem tolik ublížili. Ale nikdo tu otázku nepoložil a Dat se potom Nalavie zeptal: "Ti lidé jsou v šoku?"

"Ale ne - ne, pane Date. Jsou to jen příslušníci staré rolnické třídy. I když se je snažíme vzdělávat a žijí teď mnohem lépe než kdykoli za celé dlouhé věky, potrvá generace, než se zvýší citlivost jejich ducha. Mezitím je musíme chránit jako malé děti, kterými jsou."

Předstíral, že toto vysvětlení přijal a také že ho zajímá prohlídka blízké školy naplánovaná na odpoledne, i když by raději zůstal v paláci. Měl starosti o Tašu - opravdu jí Nalavia poslala na dlouhý výlet, nebo se jí stalo něco horšího? Alespoň že to odpoledne měla Nalavia schůzku se svými poradci; Dat tedy mohl jednat podle automatického programování a soustředit mysl na informace, do kterých v noci stihl sotva nahlédnout.

Děti Dat fascinoval a rychle se ho přestaly bát nebo se před ním stydět. Měl pro takové případy připravenou rutinu, kterou si uvědomoval jen do té míry, aby poznal, že se děti chovají v podstatě normálně. Nalavia měla v tomhle možná pravdu - možná, že třídní rozdíly byly na Trevě tak pevně zakotvené, že jenom mladí lidé se z nich mohli vymanit.

Na druhé straně - děti sice křičely a smály se, ale dokonce ani z kruhu těch nejmladších se neozývala ani stopa po vzteku nebo pláči. Náhoda? Nedostatečné informace.

A tak zaměřil většinu pozornosti na megabyty dat, které vytáhl z Nalaviina počítače. Velkou část vyřadil jako nepodstatnou: jízdní řády hromadné dopravy, meteorologické údaje, sklizňové statistiky, výrobní kvóty. I když počkat - zdálo se, že se na Trevě vyrábí pozoruhodné množství intoxikantů a jen malé množství se vyváží. Vzpomněl si na vysílání, které s Tašou zachytili, plné reklam na intoxikanty - k pití, ke vdechování, dokonce i ve formě masti.

Tohle by mohl být důvod, proč byli Trevané tak otupělí. Děti byly normálnější, protože tyhle látky neužívaly. Na chvíli se soustředil na učitelku třídy, kde právě byl, a dal se s ní do řeči, aby se mohl zeptat: "Varujete tu děti před nebezpečím intoxikantů?"

Zdálo se, že to učitelku naprosto zarazilo. "Proč bychom to dělali? Intoxikanty vnášejí do života radost - zasloužené potěšení po vykonané práci." Papouškovala jednu reklamu, ale zjevně si toho nebyla vědoma.

Průvodce jí rychle poděkoval a zavedl Data do jiné třídy. Dat se vrátil ke své hře na kamarádského androida, ale uvnitř se soustředil na příjmy z výroby a propagace intoxikantů. Byly obrovské... ovšem když se blíž podíval na výrobu, odhalil něco podivného: hodně látek se vyrábělo ve velkém objemu, ale tabulce vévodila látka zvaná "Riatin", a ta neměla vůbec žádný rozpočet na reklamu. Dat odhalil, že největší akcionáři společnosti, která Riatin vyrábí, jsou Nalavia a několik dalších členů vlády.

Možná, že se ta látka prodávala pod jiným názvem. Ale ne - vůbec se neprodávala a ani nevyvážela. V souborech vypsaných pod heslem "výroba" bylo uvedeno, že se Riatin vyrábí... a to bylo všechno.

Jenže Datovy vnitřní programy byly tisíckrát účinnější než programy v Nalaviině počítači. Začal hledat zmínky o Riatinu ve všech souborech - a našel ho ve veřejně přístupných vládních záznamech: Riatin byla látka, která se používala k čištění vody a rozvázela se do všech vodáren.

Takže žádná velká záhada. Ale přesto... začal hledat v souborech chemický vzorec Riatinu. Ve veřejně přístupných složkách nebyl. Ani ve výrobních záznamech. A Treva zřejmě neměla nic podobného patentovým úřadům - ale nakonec globální vyhledávání slova "Riatin" vyplivlo přísně tajný soubor, ke kterému měla přístup jen Nalavia a dva další lidé.

Dat si přečetl vzorec a spustil nové vyhledávání ve svých vlastních databankách, aby zjistil, jaké účinky může tato látka mít na humanoidy trevanského genetického typu. "Způsobuje náchylnost k hypnotické sugesci a potlačuje negativní emoce," stálo v jednom souboru. "Není návykový. Používá se v psychoterapii ke zvládnutí extrémního vzteku nebo žalu. Běžně se užívá jako podpůrná látka při učení ve spánku. Žádné vedlejší účinky při krátkodobém užívání. Dlouhodobé užívání se nedoporučuje."

Vedlejší účinky při dlouhodobém užívání zahrnovaly "emocionální deprivaci a potlačení asertivity. Subjekt, zbavený emocionálních výpustí, ztrácí soběstačnost a obrací se pro mentální stimuly k vnějším zdrojům. Pokud není pod přísným dohledem, může hledat emoce v chemických stimulech. Po vysazení Riatinu vedlejší účinky okamžitě ustávají." Tak takhle to bylo: Nalaviini lidé nic nežádali a nebyli agresivní, protože byli nadrogovaní a zhypnotizovaní. Ztratili vlastní emoce a tak se obraceli na televizi a intoxikanty. A televize jim vždycky poradila, čemu mají věřit - i když dnešní víra odporovala včerejší.

Musel najít Tašu! V tuhle chvíli už mohla Nalavia nadrogovat ji! Proč jenom netrval na tom, že se k ní chce přidat na její údajné "zemědělské cestě"?

Ne. Dokud Nalavia nezačne Data podezírat, bude volný. Ale jestli prezidentka Tašu nevrátí do večere, Dat už nebude moci předstírat, že ho oklamala. Takže ještě předtím musí zjistit, kde Tašu drží a zachránit ji.

A tak žvanil se svým průvodcem o vzdělávacích systémech ve Federaci, dokud se nevrátili do Prezidentského paláce. Tam se omluvil, že se musí "obléci k večeři", a rozběhl se do svého pokoje - nejprve se ovšem ujistil, že Taša ve svém dosud není.

Konečně měl chvilku času rozebrat svůj komunikátor. Nebylo na něm nic v nepořádku - až na to, že nefungoval! Jeho trikordér potvrdil, že signál ruší nějaký vnější zdroj.

Za hodinu, až bude čas jít k večeři, celá maškaráda skončí, protože Dat už nebude moci předstírat, že uvěřil chabým Nalaviiným výmluvám, proč se Taša ještě nevrátila. V zoufalství znovu vnikl do počítače, i když ho právě někdo používal. Doufal, že prostý trikordérový odposlech nikdo nezachytí a navíc by se mohl dozvědět něco o Taše.

Na jednom terminálu probíhala obchodní jednání, na jiném se vydávaly vojenské rozkazy. Když začal poslouchat, nebyl u hlavního komunikačního terminálu nikdo... ale po chvíli ho někdo zapnul a zavolal "Drooa".

Když Droo odpověděl, volající naléhal: "Ona zuří, Droo. Radši bys tu Jarovou měl najít!"

"Říkám ti, že na těchhle pozemcích není!" odpověděl Droo. "Musela nějak zmizet - kdo ví, kde teď může být." "Sakra práce - tohle padne na moji -"

"To padne na tvoji hlavu, Jokane," přerušila je najednou Nalavia ze své soukromé linky. "Okamžitě se hlaš k pěším hlídkám. A ty, Droo, máš mé svolení zverbovat půlku armády, jestli to bude nutné. Toho androida už moc dlouho nezdržím - najdi tu ženskou do západu slunce, nebo budeš po zbytek života těžit led na asteroidu. Jestli mám jednat s Hvězdnou flotilou, nemůžu si dovolit, aby mi uteklo jedno rukojmí!"

## Kapitola sedm

TAŠA JAROVÁ MĚLA výcvik ostrahy Flotily. Jakmile se ujistila, že ji v noci nikdo nehodlá napadnout a že dveře jsou opravdu zavřené na závoru a ne jen zamčené na zámek, který by mohla otevřít, začala přecházet po nepříliš vybavené, ale adekvátní místnosti, do které ji Darryl Adin zavřel, dokud se nepřesvědčila, že útěk je nemožný.

Budova byla kamenná, s ručně kladenými parketami na podlahách - ten druh, který se vyrábí jenom v dobách, kdy je manuální práce laciná. Bez trikordéru se nemohla přesvědčit, jestli někde nejsou nějaké skryté senzory, ale nedokázala si představit, kde by mohly být - leda že by byly některé části zdi falešné. Kameny byly na omak skutečné a když do nich udeřila, vůbec nezněly dutě. Dřevěné rámy dveří nesly patinu stáří a ona nenašla žádné stopy, že by si s nimi někdo hrál.

Nebyla tam okna a jen dvoje dveře - jedny vedly do chodby a druhé do primitivní, leč funkční koupelny. Tam bylo i zrcadlo, malé, ale jasné. Viselo nad umyvadlem, ale neodrážela se v něm ložnice, takže bylo nepravděpodobné, že by v něm byla skrytá kamera.

Postel sestávala z tlusté matrace na dřevěném rámu, pokryté modrým ložním prádlem. Taša ji rozebrala, prohmatala každý kousek matrace a potom postel znovu ustlala. Ani v matraci ani na její spodní straně nebylo vůbec nic.

Koneckonců, proč by ji vlastně špehovali? Dar měl její komunikátor, takže se nemohla spojit s Datem. Dar by od ní čekal, že udělá přesně to, co právě dělá a potom, až pochopí, že neuteče, půjde spát, aby mohla čelit tomu, co se stane ráno - ať už to bylo cokoli.

Nestála tu žádná skříň, jen věšák. Na něm visela světle modrá noční košile a na podlaze stál pár měkkých pantoflí. Taša se rozhodla tuhle nabídku přijmout; slavnostní uniforma už toho dnes večer vydržela dost - nemusí v ní ještě spát. V koupelně nebyla žádná skříňka; jen dřevěná police, a na ní spočíval hřeben, kartáček na zuby, pasta, mýdlo, ručníky a láhev šampónu. Taša ho poznala - byl to Darův oblíbený, vyráběný z bylinek z Rigelu Sedm. Dokonce i teď byl součástí jeho osobního pachu, jak zjistila, když si k lahvičce čichla. Zalila ji vlna nostalgie.

Ale nemohla dovolit, aby ji včerejšek přemohl. Darryl Adin byl zrádce a vrah a teď, jak sám přiznal, navíc ještě žoldák. Nedalo se mu věřit víc než prezidentce Nalavii - a Taša měla obavy, že ona a Dat se dostali do jedné z těch patových situací, kdy ani jedna strana není v právu.

Protože ale až do rána stejně nemohla nic dělat, vytěsnila si to z mysli a usnula.

Důstojníci Flotily - především ti, kteří létali vesmírem - nedovolovali svým tělům, aby si zvykla na nějaký určitý denní cyklus, protože každá planeta, kterou navštívili, měla jinou délku dne a noci. Kromě toho se mohli transportovat do půlnoci nebo do poledne, do zimy nebo do léta. Taša spala pět hodin, vstala a potom se rozcvičila, osprchovala, oblékla a vyčkávala, až pro ni někdo přijde.

Za chvíli se objevil Básník, hravě galantní, aby ji doprovodil ke snídani. Dnes ráno neměl maskovací oblek - byl oblečený ve žluté tunice a černých kalhotách, přidržovaných na místě širokým černým opaskem. Nebyl zřejmě ozbrojený když o tom tak přemýšlela, včera v noci si nevšimla, že by vůbec někdo měl nějakou zbraň. Viděla ale spoustu volného oblečení. V uniformách Flotily bylo jakékoli ukrývání zbraní prakticky nemožné; ale volné tuniky, košile a kabáty, které nosili Dar a ostatní, mohly skrývat jakékoli fázery, blastery, nože, praky - díky výcviku uměl Dar, stejně jako ona, dokonale zacházet prakticky s jakoukoli známou zbraní a Taša nepochybovala, že jeho kumpáni jsou úplně stejně schopní.

Měla se pokusit utéct? Už věděla, že Básník je mnohem silnější a dovednější, než vypadal a ona se na tomhle... místě nevyznala. Co to vlastně bylo - hrad? Rozhodla se zeptat Básníka.

"Právě tak," řekl jí. "Rikanův hrad, centrum hnutí odporu proti Nalavii. Někdo vás tu potom provede." Zastavil se, takže se Taša automaticky zastavila také a otočila se k němu. Čočky brýlí odrážely světlo, takže mu neviděla do očí. Napadlo ji, jestli právě tohle není důvod, proč je nosí. "Vy jste ta žena, že?" zeptal se podezřívavě.

"Ta?"

"Ta žena v tom procesu. Důvod, proč se vždycky dá do řeči s pěkně stavěnými blondýnkami a potom je buď našťve a nechá nebo se vrátí druhý den a je našťvaný sám. Důstojník Flotily! Vždycky jsem říkal, že Dar je tak trochu masochista."

Když se na něj ohromeně podívala, dodal: "No ano, my všichni víme, že Dar byl ve Flotile - i to, jak se ho zbavili. Jak jste vy -" přejel ji očividně znechuceným pohledem. "Ženy raděj z mužů bláznů dělají/nežli jak své milence je nechají." Takže Dar mi to pořád klade za vinu.

Zbytek cesty prošli v tichosti.

Snídaně se podávala v jedné z nejkrásnějších prostor, jaké Taša kdy viděla. Byla to jedna z několika místností, které se táhly podél vnější strany budovy: z oken byla vidět hluboká propast plná barevných stromů. Do protilehlé zdi byla zasazena řada krbů a mezi nimi visely obrazy. U velkého stolu by mohlo pohodlně jíst dvacet lidí, ale momentálně tam byli jen tři. Taša znala jen jednoho z nich: Sdana.

Tapiserie, damaškové prostírání, starý a nádherně vyleštěný dřevěný stůl, nádobí z porcelánu a ze zlata - ta nádhra

brala Taše dech a soupeřila o její pozornost s úchvatným výhledem z oken. Představila si, že by tu žila, mezi krásami přírody, tak dokonale propojenými s precizní prací umělců a řemeslníků. Na okamžik nemohla dělat nic jiného než vnímat ten dojem. Potom se záměrně obrnila "pláštěm výkonnosti Flotily" a přistoupila ke stolu.

Dva cizinci byli muž a žena. Žena vypadala jako člověk, měla olivovou pleť a husté rovné černé vlasy stejně krátké jako Taša a spoutané čelenkou. Nebyla ani hezká ani krásná, ale dokonce i když seděla, jedla a bavila se se společníky, vyzařovala z ní síla. Měla tričko s krátkým rukávem, takže bylo vidět, že má větší svaly než většina mužů - jasně to byla další členka Darovy žoldnéřské bandy.

Jestli byla žena zvláštní, muž vypadal jako rozený velitel. Byl to buď člověk nebo Trevan, starý, s hustými bílými vlasy, vrásčitou kůží a jasnými hnědými očima. Taša nevěděla, jak rychle stárnou Trevané, ale pokud by to byl člověk, muselo by mu být přes osmdesát. Přesto seděl zpřímá, oči ostražitě, a ve chvíli, kdy se Taša přiblížila ke stolu, vstal. Byla to starosvětská zdvořilost, stejně přirozená jako byla ta Básníková hraná.

"Vy musíte být Nataša Jarová," řekl. "Já jsem Rikan. Vítejte do Válečnickova odpočinku, slečno Jarová."

Tašin tlumočnick jeho trevanské oslovení přeložil výrazem "slečno", který byl teď zastaralý i ve Flotile, i když se tam udržel až do minulého století. Velice užitečná věcička, tenhle univerzální tlumočnick. Dokonce i napověděl, jak jeho řeč zní - archaicky, dokonce i pro samotné Trevany.

"Ráda vás poznávám, pane," odpověděla Taša, zastavila se před stolem a postavila se do pozoru, "ale vítáte mě, jako bych byla hostem. Ve skutečnosti jsem však vaším vězněm."

"Nesmysl," odpověděl vojevůdce. "Vy jste můj host. Prosím, sedněte si. Sluhové vám přinesou snídani."

Taša ale zůstala stát přesně tam, kde byla. "V místech, odkud pocházím, lorde Rikane, není zvykem zamykat hosty v jejich pokojích."

Usmál se, čímž odhalil opotřebované, ale dobře ošetřované zuby. "Potom se jistě budete chtít najíst, abyste měla dost sil, kdybyste se chtěla pokusit o útěk."

Taša se podívala do starých moudrých očí a pochopila, že ví naprosto přesně, co se jí honí hlavou. Vzdala se a dovolila Básníkovi, aby ji uvedl ke stolu. Jídlo nádherně vonělo a chutnalo ještě lépe - kdyby zůstala na Trevě dost dlouho, mohla by jí zdejší kuchyně pěkně zkazit postavu!

Rikan představil druhou ženu u stolu jako Barbaru. "Jsem Barb," opravila ho. "Nikdo ať mi neříká Barbara a rozhodně ne Babs!" Při posledních slovech se podívala na Básníka.

"Co záleží na jméně?" odpověděl. "Vždyť i růže, byť zvaná jinak, voněla by stejně."

Barb vycenila zuby. "Tahle růže má trny!"

"Natašo -" začal Rikan.

Když už se upřesňovala jména... "Jsem Taša," opravila ho. "Pravděpodobně to je zkrácenina slova Nataša a tak to mám i v záznamech, ale moje matka i žena, která mě vychovala, mi nikdy neřekly jinak než Tašo."

Barb se na ni podívala: "To není k ničemu, Tašo. Já nevím, proč se vlastně obtěžuju, nepomáhá to."

Rikan přerušení ignoroval a pokračoval: "Můj mladý přítel Adrian -" Básník si odfrkl - určitě věděl, jak Dar nesnáší, když mu někdo říká jinak než přezdívkou, kterou si zvolil. No, jestli ani Dar nedokázal zbavit Rikana jeho formálnosti, tak nikdo, nevěřil, že byste mě navštívila dobrovolně, i kdyby bylo možné vám propašovat pozvání přes Nalaviinu ostrahu."

"Tak to se mílí," oponovala pevně Taša. "Pokud by nás pozval vojevůdce a údajný terorista, Dat a já bychom rozhodně podnikli všechno, co by bylo v našich silách, abychom se s vámi setkali."

"Dat - ten android?"

Takže Rikan věděl, co je Dat doopravdy. Taša si byla jistá, že Dar taky; prostě teď jen opovrhoval vším, co souviselo s Flotilou. "Ano, Dat je android, ale proto není o nic méně osobou."

"Opravdu? To bych se s ním rád setkal."

"Jestli mě tu dál budete držet, nepochybně budete mít příležitost," odpověděla sebevědomě Taša.

Přerušil ji další hlas, který se jí ozval za zády. "Jsem si jistý, že ten tvůj chodící počítač přijde na to, kde jsi, ale nikdy se k tomuhle místu nedokáže přiblížit ani na deset kilometrů."

Taša se otočila. Ve dveřích stál Dar. Když se usadil naproti ní, řekla: "On to udělá, pokud dojde k závěru, že je to nejlepší možné řešení." Nepokračovala, protože její pozornost upoutalo něco jiného; žena, která přešla vedle něj, jako by k němu patřila a Dar ji vedle sebe posadil, jako by si to myslel taky.

"Auroro," obrátil se k ní, "rád bych ti představil poručíka Tašu Jarovou. Tašo, to je Aurora, můj taktický poradce."

Aurora byla úchvatná žena, která vypadala jen o trochu starší než Taša, ale ta se ve srovnání s jejím sebevědomím cítila trapně a dětinsky. Aurora nebyla krásná, dokonce se dala jen stěží označit za hezkou, ale chovala se jako rozená šlechtična.

Vlasy jí zářily kaštanovou hnědí, se světlejšími červenými místy od stejného sluníčka, které jí poselo tvář pihami. Oči měla hnědé a hluboké skoro jako Vulkáni. Jinak, vzato kousek po kousku, na ní nebylo nic mimořádného: tváře trochu příliš zakulacené, brada trochu příliš hranatá; postava vůbec ne tlustá, ale ani ne natolik hubená, aby byla štíhlá, ani dost baculatá, aby působila smyslně. Ale když tady tak seděla, oblečená do bílé saténové blůzy, přes kterou měla třesňové červený kabátek, a do dlouhých černých kalhot, Taša se cítila jako... dokázala si představit, jak Dat hledá ve svých paměťových bankách výraz "strašák do zelí"... a to i přes slavnostní uniformu. Především díky slavnostní uniformě, která byla ke snídani naprosto nevhodná.

Aurora věnovala Taše hodnotící pohled a řekla: "Velmi mě těší, že vás poznávám, Tašo. Dar mi řekl, že jste velmi dobrá bojovnice. Doufám, že vás přesvědčíme, abyste nám pomohla."

To bylo to poslední, co Taša čekala. Zamračila se a podívala se na Dara, pak na Rikana. "Pomáhat vám?"

Rikan se vmísil: "Já vím, co vám Nalavia řekla. Také jsme viděli ty hrozné scény - útoky na nevinné lidi, vraždy malých

děti. Z toho všeho obviňuje mě a ty, kteří bojují proti její tyranii."

"Dat a já už víme, že ty útoky jsou zfalšované," prohlásila Taša. "Nebo přinejmenším předem připravené nebo upravené stejně, jako upravila informace o mně, o Datovi a o samotné Hvězdné flotile. Doufám, že Dar vám vysvětlil, že to není válečná flotila?"

Podívala se na svou bývalou lásku. Dar seděl na židli a opovržlivě funěl při každé zmínce o Flotile. Dnes ráno měl podobný oblek jako včera v noci, ale dnešní košile byla z černého hedvábného materiálu, protkaná stříbrným vzorem. Na náprsní kapse poněkud hranatější stříženého kabátu byl jakýsi symbol, vyrobený ze stříbra. Taša si uvědomila, že je to stylizovaná helma, jaké na Zemi nosili rytíři ve středověku. Znak stříbrného paladina.

Rikan na její otázku odpověděl: "Řekl mi, že Hvězdná flotila neudělá to, čeho jsem se obával: nevyužije Nalaviina pozvání k tomu, aby sem přišla a zničila naše hnutí odporu a potom se obrátila i proti prezidentce, ovládla naši planetu a násilím ji včlenila do Federace."

"Ale ne - musíte přece vědět, že to by bylo jak proti pravidlům Flotily, tak proti zákonům Federace!"

Starý muž přikývl. "To jsem si také myslel - po výzkumu, který jsem dělal před mnoha lety. Byl jsem členem Rady, když se Treva ucházela o členství ve Federaci. Ale od doby, kdy se Nalavia chopila moci, začala tvrdit, že jsme se mýlili. Podle jejich důkazů Federace přímo hltá planety - nejprve z nich udělá protektoráty a když je pak ukolébá do pocitu bezpečí, připojí je k sobě a zdaní jim výrobky a přírodní zdroje. A když už nemohou vyrábět dost na to, aby uspokojili chamtivost Federace, když mají zdroje úplně vyčerpané, nechá je Federace napospas osudu a lidé na nich zemřou hladem."

Taša byla zděšená. "Dare -"

"Já jsem mu říkal, že to není pravda," odpověděl. "Jistěže Federace není dokonalá, ale její chyby leží právě v opačném extrému: všeho je tolik, že její obyvatelé zlenivěli a zeslábli. Nikdo už nemusí bojovat o přežití - a bez boje není síly."

"Dare," pohlédla na něj Taša, "tvoje vlastní síla to vyvrací."

Rikan řekl: "Tohle se už spíš podobá Federaci, jakou jsem viděl, když jsem ji před lety navštívil - ale, víte, byl jsem jenom na čtyřech planetách, takže mě mohli oklamat."

Sdan poprvé za celou dobu promluvil: "Mluví pravdu. Federace není tyranie; má jen problémy s lidmi, který jí nezapadají do škatulek."

"Co tím myslíte?" zeptala se Taša. "Je v ní tolik různých světů, tolik různých kultur - jak by někdo mohl být natolik odlišný, aby nikde nenašel domov?"

Barb se posměšně uchechtla.

Sdan se sardonicky usklíbl. "Zkuste si být směsice Vulkána, člověka, Romulana, Orionce a možná trochu aldebaranského škeblohuba - kvůli paličatosti!" odpověděl. "Potom k tomu jen tak pro srandu přidejte, že jste černá ovce rodiny a možná, že budete mít drobný problémy zapadnout."

No, teď už chápala, proč se nechová jako Vulkán, i když tak vypadá. "Vy jste porušil zákony Federace, Sdane?"

"Né, jen zákony své rodiny. Neraď studuju, chápete - nemůžu prostě vystát bejt celý dny někde zavřenej a vidět svět okolo jen skrz obrazovku počítače. Všichni moji příbuzní 'sou matematici, vědci, doktoři, výzkumníci - ale já 'sem asi spíš jako můj pradědeček. Byl to obchodník - člověk, ale vzal si Orionku a tak začala celá naše hybridní rodová linie." Zasmál se. "Máme páru, nemyslete si. Já mám tři bráchy a pět séger a jen Velkej pták ví, kolik bratranců a sestřenic. A všichni do jednoho 'sou vědci na druhou. Ale já ne! Já potřebuju dobrodružství, jinak seschnu a umřu."

"Klid rychlému srdci jen peklo přináší," poznamenal Básník.

"Uvažoval jste o Flotile?" zeptala se Taša.

"Moc pravidel," odpověděl. "Pravidla 'sou od toho, aby se porušovala - ale Flotila si to nemyslí."

"A tak jste se připojil k Darovi a založil kariéru na porušování toho nejdůležitějšího." Ale když to říkala, byla obrácená k bývalému milenci.

Dar se pokoušel předstírat, že se pekelně soustředí na loupání ovoce, ale teď ho položil a podíval se přes stůl na Tašu.

"Přisahám na všechno, na čem mi záleží, že jsem nikdy neporušil Základní směrnici. Vždycky jsme jednali na základě přímého pozvání a nikdy ne na primitivních planetách, kde by naše přítomnost mohla narušit vývoj domorodé kultury."

"Chceš tím asi říct, že žádná primitivní kultura si nemůže dovolit platit za tvoje služby," zaryla si uštěpačně Taša.

S Darovou prchlivostí se zřejmě něco stalo. Teď nehořela, jen doutnala, ale tepla mohla ve skutečnosti produkovat mnohem víc.

Takže nevybuchl, ale usmál se - jen oči zůstaly chladné. "Ano, to je pravda. Jsem velmi, velmi dobře placený... a stojím za to. Ale jsou věci, které bych neudělal za žádnou cenu." Z úsměvu se stal úšklebek. "Přemýšlej o tom, Tašo: kdo na Trevě by mi asi mohl nabídnout víc, Rikan nebo Nalavia?"

"A kdo z nich ti udělal nabídku?" kontrovala.

Zasmál se, ale teď bylo na jeho veselí něco stejné umělého jako na Datově. "Rikan," přiznal.

Teď promluvil Aurora. "Ale my jsme se mohli spojit s Nalavií a zjistit, jakou by udělala protinabídku. Nebo jsme mohli Rikana odmítnout - odmítli jsme tucty zakázek během doby, co jsem s Darem. Ale jakmile jsme tady obhlédli situaci, pochopili jsme, že Nalavia je bezcitný tyran, kterého někdo musí zastavit, dokud je čas."

Rikan smutně potřásl hlavou. "Čas už možná vypršel. Já nevím, co se stalo s tím nezávislým duchem trevanského lidu. Vesničané ho ještě mají - ale ti, kteří se poddali vábení snadného života ve městech, se už, jak se zdá, nestarají o nic, jen o dobré jídlo, měkkou postel, silné pivo a zábavu." Zamračil se. "Nalavia udržuje cenu intoxikantů nízkou a když lidé nepracují, tráví čas v opojení. Nikdo už nesportuje, kromě profesionálních atletů. Lidé už dokonce ani nechodí na zápasy - všechno sledují v televizi. Natašo, tohle všechno se stalo během posledních tří let, od té doby, co se Nalavia dostala k moci. Když omezila občanská práva a potom zrušila svobodné volby, myslel jsem, že lidé povstanou, ale jenom ti, kteří nebydlí ve městech, se chovají, jako by jim na tom záleželo. A tak... jsem poslal pro pomoc."

"Proč jste vy nepožádal Federaci?" zeptala se Taša.

Já už nezastupuji trevanskou vládu. Po posledních volbách jsem musel odejít z funkce - jako všichni zákonodárci, kteří nesouhlasili s Nalaviinými plány. Moje osobní úsilí kontaktovat úřady Federace se setkalo s byrokratickými průtahy a nakonec s odmítnutím. Když jsem se vrátil domů, obvinili mě z vměšování se do akcí právoplatně zvolené vlády a vzali mi pas."

Nastala pauza. Potom Barb dodala: "Co vána neřekne je, že strávil dva měsíce v Nalaviině vězení. Umřel by tam, kdyby ho jeho lidé neosvobodili. Už jsem na takových místech byla - i krysy jsou na tom líp. Ten den jsme spolu s ním vytáhli skupinu politických vězňů a všichni nám teď pomáhají."

"Nám?" zeptala se Taša. "Vy jste Trevanka? Já jsem myslela, že patříte k... Darovým lidem."

"Ale ne, Barb patří k mému... gangu," doplnil Dar slovo, kterému se Taša diplomaticky vyhnula. "Rikanův útěk z vězení byla její soukromá akce - my se toho nezúčastnili. Barb totiž z nás všech nejhůř snáší nečinnost. Nestarám se o to, co dělá na vlastní pěst, pokud to jsou krátké akce a pokud se přitom nezabije nebo nepřivolá problémy na nás ostatní. Vrátila se s Rikanovým pozváním a se zprávou o tom, co na Trevě viděla. A tak jsme tady."

Taša už nevěřila svým instinktům, když šlo o Darryla Adina, ale Rikan mluvil upřímně a ona viděla televizní vysílání a reklamy na intoxikanty. A instinkty jí tvrdily, že Nalavii věřit nemůže.

"Začínám vám věřit," kývla. "Nechte mě vrátit se do paláce - je to zhruba západně odsud, ne? Vraťte mi komunikátor, abych se mohla spojit s Datem a možná přijdu na to, jak se vrátit dovnitř. Jo! Ten spící strážný -"

"Ten nespál," řekl Sdan. "Ocitl se na špatném konci vulkánského stisku."

"To je jedno. Prohlásím, že strážný spal, když jsem si šla ráno zaběhat. Jestli mi někdo z vás půjčí něco, co bych mohla vydávat za cvičební úbor, můžu se dostat přes střeženou zónu, zatímco Dat odvede jejich pozornost. Ale musíme si pospíšet, jinak Nalavia neuvěří, že jsem byla jen běhat. Dat a já se napojíme na Nalaviin počítač, jestli to už neudělal sám, a zjistíme, co se tu doopravdy děje. Když mi dáte frekvenci, na které vás můžu kontaktovat -" odstrčila svou židli od stolu.

"Sedni si, Tašo," řekl Dar. "Ale nemáme čas -"

"Sednout. Nikam nepůjdeš a nebudeš kontaktovat toho androida."

"Stejně to nejde," dodal Sdan. "Váš komunikátor je OK, ale na všech frekvencích Flotily je rušení."

"Jestli je to pravda," řekla Taša, "Dat to potvrdí. Proto je ještě důležitější, abych se vrátila -"

"Ale ty se nevrátíš," vrtěl hlavou Dar. "Mám tady něco na práci a nehodlám toho nechat jen kvůli tomu, že ty nebo ten tvůj android nahlásíte Flotile, kde jsem. Nikam nepůjdeš, Tašo, dokud mi buďto neuvěříš a slíbíš, že se mnou pomůžeš Rikanovi... nebo dokud to neudělám i bez tvé pomoci a nezmizím z Trevy i z jurisdikce Flotily."

Nadporučík Dat ještě jednou upravil frekvenci na komunikátoru. Šum. Byl si sice téměř jistý, že Nalavia blokuje frekvence Flotily, ale mohla to být nanejvýš nešťastně načasovaná iontová bouře poblíž Trevy.

Ať už je tomu jakkoli, nemohl kontaktovat Tašu ani se spojit s mnohem výkonnějším rádiem v raketoplánu, aby poslal zprávu na Enterprise.

Takže Nalavia pokládala jeho a Tašu za rukojmí... a Tašu ztratila. To bylo to poslední, co Dat čekal; myslel, že ji drží v zajetí. Zatímco pracoval na komunikátoru, udržoval trikordér ve spojení s Nalaviiným komunikačním centrem v naději, že zachytí nějakou stopu o tom, co se stalo Taše. Slyšel, že mluvčí mají starosti a bojí se Nalaviina trestu, ale ani slovo o tom, kde se právě teď nalézá poručík Hvězdné fotily.

Kam by ale Taša šla? A proč by Datovi v takovém případě nezanechala zprávu? Nebo počkat... neudělala to nakonec? Přešel přes chodbu a zaklepal na Tašiny dveře, to kvůli strážnému. Ten mu řekl: "Ještě se nevrátila."

"To je zvláštní," podivil se Dat. "Za hodinu večeříme s členy kabinetu."

"Možná se jí rozbilo auto," nadhodil strážný.

Jiná směna, jiný strážný. Dat doufal, že nepojme žádné podezření, když řekne: "Musím si něco vypůjčit; praporčíku Jarové to nebude vadit," a vstoupí dovnitř.

Tašin trikordér byl pryč. No jistě, Nalaviiní lidé museli místnost prohledat, zatímco ona zdržovala Data. Jestli mu nechala zprávu na tak zřejmém místě, byla ovšem zakódovaná tak, aby ji nemohl přečíst nikdo jiný - na druhou stranu on taky ne, když ten trikordér neměl.

Ale dnes ráno tu trikordér byl. To znamenalo, že sem přišel ještě předtím, než pokoj prohledali, i když až potom, co někdo jiný objevil, že Taša je pryč. Stopy, které tu byly, potom pátrací tým setřel, zpěvřel a zničil, i když dali potom všechno - kromě trikordéru - na správná místa.

Jenže Dat měl ve svých paměťových bankách dokonalý záznam toho, jak místnost vypadala dnes ráno. Vzpomněl si, že strážnému řekl, že si přišel něco půjčit, a tak sebral, Tašin krém na boty a vrátil se do svého pokoje. Ujistil se, že strážný zvedl hlavu a viděl ho vcházet... neplánoval totiž, že se zdrží příliš dlouho.

Rychle projel ranní záznam z Tašina pokoje. Při běžném zvětšení nic. Moment... židle u dveří stála v podivném úhlu. Zaostřil na koberec a uviděl otisky jejích nohou v místě, kde normálně stála - kde znovu stála dnes večer - spolu s rýhami, které zanechala, když ji někdo odstrčil.

Člověk by si musel přiděpnout a prohlédnout koberec speciálním vybavením. Dat dokázal zvětšit a přímo si prohlédnout každický čtvereční centimetr, který kdy viděl, a to i periferním viděním. Byly tam otisky tří různých párů bot - Tašiny boty, standardní vybavení Flotily, jeden pár, který patřil průměrně velkému muži nebo poměrně velké ženě jejich majitel se pohyboval po celé místnosti - a jeden pár patřil někomu, kdo byl na svoji velikost bot nesmírně těžký a stál nějakou dobu poblíž dveří, zády ke zdi.

Ode dveří vedly Datovy vlastní otisky - malé, ale hluboké - přímo skrze známky boje - mnoho otisků v různých úhlech a stopy po dopadech těl.

Nejvíce stop bylo na koberci, ale teď, když Dat věděl, co hledá, našel oděrky na dveřích a na zdech. Taša bojovala se dvěma protivníky, kteří se schovávali v jejím pokoji. Proč to neslyšel strážný?

Protože byl do celé věci zasvěcený? Ne - Nalavia Tašu neunesla.

Protože byl podplacený? Nepravděpodobné - Nalaviina zloba by mu za to riziko nestála.

Protože buď nebyl na svém místě, nebo byl v bezvědomí. Dat si přehrál, jak se včera v noci vracel. Strážný vypadal, jako by se právě probudil, třel si krk -

Kdyby byl nadrovaný, pravděpodobně by ještě spal. Kdyby ho udeřili do hlavy, cítil by bolest. Ale ztuhlý krk v místě, kde se stýká s ramenem

To znamenalo, že byl vyřazený vulkánským nervovým stiskem, což vysvětlovalo tu osobu těžší než člověk v Tašině pokoji. Ale... Vulkán? Na Trevě, bez vědomí Federace? Ale ne... jen ne Romulan, prosím!

Nebyl čas na spekulace. Nějaký vulkanoid a - pravděpodobně - člověk Tašu unesli. Nebyli to Nalaviini lidé, což znamenalo, že není nikde na pozemcích paláce. Buď je schovaná ve městě, nebo ji odvedli nebo odvezli jinam. Podle toho, kdo ji unesl.

Byl jen jeden pravděpodobný podezřelý: Nalaviin úhlavní nepřítel, vojévůdce Rikan. Jeho pevnost ležela na východ odtud. Dat si vyvolal informace o Rikanovi, které získal z Nalaviiných počítačů. Bylo to příliš daleko, než aby ji tam únosci mohli dopravit pěšky. Takže museli mít automobil nebo letoun.

Dat automobil neměl, ale měl raketoplán... zaparkovaný na přistávací ploše ve městě.

I kdyby se mýlil a Tašu unesl někdo jiný, stejně potřeboval rádio v raketoplánu, aby ohlásil na Enterprise dnešní události. Navíc se tam mohl podívat do záznamů letové kontroly, ale i kdyby nenašel nic, co by svědčilo o tom, že se někdo vydal tímto směrem, nebyla by to marná cesta.

Tohle všechno mu proletělo hlavou ani ne za pět minut. Za čtyřicet sedm minut Data čekali k večeri. Vzápětí pro něj Nalavia někoho pošle - ale v té době už hodlal být co nejdál od Prezidentského paláce a "na stopě" Taši Jarové.

Vzal si fázér i trikordér, znovu vyklouzl podlahou koupelny a pečlivě ji za sebou uzavřel, aby způsob jeho útěku zůstal záhadou. Prolezl do zadní části paláce pod kuchyň, kde, jak očekával, najde východ na palácové pozemky. Byl soumrak, výborná doba na oklamání očí humanoidů. Ve dne nebo v noci sice představovala Datova uniforma docela dobrou kamufláž na hnědozeleném pozadí vegetace typické pra planety třídy M, ale jeho bledé tváře a ruce by vynikaly mnohem víc než lidská kůže, i když si na ně schválně rozmazal hlínu.

Znovu si přepnul zrak na infračervené spektrum a pustil se přes zahradu. Přebíhal od jedné krásné solitérní rostliny ke druhé a vyhýbal se otevřeným trávníkům. Senzory na střežené zóně byly podle standardů Flotily primitivní; Dat si počkal, dokud nebudou oba vizuální scannery, v jejichž dosahu se nacházel, otočené jinam a potom mezi nimi proběhl. Plot byl vybaven dotykovými senzory - ale Dat ho jednoduše přeskočil. Potom se rozběhl na letiště.

Dat nemohl běžet o mnoho rychleji než nejrychlejší člověk; tvar těla ho omezoval. Ale jeho hlavní výhoda spočívala v anorganické substruktuře, která se nikdy neunavila, takže Dat nemusel zpomalovat ani se občas zastavit. Běžel rychlostí sprintera až na přistávací plochu - ve skutečnosti vyvinul při běhu větší rychlost, než jakou měl automobil, který je přivezl do paláce. Běžel jinudy, aby se vyhnul zalidněným oblastem, ale na plánu města, který získal z počítače, si beztak našel zkratku.

Jen občas se zastavil, aby nechal projet nějaké auto.

U letiště musel zpomalit, protože tam byli lidé. Špinavý android byl, bohužel, v davu stejně nápadný jako čistý.

A tak se plížil ve stínech a všechny smysly měl nastražené, jestli nezachytí poplašné zařízení. Zdálo se, že zatím ho nikdo nepostrádá, protože raketoplán bylo určitě první místo, kde ho budou hledat. Hangár nebyl ani střežený. Byl sice zamčený, ale Dat nepotřeboval přitahovat pozornost výstřelem z fázeru; vnější zámek mohl snadno vylomit svou androidí silou.

Raketoplán byl pryč.

Dat si často přál, aby byl člověk, ale nikdy vroucněji, než když si potřeboval vybit vztek. Jeho vzácné pokusy o kletby zněly stejně falešné jako jeho smích.

Tohle měl vědět!

Ať dala Nalavia raketoplán převzít kamkoli, docela určitě už nebyl na letišti.

Co bylo důležitější, najít raketoplán a poslat zprávu, kterou Enterprise zachytí až za několik dní, nebo najít Tašu?

Přítelkyně a kolegyně určitě byla v nebezpečí. Nejvyšší prioritou pro něj je zachránit ji.

Až na to, že měl jenom... bylo to to, čemu lidé říkali "tušení"?

Ne, byla to logická dedukce. Nalavia a Rikan byli nepřátelé. Pokud Tašu nevěznili Nalavia, pak zákony pravděpodobnosti určovaly, že je s největší pravděpodobností v Rikanových spárech.

Dat obhlédl skupinu letounů, ukotvených poblíž, vybral si jeden malý univerzální, vylomil vnější zámek, otevřel zámek na energetickém zdroji pomocí nástrojů, které našel uvnitř i když majitel pravděpodobně neměl tušení, že to s nimi jde - a zapnul palubní počítač. Během několika vteřin věděl, kdo má podle počítače být - a během pár minut zadal do počítače letový plán, který už toto plavidlo absolvovalo mnohokrát, dostal od dispečera povolení ke startu a s přáním rychlého letu zmizel v temnotě. Držel se letového plánu, dokud se nedostal z dosahu senzorů, a potom se rozletěl na východ.

Počítač v letounu senzory na vnějších hranicích Rikanova území neobjevil, ale Datův trikordér, nastavený na monitorování všech frekvencí, ano. Dobrý bezpečnostní systém, mnohem modernější než cokoli v Nalaviině paláci, ale všechny takové systémy měly kolem projektorů slepá místa. Jen málokterý člověk by jimi dokázal prománévrot s neznámým letounem, ale Dat to dokázal bez jakýchkoli problémů a klidně pokračoval za svým cílem.

Rikanova pevnost stála na útesu, který příkrě spadal do propasti. Dat se pokusil napojit na počítač, který řídil provoz malé přistávací plochy - ale žádný nenašel. Infračervené vidění mu prozradilo, že tam jsou místo toho lidé, připravení

pustit se do boje s každým, kdo by pronikl obranným systémem, nebo možná navést očekávaný letoun na přistání pomocí světla.

Jak to mohlo fungovat? Ne všechny noci byly tak jasné jako ta dnešní; bez navigačního systému by se většina pilotů neměla vůbec šanci na tak malou přistávací plochu strefit. Mohly tam být senzory, které nezachytily ani letoun ani jeho vlastní vybavení? Lidé stáli nebo se pomalu procházeli a vypadali, že o něm nevědí. Byl ještě daleko; ani Vulkáni by nemohli zachytit tiché svištění antigravů a světla zhasl už ve chvíli, kdy pronikl za obrannou bariéru.

Udržoval vzdálenost a zkoumal strukturu budov a pozemků... a raketoplán Flotily, ukrytý v dřevěné boudě. Nedal se spatřit v normálním spektru, ale infračervené vidění ho snadno odhalilo. Takže Nalavia ho nepřemístila; udělali to Tašini únosci.

Aby vzbudili dojem, že Taša odešla z vlastní vůle.

Nebo... byl to opravdu jen dojem?

Ne - Dat viděl známky zápasu a navíc byla Taša příliš dobrým důstojníkem, než aby odletěla a nic mu neřekla.

Přítomnost raketoplánu ovšem potvrzovala, že Dat není v situaci zvané "samá voda".

Ale i tak - byli tam lidé, kteří pozorovali oblohu a na jedné budově byly ošklivě vypadající protiletdecké zbraně. Dat se neodvažoval příliš přiblížit; bude muset někde přistát a jít dovnitř pěšky.

Jít nahoru pěšky.

Dat našel v lese mýtinu, posadil na ni letoun a pokusil se ho zatáhnout co nejblíže ke stromům. Na části, které byly pořád vidět, navrhl větve. Kdyby on a Taša nedokázali znovu získat raketoplán, měli aspoň záložní dopravní prostředek.

Ale napřed musel Tašu najít.

Cesta k Rikanovu hradu byla strmá; obtížný výstup pro člověka, ale ne pro androida. Dat pátral po bezpečnostním systému, ale žádné infračervené světlo neprozrazovalo kamery, světelné paprsky ani jiné senzory. Rikan zřejmě očekával spíš útok ze vzduchu; útok pěchoty hradu zjevně nehrozil.

Dat se konečně dostal až nahoru na plošinu a mezi stromy uviděl hrad. Začal se plížit a jak se blížil k mýtině, vytáhl fázér -

A najednou ho něco chytilo ze všech stran současně, omotalo a vyzvedlo do vzduchu a k tomu se ozvalo disharmonické zvonění!

Chytili ho do sítě!

Datovi trvalo jen několik mikrosekund, aby si uvědomil, že pod větvíčkami a listy byla ukrytá síť z přírodních vláken o stejné teplotě jako půda. K provazům byly přivázány zvonky, které vydávaly strašlivý randál, kdykoli se pohnul.

Datova váha udržela mladé stromky ohnuté, ale i tak s ním každý jejich pohyb smýkal sem a tam.

Dat, beznadějně zamotaný, se otočil na záda, sevřel kus provazu a zkusil ho přetrhnout. Byl neuvěřitelně pevný, ale proti androidí síle neměl šanci.

Ale když ho přetrhl, zjistil, že v síti způsobil jen malou trhlinku - udělat díru, kterou by mohl prolézt, potrvá příliš dlouho.

Bude muset použít fázér.

Ten mu ležel na hrudníku a síť mařila každý Datův pokus dosáhnout na něj. Zvonky se s každým jeho pohybem srážely a zvonily. Jak se pokoušel utéct, obstoupili ho lidé s namířenými zbraněmi.

Byl obklopen šesti lidmi, muži i ženami, ozbrojenými fázery, disruptory a podobnými ručními zbraněmi. Jeden z nich, vulkanoid, pravděpodobně tentýž, který pomáhal unést Tašu, před něj předstoupil. "Ten fázér si vezmu - a nezkoušej žádný triky, robote. Mě bys dostat moh', ale takhle zamotaný nemáš šanci dostat někoho dalšího, než oni dostanou tebe. Nevím, z čeho tě udělali, ale vsadil bych se, že to nevydrží zásah z pěti zbraní."

"To ne," připustil Dat a nechal muže vzít jeho fázér. Neskutečně ho zlobilo, jak hloupě se nechal chytit... ale přesto nedokázal přijít na to, jak by tu síť mohl zachytit. Možná ve dne, kdyby věděl, co hledat -

Čtyři z vězňů na něj dál mířili, zatímco zbylí dva ho vyprostili ze sítě. Potom zůstali na místě, aby past znovu nastražili, zatímco ostatní ho eskortovali do hradu. Nikoho zřejmě ani nenapadlo, že by s ním mohl být ještě někdo; očividně čekali jeho a jenom jeho.

Tato dedukce se mu potvrdila, když vstoupili do hradu a jedna žena se postavila před velkou prázdnou obrazovku. Stiskla vypínač; senzory a detektory ožily. Opravdu na něj čekali - a věděli, že normálním bezpečnostním senzorům se dokáže vyhnout. Při poslední misi ho skoro zničila nejničivější, sebezdokonalující zbraň, která kdy byla vymyšlená. Tomu unikl a pomohl to zničit... a dnes v noci ho dostali pomocí obyčejné sítě!

Ironie. To byla emoce, které Dat v této chvíli rozuměl až příliš dobře.

Odvedli ho do hradu, skrz množství velkých sálů a chodeb, do jedné místnosti s výhledem na útes. V krbu hořel oheň. Kolem něj pohodlně seděli a stáli tři lidé, zřejmě návštěvníci.

Jedním z nich byla Taša Jarová.

Nevypadala jako vězeň. Seděla na pohovce u krbu, nohy skrčené pod sebou a dívala se do plamenů, zatímco zamyšleně usrkávala z malé, elegantní číše. Měla na sobě dlouhé, volné šaty v podobné nazlátlé barvě jako její uniforma... bylo to poprvé, co ji Dat viděl v sukni od té doby -

Taša se otočila, když skupina vstoupila, a oči se jí rozšířily překvapením. "Date! Jsi v pořádku?"

"Ano, jsem v pořádku," odpověděl a uvědomil si, že jí dělá starosti jeho zablácený a neupravený vzhled. "Jenom mám trochu starosti. Přišel jsem tě zachránit."

"No dobrá, je tu ovšem otázka, jestli vůbec zachránit potřebuju," odvětila Taša. "Lorde Rikane," obrátila se ke starému muži, který seděl na druhé straně ohně, "to je můj kolega, nadporučík Dat."

Muž vstal. Byl přes svůj pokročilý věk vysoký a impozantní. "Velmi mne těší, že vás poznávám, pane Date. Doufám, že

budeme mít možnost si spolu pohovořit. Nikdy jsem se nesetkal s androidem."

"Dobrý večer, pane," odpověděl zdvořile Dat, který pochopil Tašinu narážku.

"A tohle," otočila se Taša k muži, který stál za ní u krbu a opíral se o římsu, "je Adrian Dareau, známý také jako -"

Ale když se Dat pořádně podíval na tvář toho muže, jeho zorničky se automaticky rozšířily, aby dobře viděl i ve slabém světle. Znal tu tvář ze složek ostrahy Hvězdné flotily - byla to otevřená složka, která poskvřňovala dobrou pověst Flotily, co se týkalo vyřizování jejich vlastních záležitostí.

Ignoroval čtyři zbraně, které na něj stále ještě mířily, a předstoupil. Ignoroval Tašu a okamžitě přešel do veličiho módu.

"- známý také jako bývalý komandér Hvězdné flotily Darryl Adin," doplnil ji Dat, "nejhledanější zločinec Federace." A to nutilo Data konat povinnost, jakkoli beznadějně mohla vypadat šance na její úspěšné zakončení. "Z funkce zmocněného zástupce Hvězdné flotily vás, pane, zatýkám na základě nezákonného útěku z vazby poté, co jste byl shledán vinným v právoplatně vedeném a zakončeném polním soudu, a to z jedenadvacetinásobné vraždy, dvojího spiknutí a trojí velezrady proti Spojené Federaci planet."

"Date!" zalapala Taša po dechu.

Ale Dat si jí nevšímal, pozornost soustředil na toho velice nebezpečného muže, který před ním stál.

Darryl Adin na něj chvíli nechápavě zíral... a potom mu zaškubaly koutky. Přivřel oči, prohlédl si Data od hlavy až k patě, vyprskl, jak se přestával ovládat - a nakonec prostě zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.

## Kapitola osm

TAŠA JAROVÁ neměla tušení, co Dat dělá, zatímco ona je v zajetí, ale věděla, že Nalavia mu nemůže dlouho tajit, že ona zmizela. Rozhodla se nejprve zhodnotit situaci, než se pokusí o další tah.

Po té nanejvýš nepohodlné snídani jí Rikan nabídl, že jí ukáže svůj domov. Zatímco ji prováděl nádhernými místnostmi, vysvětloval jí, jak se na Trevě věci změnily od dob, kdy se právě v tomhle hradě narodil.

"Jakmile jsme navázali kontakt s jinými civilizacemi, pochopili jsme, že jestli chceme mít jejich lékařskou vědu, technologii, pohodlí, které nabízely, musíme jim něco poskytnout výměnou. Nevěděli jsme ovšem, že to změnil celý náš způsob života."

Vyprávěl Taše příběh, který se učila v hodinách historie a sociologie, příběh, který se v Galaxii stále znovu a znovu opakoval. Některé vlády byly dost chytré - například Rada vojevůdců na Trevě - aby poznaly, že vývoz přírodních zdrojů je celoplanetární sebevražda. Jediná další volba byla industrializace.

Ale jak se zvyšovala úroveň trevanské techniky, muselo se zvyšovat i vzdělání dělníků, aby mohli vymýšlet nebo i jen vyrábět nové stroje. A vzdělání rychle následovala nespokojenost - dělníci začali požadovat, aby jim patřil podíl z bohatství, které vytvořili.

Jakmile lid získal ekonomickou moc, rychle zatoužil i po moci politické. Z tyranií, monarchií a oligarchií vzešlo bezpočet variant vlády lidu. "Na Trevě," jak řekl pobaveně Rikan, "jsme my, vládnoucí rody, k vlastnímu úžasu zjistily, že naše životy nejsou o nic horší než předtím. Aspoň pro ty, kteří ustoupili nevyhnutelným změnám. Můj otec už nevládl podle dědického práva, ale byl zvolen do nové Zákonodárné rady a když zemřel, nastoupil jsem po něm. Síla meče byla nahrazena silou hlasu - ale stále to byla síla."

Když pokračoval, z obličejů mu vyzařoval smutek: "Někteří z nás se ale nechťeli vzdát starých obyčejů. Skutečně dělali to, z čeho dnes Nalavia obviňuje mě: shromažďovali armády a pokoušeli se silou přemoci ty, kteří chtěli nové způsoby života." Povzdychl si. "Můj otec říkával: 'Proti budoucnosti se nedá bojovat.' Byl nucen pozvednout zbraň proti svým nejlepším přátelům. Oni ho nazývali zbabělcem a slabochem, ale mýlili se."

Stáli na balkonu a dívali se na propast, která tvořila přirozenou obrannou bariéru okolo hradu. "Mýlili se," opakoval Rikan... ale Taša zaslechla v jeho hlase něco zvláštního...

"Vy o tom pochybujete?" zeptala se.

"Oni tvrdili, že obyčejným lidem se nedá věřit, že jsou slabí, líní a hloupí. Vojevůdci zemřeli v boji, jako muži a proklínali takové, jako byl můj otec, kteří se, podle nich, obrátili proti vlastní třídě." Semkl rty. "Byli jsme jen čtyři, čtyři vojevůdci, kteří viděli do budoucnosti a věřili našim lidem. A teď jsou všichni ostatní mrtví."

Najednou si Taša vybavila, co řekla Nalavia: "Tři členové Zákonodárné rady byli zavražděni. Snad ne -?"

Rikan přikývl.

"Ano - ostatní vojevůdci. A podezření padlo na mě, i když samozřejmě neměli žádné důkazy. Já jsem poslední, a nemám děti. Až zemřu, nebudou už na Trevě žádní vojevůdci... a já jsem se dožil splnění předpovědi starých vojevůdců: lid si zvolil Nalavii a teď, když si přivlastnila jeho moc, to vůbec nikoho nezajímá! Dokud mají vše potřebné k životu plus zábavu a intoxikanty, nemyslí na budoucnost. Opravdu jsou slabí, líní a hloupí."

"Proč tedy bojujete?" zeptala se Taša.

"Jsou dny, kdy se na to také ptám," odpověděl Rikan, "a nemohu nalézt odpověď. Ale potom vyjdu mezi svůj lid tady, na venkově. Pilně a tvrdě pracují, žijí si dobře - a já si říkám, ne, z těchto lidí Nalavia otroky neudělá! Ne dokud budu mít dech a sílu nebo prostředky, abych jejich zápasu napomohl."

"A tak jste najal Dara."

"Říká se o něm, že dokáže dodat malé skupině lidí výkonnost celé armády."

No ano - tohle ho ve Flotile při výcviku ostrahy docela jistě naučili.

"A dokázal to?"

"Ano. Jeho lidé nás vycvičili - a potom začaly ty takzvané teroristické útoky a obvinili z toho mě. Ztratil jsem tehdy mnoho přívrženců." Obrátil mladistvé hnědé oči, které jako by ani nepatřily do jeho staré, vráscité tváře, k Taše.

"Natašo - ty útoky nemá na svědomí Adrian a ani já ne. Myslíme si, že je možná páchá samotná Nalavia, aby proti nám

obrátila nenávist lidu, ale nemáme důkaz."

"Jestli je to tak," odpověděla Taša, "Dat to vypátrá."

"Dat? Ten android má takové schopnosti?"

Taša mu začala vyprávět o svém příteli a kolegovi. S Rikanem bylo snadné mluvit... ale v Darově společnosti se teď cítila velmi nepříjemně. Celé dopoledne se jí držel z cesty a jakmile si Taša zapamatovala základní půdorys hradu, začala plánovat útěk.

Potom se k ní a Rikanovi na chvilku připojil Básník, potom Barb... a Taša si uvědomila, že jakmile se jednou v hradu vyzná, už ji se starým pánem o samotě nenechají. Kruci - Dar věděl, že se musí pokusit o útěk, a i když byl Rikan na svůj věk neobyčejně silný, snadno by ho přemohla. Co ale její věznitel nevěděl bylo, že dokud ho nezačali Darovi lidé chránit, ani jí nepřišlo na mysl, že by starého vojevůdce mohla napadnout... i když teď si uvědomila, že tím propásla nejlepší příležitost k útěku.

Další už propást nesmí... i kdyby kvůli tomu měla zaútočit na Rikana. Při výcviku se naučila řadu způsobů, jak někoho zbavit vědomí, aniž by mu způsobila vážné zranění.

Na rozdíl od běžné uniformy byly v kalhotách slavnostní uniformy kapsy, zakryté dlouhou vestou, kde mohli důstojníci při slavnostních příležitostech nosit hřeben nebo kartu. Raději se nepokoušela něco tam strčit, když byl nablízku Básník, ale ani Barb ani Rikan si nevšimli; když schovala nejdřív v ruce a potom v kapse malou, ale těžkou kamennou sošku. Její váha ji uklidňovala: neměla žádné ostré hrany, které by mohly způsobit těžké zranění, ale při přesně vedeném úderu by z ní mohl být velice účinný obušek.

Jestli se ale má dostat z pevnosti, bude muset počkat, dokud nebude ve společnosti jediné osoby.

Těsně před polednem ji Rikan a Barb předali Darovi. Ten ji vzal do pokoje, kde se včera večer poprvé setkali. Stůl vypadal pořád stejně, prázdný a vyleštěný. Teď si ale Taša všimla příborníků, které lemovaly stěny, a dvou zářivých obdélníků, které mohly být obrazovkami, i když taková technologie ve starém hradě působila anachronicky.

"Tohle je naše poradní místnost," řekl Dar. "Přál bych si, abych ti mohl ukázat všechno, Tašo - ale jak ti můžu důvěřovat?"

"Ty že nevěříš mně?" zeptala se sarkasticky.

"Jen se na sebe koukni!" odpověděl a na okamžik zněl jeho hlas opravdu rozzlobeně, než se mu povedlo ovládnout.

Teď už zaznívala jen tichá hořkost. "Velitel ostrahy na lodi třídy Galaxy - ve tvém věku. Docela mě překvapuje, že ještě nejsi nadporučík."

"Ještě jsem si neodsloužila ani minimální dobu jako poručík," odpověděla automaticky, a tím si vysloužila kyselý úsměv.

"Takže jsi uspěla," řekl. "Vždycky jsem to věděl."

"Vždyť jsi mě povzbuzoval," vzpomněla si.

"No jistě, povzbuzoval jsem tě, že? A koukni, kam mě to dostalo: když na to přišlo, dala jsi přede mnou přednost kariéře."

"Dare!" zalapala po dechu.

"Nemusíš se tvářit tak pohoršeně," vrčel. "Aspoň jsi důsledná - tomu můžu věřit, ne? Taša Jarová vždycky udělá to, co je nejlepší pro kariéru. Dokonce i zradí někoho, koho chce milovat."

Otočila se k němu zády. "Ty si pořád myslíš, že jsem tě zradila."

"A ty si zase myslíš, že tě nezastřelím ani nebudu do zad," odpověděl. "Kdybych zradil všechno, v co jsem věřil, jak bys mi mohla věřit," najednou byl za ní a položil jí ruce kolem krku - "že ti prostě nezlomím vaz?"

Zнала pultuctu způsobů, jak se zbavit jeho sevření, ale nepoužila je, protože její obranné reflexy byly přetížené vzpomínkami na to, co pro ni jeho dotek kdysi znamenal. Cítila v nose Darovu vůni, když se jí naklonil přes rameno, aby se jí mohl podívat do tváře.

"Já věřím, že víš moc dobře, že jsem na lavici svědků mluvila pravdu a nic víc," odpověděla klidně.

Spustil ruce a odstoupil od ní. "Naneštěstí tomu věřím. To že mě dělá ještě většího blázna."

"Je to pravda," řekla a otočila se. Uviděla, že Dar teď stojí skoro dva metry od ní a je k ní otočený zády.

Teď měla šanci utéct... ale až příliš zřejmou. Chytil by ji, než by se dostala ke dveřím.

Místo toho k němu přistoupila a vši silou vůle si přála, aby se neotočil a neviděl, jak vytahuje z kapsy kamennou sošku a svírá ji v ruce, aby byla vidět jen tupá část podstavce. Řekla: "Já jsem tě milovala, ale měla jsem vyšší povinnost, povinnost, kterou jsi mi ty sám vštěpoval. Ne vůči mé kariéře, ale vůči Flotile."

Když se otočil, byla už tak blízko, že se jí podíval do obličeje a neviděl ruku, kterou opatrně udržovala mimo jeho zorné pole.

"Byly doby," pokračovala a dívala se mu přímo do očí, "kdy pro mě Flotila a Darryl Adin znamenalo totéž. Co jsi čekal, že udělám, když jsi zradil Flotilu - uteču s tebou, aby se ze mě stal psanec? Nebo že budu chřádnout a nakonec umřu na zlomené srdce jako nějaká operní hrdinka?"

Při posledních slovech udeřila. Nečekal to - ne jako ukončení série otázek. Ani jeho reflexy ho nemohly zachránit před tak nečekanou ranou.

Taša měla mnoho let zkušeností a věděla, jak někoho srazit do bezvědomí bez vážnějšího zranění.

Než dopadl na podlahu, byla pryč.

Běžela po chodbě cestou, kterou přišli, ale místo, aby vyběhla po schodech do galerie, pokračovala po chodbě dozadu do hradu. Přes přední propast utéct nemohla - ne bez horolezeckého vybavení.

Neslyšela žádný poplach, ani se za ní neozvaly žádné kroky.

Neměla ale čas blahořečit svému štěstí - proletěla kolem kuchyní, z nichž se linula nádherná vůně, vyběhla po rampě, která několikrát zatáčela v tupých úhlech - tudy se zřejmě do kuchyně přivázely těžké vozy se zásobami. To by

znamenal, že rampa ústí na nádvoří.

Když se dostala až nahoru, sotva už popadala dech. Silné dvojité dveře byly zevnitř zavřené na závoru; teď si přála mít Datovu sílu, ale musela se opřít do těžkého dřevěného trámku. Odřela si rameno, když se zapřela o rám dveří, ale nakonec se jí podařilo závoru odsunout.

Vykoukla do slunečního svitu, rozhlédla se po nádvoří... a nikoho nespatriila.

Pořád žádný poplach. Sakra, znala přece svoji práci! Dar měl být v bezvědomí maximálně třicet vteřin a možná minutu se mu mohla točit hlava. Teď už by po ní měl vyhlásit pátrání.

Byla v pokušení vrátit se a zjistit, jestli mu neublížila víc, než zamýšlela. Co když se mu něco stalo, když se udeřil o kamennou podlahu -

Ale její povinností bylo utéct; Flotila ji přece neposlala na Trevu, aby se nechala zajmout psanci! Dat už musí mít podezření a pravděpodobně jí už hledá slušně velká část Nalaviiny armády.

Opatrně se plížila po nádvoří a držela se ve stínech. Nebyl tam nikdo. Absolutně nikdo.

Přejel jí mráz po zádech. Tohle nebylo v pořádku. Nemohla dělat nic - jen jít pořád dál, dokud nedojde do pasti, kterou na ni nepochybně nastražili. Mohla jen doufat, že si jí včas všimne a dokáže jí uniknout.

Přebíhala z jednoho stínu do druhého, dokud se nedostala k budově, ze které vycházely stopy kol. Automobily - možná i letouny. Jestli se pokusí ukrást nějaké vozidlo - jestli se pokusí jenom otevřít zámek, určité spustí alarm.

Řešením byla rychlost.

Zámek na dveřích byl jednoduchý - každý nováček z ostrahy by ho dokázal otevřít. Taša vrazila dovnitř.

Byla tam tři vozidla: automobil, letoun... a raketoplán Flotily, kterým ona a Dat přiletěli na Trevu!

Dar byl vždycky třída. Nejenom, že ji jeho lidé unesli, ale navíc ji odvezli v jejím vlastním raketoplánu.

Neuvažovala o důsledcích. Zadala kód, dveře se otevřely, Taša vlezla dovnitř a rozsvítila se světla.

"Proč ti to trvalo tak dlouho, Tašo?" V pilotním křesle seděl Darryl Adin.

Taša byla příliš vztekla, než aby mu odpověděla. Sedla si do křesla druhého pilota a otočila se k Darovi. Pokusila se uspořádat si myšlenky.

Usmál se na ni tím svým sardonickým úšklebkem, který nahradil kdysi tak sladký úsměv. "Už nade mnou nemáš žádnou výhodu, kotě."

"Cože?"

"Už jsi zapomněla, jaké to je, když nemáš nikoho, na koho se můžeš spolehnout, když na tebe na každém kroku číhá nebezpečí. Už jsi zapomněla, jaké to je nikomu nevěřit."

"Dare -"

"Neomlouvej se."

"Nechtěla jsem se omluvit. Je moje povinnost utéct, Dare."

"Já vím. Proto jsem ti musel ukázat, že to nejde."

"Ty jsi to připravil předem!"

Naklonil hlavu, jako by to pokládal za kompliment.

"Věř mi, že jsi mě opravdu překvapila - svůj plán jsem chtěl spustit až o chvilku později. Nikdo si nevšiml, že jsi vzala tu sošku, ale nezpůsobila jsi mi vážné zranění." Zase předvedl ten neveselý úsměv. "Možná, že kdybys to mohla udělat znovu, rozmyslela by sis to."

"Byly doby, kdy bys mě hned dal do hlášení, kdybys si zkusila něco takového jako pokusit se chytit uprchlého vězně bez cizí pomoci."

Jako v odpověď se ozvalo cinknutí a Dar stiskl komunikátor. Z malého reproduktoru se ozval jasný, ale trochu plechový Básníkův hlas. "Dare? Jsi v pořádku? Máš ji?"

"Přesně tam, kde jsem čekal, Básníku. Všechno mám pod kontrolou. Můžeš odvolat pátrání."

Taša zaskřípala zuby. "Teď, když se kvůli tobě cítím jako úplný cvok, co se mnou hodláš dělat?"

"Pokusím se tě přesvědčit, abys počkala, dozvěděla se pravdu a tu pak ohlásila Flotile. Což mimochodem subprostorovým rádiem v raketoplánu udělat nemůžeš - Sdan se celé ráno marně pokoušel dostat přes to rušení. Jestli to nedokáže on, tak nikdo."

"V tom případě stačí," odpověděla Taša, "když vyletím na oběžnou dráhu, mimo dosah Nalaviiny rušičky."

"A odtamtud budeš pokračovat dál, a já tu budu muset předčasně skončit a odletět dřív, než se sem dostane ostraha Flotily. Kdepak, Tašo, nemůžu ti dovolit vzít si raketoplán."

"Nemůžu opustit Data," protestovala.

"Je to drahý kousek vybavení, ale nahraditelný."

"Jak už jsem ti vysvětlovala," řekla vyčerpané Taša, "je to můj přítel a kolega a není o nic méně postradatelný než kterýkoli jiný člen výsadkového týmu. A rozhodně není nahraditelný. I kdybychom někdy znovu získali potřebnou technologii a mohli vyrábět androidy jako je on, každý by měl unikátní osobnost, tvořenou zkušenostmi. Jako člověk, Dare. Dat je víc lidský než spousta lidí z masa a kostí, které znám."

Viděla, jak mu v očích na okamžik zapláhl hněv. Potom prohlásil: "Jsou věci, které stroje nikdy neovládou." Naklonil se k ní, vzal ji za ramena, přitáhl ji k sobě a políbil ji.

Nebyl to příjemný polibek, šlo spíš o ukázkou síly než gesto náklonnosti. Taša se nebránila, ale ani nereagovala. Když ji Dar pustil, schválně si utřela pusy a vztekla se zeptala: "Chceš se vsadit?"

Otevřel překvapením pusy - tenhle výraz sdílel ze všech lidí, které znala, jenom s Datem. Potom zkrivil ústa do úšklebku, o jaký by se Dat nikdy ani nepokoušel, a řekl kousavě: "To jsem mohl tušit. Řekl bych, že žádný muž pro tebe nikdy nebude dost dobrý."

"Dat by si přinejmenším nikdy nedovolil to, co jsi právě udělal ty. Byly doby, Dare, kdy jsi mě proti nevítané

pozornosti chránil."

Zbledl jako stěna... a potom se na ni podíval: "Omlouvám se." Na malou chvíli to zase byl ten Dar, kterého znala a bylo vidět, že mu to není zrovna příjemné. Adrian Dareau si nemohl dovolit dát najevo žádnou slabost. Maska se znovu uzavřela. "Nemůžu ti dovolit vzít si raketoplán."

"Můžeš letět se mnou, abys měl jistotu, že se vrátím."

"Ne. Nalaviiny obranné síly budou na tenhle člun čekat, Tašo. Už použit ho jako letoun by bylo nebezpečné - ale jestli se pokusíš dostat na oběžnou dráhu, sestřelí tě."

"To máš asi pravdu," připustila Taša. "Proč jsi to neřekl dřív?"

"Mohla bys proletět, kdybys zamířila přímo do vesmíru. Na orbitě jsi ale snadný terč."

"Ale... jak mám potom poslat zprávu? Pokud se Dat a já neohlásíme, Flotila to začne za pár dní vyšetřovat. Můžou poslat další raketoplán, nebo možná i loď. Ale jestli bude kapitán Picard s průběhem našeho vyšetřování spokojený, žádnou kavalérii nevyšle."

"Takže hrajeme o čas," usoudil Dar. "Ale, nakonec sem Flotila někoho dalšího pošle. Můžu přinejlepším doufat, že tu udělám svoji práci a stačím zmizet, než sem dorazí. Tak dobře, Tašo. Jestli dokážeš vypočítat polohu Enterprise ve chvíli, kdy ji dostihne signál, můžeme tvoji zprávu poslat na jiné frekvenci. Nalaviiny vlastní komunikační kanály samozřejmě rušené nejsou."

"Polohu lodi by mohl vypočítat jedině Dat," řekla Taša. "Já to nesvedu."

"Můžeš požádat Sdana."

"Poskytnout mu tajné informace o trase lodi Flotily? Prosím tě, Dare."

Usmál se.

"Jsem sice dobrý, ale ne zas až takhle dobrý. Ani Stříbrný paladin nemůže ovládnout loď třídy Galaxy jen s devíti lidmi a čtyřmi loděmi, z nichž ta nejlepší dokáže vyvinout pouze warp 3,7 - když má dobrý den. Navíc, Enterprise je pro mé účely až příliš nápadná."

Ne, pokud by si vzal jen bitevní sekci připomněly Taše její válečné instinkty - ale Dar se přece držel z dosahu Federace po všechny ty roky - opravdu by riskoval, že na sebe něčím takovým poštvě celou Flotilu? Navíc, jestli je pravda, co říkal - "Devět lidí? Vás je jenom devět?" Podle jeho výsledků usuzovala, že musí mít armádu přinejmenším několika set vojáků.

"Podmínkou pro to, abych přijal práci je, že domorodci musí souhlasit, že budou bojovat sami," odpověděl. "Já jim poskytuji velení, plánování, technologii a techniku."

"Má ještě někdo z tvého gangu výcvik Flotily?"

"Barb - ale ta odešla z Akademie po dvou letech, protože je bojovnice, ne studentka. Ona mě vlastně do téhle práce uvrhla. Byla právě v baru na Norniu Beta, když si mě tam nějací lotři vybrali jako snadný terč. Když jsem je rozvšil na lustr, Barb mi nabídl, abych se k ní přidal - zrovna zachraňovala nějakou oběť únosu. Neměl jsem nic lepšího na práci... no a zbytek je historie."

"Dare... všechno, co jsem kdy slyšela o práci Stříbrného paladina, bylo dobré. Kdybych věděla, že jsi to ty, sledovala bych to víc -"

"Abys mě mohla dopadnout?"

"Jsem důstojník Flotily, ne nájemný lovec. Nic mě nenutí, abych všeho nechala a šla stíhat hledané zločince." Podívala se mu do očí. "Dovoliš mi poslat zprávu na Enterprise, když tvůj člověk vypočítá, kam ji mám poslat?"

"Ano - pokud mi ovšem dovolíš monitorovat, co vysíláš."

"Ty mi nevěříš, že jim neřeknu, že jsi tady."

"Je tvojí povinností to udělat, pokud budeš mít příležitost."

Znal ji příliš dobře... možná ještě lépe než předtím. "Dobrá, dám ti ten letový plán. Byl jsi ale dost dlouho ve Flotile, abys věděl, že vesmírná loď se jen málokdy drží plánu víc než pár dní. Možná prostě jen vyšleme zprávu do prázdna."

"Ale zkusit to musíš. Rozumím. Nechám tě to udělat - ale mám dvě podmínky."

"Nebudu o tobě mluvit," přikývla Taša. "Jaká je ta druhá?"

"Chci, abys mi slíbila, že už se nepokusíš znovu utéct."

"Dare -"

"Nalavia už toho tvého androida moc dlouho neudrží. Jakmile pochopí, že jsi zmizela, půjde tě hledat. Jestli najde tohle místo -"

"Najde."

"- tak to... ho pustíme dovnitř."

"A budete mít dvě rukojmí. Ale Data nedostanete tak snadno jako mě. Má v sobě elektronické senzory; a ty mu nemůžete vzít tak snadno jako trikordér."

"To je dobré vědět," pousmál se Dar. "Děkuji. A teď ten slib. Tašo, já ti dávám své slovo, že pokud tě to, co tu uvidíš, nedokáže přesvědčit, že je to Rikan a ne Nalavia, komu leží na srdci dobro Trevy, necháme tě jít."

"Není úkolem Flotily rozhodovat, kdo je tu v právu. Základní směrnice -"

"- se na tento případ přestala vztahovat v okamžiku, kdy Nalavia poslala pro pomoc. Ale Flotila ji může pochopitelně odmítnout."

"A potom budete mít vy a Rikan volné pole působnosti."

"Ano." Z hlasu se mu náhle vytratil všechn cynismus. "Rikan chce pro Trevu to nejlepší. Můžeš říct, že nemám právo ho soudit, ale právě to chce Nalavia, abys udělala ty. Prosím, slib mi, že tu zůstaneš aspoň tak dlouho, abys mohla srovnat Rikanovy a Nalaviiny lidi."

Vypadal tak otevřený a upřímný, že na okamžik skoro zapomněla na zločiny, ze kterých byl usvědčen. Jako jeho vězeň

ho mohla jen stěží zatknout. Kdyby utekla, utekla by i téhle povinnosti. Čím déle zůstane s Darem, tím větší byla pravděpodobnost, že přijde okamžik, kdy ho bude muset zatknout.

A to nechtěla. Pokaždé, když pod povrchem zahlédla toho muže, kterého znala a milovala, její hrůza z téhle povinnosti se zvyšovala.

Když mu dá slovo, bude ho muset dodržet. Když mu ho nedá, nepochybně ji zase někam zamkne. Když mu ho dá, bude moci poslat zprávu na Enterprise. Její povinnost -

"Máš mě slovo," a pokoušela se utiřit bolest v srdci.

Usmál se - velice malý, tichý úsměv, ale poprvé jí připomněl, že se za přísným obličejem skrývá vnitřní krása. Potom Dar vytáhl z kapsy její komunikátor. "Frekvence Flotily Nalavia pořád ruší, ale jestli se rozhodneš s námi spolupracovat, upravíme ho na naše frekvence. Teď najdeme Sdana a uvidíme, jestli dokáže spočítat polohu Enterprise."

V poradní místnosti mezitím Sdan otevřel jednu skříňku a odhalil počítačový terminál mnohem modernější než cokoli, co Taša viděla v Nalaviině paláci. Stejně jako počítače na lodi neměl žádné knoflíky ani přepínače, ale reagoval na hlas a dotek.

Sdan možná tvrdil, že není vědec, ale v matematice časoprostoru se rozhodně vyznal. Vypočítával pravděpodobnosti, že se loď nachází v různých místech kontinua a porovnával je s konstantní rychlostí paprsku subprostorového rádia. Enterprise neustále monitorovala veškeré vysílání na frekvencích Flotily, ale její počítač ignoroval všechno ostatní vysílání, pokud na něm nebylo něco neobvyklého - jako například že bylo zaměřeno přímo na loď.

Dar zanechal Sdana jeho výpočtům a provedl Tašu poradní místností. Byla vybavená počítači včetně jednoho, který zobrazoval úplný plán hradu včetně polohy všech jeho obyvatel. Taše vyschlo v ústech, když si uvědomila: "Mohl jsi sledovat každý můj pohyb, aniž bys opustil místnost."

"No, vlastně to byl Sdan, kdo sledoval ty obrazovky. Barb šla za tebou, Básník byl na útesu, no a já jsem se dal nejkratší cestou - kterou jsme ti mimochodem zatajili - k raketoplánu." Ukázal jí na plánu hradu, že kdyby vyběhla po schodech nahoru, našla by tam chodbu, která ústila přímo na nádvoří. Takhle ovšem seběhla ke kuchyním a potom se plahočila po rampě a tak se dostala na nádvoří až dlouho za Darem, i když vyrazil dále než minutu po ní.

Najednou si něco uvědomila. "Zapomněla jsem se tě zeptat, jak moc jsem ti ublížila!"

"Udělala jsi přesně to, co jsi zamýšlela. Ztratil jsem vědomí - ale Sdan mě rychle vzkřísil, takže jsem za tebou vyrazil dřív, než jsi čekala."

"Ty sis vzal stimulant? Po ráně do hlavy? Dare -"

"Ne - jen něco proti bolesti. To nic nebylo, Tašo - v naší práci se to stává dennodenně."

Podánilo se jí spolknout automatickou odpověď, že oni dva už dávno nedělají stejnou práci.

Znovu se setkali s Rikanem a lehce poobědvali. Potom Aurora zavedla Tašu zpět do poradní místnosti. Tam jí ukázala všechno, co Darův tým věděl o Nalaviině činnosti, pozicích její armády, výbroji a způsobech vedení boje.

Sdan seděl u své konzole, pátral v pravděpodobnostech a tiše klel, když se hned nedozvěděl, co chtěl.

Aurora a Taša pracovaly u jedné velké obrazovky. Taša fascinovaně obdivovala Aurořinu zručnost a na chvíli dokonce zapomněla, že tahle žena zabrala u Dara její místo. To už není moje místo, připomněla si, když ji to napadlo. Já jsem se z téhle pozice stáhla už před lety. Teď ji ale zaujala strategie jako hra. Navrhovala pozice, kam by Rikan mohl umístit své jednotky, až bude útočit na Nalaviin palác.

"Stačí vzít dámu," prohlásila Aurora, "a hra je naše."

"Zdá se, že ano," souhlasila Taša. "Nalavia zřejmě soustřeďuje veškerou moc ve své osobě. Takoví tyrani jsou nejnebezpečnější, ale také nejzranitelnější."

"To máš pravdu. Nevytvořila v lidech žádný zájem o to, aby ji udrželi u moci, jen o věci, které si s ní spojují. Ovšem Rada, to je něco jiného."

"Lidé se skutečnou mocí. Starý trik, ale pokaždé funguje. Oni hlasují, jak chce Nalavia, a ona jim dává moc a bohatství."

"Takoví lidé nemají žádnou skutečnou loajalitu," doplnila Aurora. "Přemýšleli jsme o tom, že bychom Radu infiltrovali přesvědčili jednoho či dva členy o tom, že by prezidentem měl být on nebo že by aspoň neměl věřit současnému prezidentce."

"Dobrý nápad, ale jak ho provést?" zeptala se Taša.

"V takhle uzavřené společnosti to není jednoduché. Zkoušela jsem se vydávat za bohatou obchodnici a tu a tam trochu zafliřtovat. Bohužel, obchod řídí Nalavia, a ta okamžitě zavedla opatření, která mi znemožnila tu obchodovat s nějakým ziskem. Abych se neprozradila, musela jsem toho nechat."

Taša se zamračila. "A Dar tě nechal -?"

"Ale ne, nebylo to zas moc nebezpečné. Ale on odmítl udělat to, co by zabralo."

"A to je?" zeptala se Taša.

"Jít tam sám. Dokáže být neuvěřitelně sexy, když -" Zarazila se. Potom mírně řekla: "Ovšem, to ty samozřejmě víš. Ale on tuhle metodu nepoužije, i když je jinak hrozný cynik."

"Auroro," zeptala se bez dechu Taša, "ty chceš říct, že jsi navrhla Darovi -?"

"Navrhla jsem mu, aby se tam pod nějakou záminkou vydal a použil svoje půvaby na Nalavii a dvě nejmnocnější ženy v Radě... a potom je nechal, ať se o sobě vzájemně dozví když už by byl bezpečně mimo planetu, samozřejmě. Když uvážíme, jaká Nalavia je, tuhle rvačku by bylo slyšet až na Zemi! Její spojenci by se zařídili podle hesla Rozděl a panuj a madam prezidentka by vypadala víc než jen trochu směšně. Ale znáš Dara."

Znám ho opravdu? Znám ho vůbec ještě? Taša nevěřící zírала na Auroru. "Já tomu nerozumím. Jak jsi mohla Darovi navrhnout něco takového, když ty a on...?"

"Dar a já?" zasmála se Aurora. "Ale ne, Tašo - on není můj typ! Mám ho ráda jako přítele a kolegu, ale jeho představa romantické lásky je na můj vkus moc vážná a pochmurná. Básníka bych brala kdykoli - ten mě aspoň dokáže rozesmát."

"Aha," Taša se pokusila skrýt překvapení. Její vzpomínky na milostný vztah s Darrylem Adinem byly plné radosti a smíchu.

Konečně Sdan ohlásil: "Takže jestli Enterprise zůstala na kurzu, kterej jste nám dala, měla by se blížit ke svému cíli, takže zpráva vyslaná tím směrem za třicet sedm minut by ji mohla chytnout. Jak dlouho budou na orbitě Brentisu VI?"

"Myslím, že aspoň den."

V tom případě navrhuju, abychom tu zprávu nahráli teď a vysílali ji během zítřka, každý dvě hodiny."

"Nalavia bude vysílání monitorovat," připomněla jim Aurora.

"A bez trikordéru," dodala Taša, "ji nemůžu zašifrovat."

"Ono je to stejně jedno," mýnil Sdan. "Ať už to zašifrujete nebo ne, subprostorová zpráva odeslaná odsud Nalavii každopádně upozorní, že tu ste."

"Ale i tak, kdybych ji mohla nějak zakódovat, Nalavia by nevěděla, co přesně jsem poslala." Chvilí přemýšlela a najednou našla něco, co by mohla využít. "Sdane - můžeš nechat počítač přeložit tu zprávu do binárního kódu?"

"No... jasan, jenže tenhle kód snad no rozluští každý počítač."

"Když ovšem pozná, co to je. Kapitán Picard a komandér Riker to poznají hned - nedávno měli dost paměťihodnou příležitost přesvědčit se, jak zní."

"Ahá," pochopil Sdan, "a my ho pošleme maximální rychlostí. Je dost možný, že Nalavia nikdy nic takového neslyšela. Můžem doufat, že jejím expertům chvíli potrvá, než to rozluští."

A tak Taša sestavila zprávu: "Dorazili jsme na Trevu. Nalaviiny zprávy nespolehlivé. Standardní subprostorové frekvence rušené. Zhodnocujeme situaci. Další zprávy budou následovat. Jarová."

"Ty je nepožádáš o pomoc?" zeptala se Aurora. "Vesmírnou loď nemůžeš jen tak odchýlit od kurzu, pokud si nejsi jistá, že je to nezbytně nutné," odpověděla Taša. "Dat a já to tady možná dokážeme vyřešit včas a vrátíme se na Enterprise podle plánu."

"Na zkušného důstojníka ostrahy," prohodila Aurora, "jsi nečekaně optimistická." Ale Taša uviděla v jejích očích pochopení a zahanbeně si uvědomila, že v srdci chová naději, že by to tady opravdu mohli rozřešit včas, aby Dar mohl utéct.

Před večeří zavedla Aurora Tašu do svého pokoje a půjčila jí nějaké šaty. Aurora, stejně jako muži, nosila volné šaty; a protože byla vyšší, bylo Taše všechno příliš velké. Stačilo ale tu a tam něco zastrčit a pořádně utáhnout opasek a Taša vypadala spíš jako nádherná žena než jako holčička v máminých šatech.

Ale když v těch zlatě zbarvených šatech zasedla k večeři a uviděla v Darových očích odezvu, pocítila kdesi uvnitř nebezpečné teplo. Nesmím dovolit, aby mi city ovlivnily rozhodování, připomněla si. Jsem pořád Darův vězeň, i když jsem mu slíbila, že neuteču.

Večeře byla ovšem výborná, konverzace více než zajímavá a Dar a Taša se později připojili k Rikanovi v jednom salónu. A skoro okamžitě se ozval alarm.

Dar stiskl komunikátor. "Co se děje?"

"Blíží se letoun bez rozpoznávacího signálu," ozvala se Barb. "Proletěl vnějšími zónami, aniž bychom ho zaregistrovali."

"To je Dat," zvolala Taša. "Musí být."

Dar ji pocítil dalším vlčím úsměvem: "To je ten android. Vypněte elektronické senzory a zahajte plán z dnešního odpoledne."

"Rozumím!"

"Co chcete dělat?" obrátila se Taša k Darovi, který se díval do ohně, jako by mu na ničem nezáleželo.

"Tvůj android závisí na elektronických hračkách. Takže ho dostaneme způsobem, který elektroniku nepotřebuje."

A Taša mohla jenom čekat. Věděla, že fyzické pasti Dat čekat nebude. Doufala, že se jim vyhne díky své síle a rychlosti. Ale Darovi lidé byli až příliš dobří; ani ne za půl hodiny přivedli androida do salónu. A když se Taša pokusila trochu zmírnit napětí a představit je, její někdy až nemožně naivní kolega se pokusil zatknout svého věznitele!

Taša přejížděla očima ze špinavé postavy nadporučíka Data na temný stín Darryla Adina. Světla v místnosti byla ztlumená, aby lidé ocenili mihotání plamenů v krbu. Datův bledý obličej byl - i přes tu hlínu, která na něm byla rozmazaná dost jasně vidět, aby na něm Taša rozeznala zmatený výraz.

Zaslechla Darův přidušený pokus nevybuchnout smíchy. Ve chvíli, kdy se k němu otočila, už zápas prohrál a smál se na celé kolo - první nefalšované veselí, které u něj od svého příjezdu zažila. Trvalo mu dost dlouho, než se ovládl. Potom přešel k Datovi, obešel ho a s úsměvem si ho prohlížel.

V té chvíli Rikan něco udělal s postranním opěradlem své židle a pomalu se rozsvítla světla.

Taša chtěla skočit Datovi na pomoc, ale situace byla už tak dost napjatá. Android byl bohužel zvyklý, že se k němu lidé napoprvé chovají jako k fascinujícímu kusu vybavení; tiše stál a nechal se prohlížet. Sdan, Barb a dva Rikanovi muži stáli za ním a mířili na něj. Dat je ignoroval.

Dar dokončil prohlídku a podíval se Datovi do tváře. Dat jeho pohled nevzrušeně opětoval - Taša mu naznačila, aby počkal. Překvapilo ji, jak je klidná. Možná, že po všech těch dnešních emocionálních kotrmelcích už její nervová soustava odmítá nechat se znovu vyrušovat.

Dar konečně promluvil, ale k Taše, ne k Datovi. "To byla odvaha nebo jen program?"

"To byla především pitomost," odpověděla Taša. "Nelogické věci jsou můj obor, Date. Jak často ti musím připomínat, že nejsi nezničitelný?"

"A ani nezranitelný," odpověděl s nefalšovanou starostí v hlase. "Původně jsem tě přišel zachránit, poručíku, ale jak vidíš..." Naklonil hlavu, což u něj byl ekvivalent pokrčení rameny, a na tváři se mu ob jevil omluvný úsměv.

Dar se na Data zadíval.

"Vy jste víc než stroj."

"Správné, pane. Část mé struktury je organická."

"Ne - nemyslel jsem fyzicky. Tašo, řekla jsi mi, že tvůj kolega má osobnost - ale smysl pro humor jsem nečekal."

Taša uviděla, jak se Datovi rozšířily zomíčky. Dar nemohl samozřejmě tušit, co takové ocenění od naprostého cizince pro androida znamená.

Dar se otočil k Datovi zády. "Slibte mi jako důstojník Flotily, že se nepokusíte utéct - ani mě znovu zatknout - a já tyhle lidi pošlu pryč. Mají na práci jiné věci než vás celou noc hlídat."

"Tašo?" zeptal se Dat.

"Já jsem dala Darovi své slovo - dokud nebudu mít všechny informace, které mi on a Rikan mohou poskytnout. Oni znají to, co se tu děje, z druhé strany, Date. Myslím, že bychom je měli vyslechnout, porovnat jejich důkazy s tím, co nám řekla Nalavia a co jsme zjistili sami, a potom se rozhodnout, co uděláme."

"Tak tedy ano, podmíněčně," souhlasil Dat. "Slibuji vám, že se v průběhu vyšetřování nepokusím o útěk." O Darově zatčení neřekl nic a Taša věděla, že to neprošlo bez povšimnutí. Později mu bude muset říct, že ani ona tohle neslíbila. Alespoň věděla, že nemá cenu se o to pokoušet, když na vás míří čtyři zbraně. Tak proč Dat -?

Kvůli Rikanovi, samozřejmě. Ted vojevůdce věděl, koho si to najal - ale tady mimo prostor Federace Darova reputace jako Stříbrného paladina dalece převyšovala zločiny, kvůli kterým utekl z Federace. Dat by asi nepochopil, že planetě, která chce svrhnout nemilosrdného tyrana, může připadat nemilosrdný zločinec - pokud je tak vyhlášeně spolehlivý jako Adrian Dareau - jako přesně ten člověk, kterého potřebují.

Ale to, že si Dat myslel, že by o tom měl Rikan vědět, napovídalo, že po Tašině únosu na něco přišel... a že díky tomu vojevůdci věří. Zajímavé.

"No dobrá," řekl Dar. "Já váš slib přijímám... podmíněčně. Takže, připojíte se k nám? Nebo se raději napřed trochu umyjete?"

Na světle vypadal Dat ještě špinavější. Kůži a uniformu měl pomazanou několika druhy bláta a ve vlasech měl listy a větvičky. Bylo jasné, že jeho cesta sem se neobešla bez dobrodružství. Dat se podíval na špinavou uniformu a potom na hedvábný potažený nábytek. "Myslím, že bych se měl nejprve umýt. Mám vám toho hodně co říct."

Rikan promluvil. "Trelle, dej mu pokoj a něco na sebe." Potom se otočil k Datovi. "Prosím, vraťte se co nejrychleji. Právě se tady snažíme dokázat, že Nalavia vám neřikala pravdu."

"To už jsme věděli," odpověděl Dat. "Tašo, je toho víc. Pospíším si, protože je to velice důležité."

Taša zůstala schoulená na pohovce a najednou si nepříjemně uvědomila, že nemá uniformu. Dat neochvějně pokračoval ve svých povinnostech, zatímco ona -

Proč by měla cítit vinu? Ona přece taky konala svou povinnost: dostala se do pozice, kdy mohla zjistit Rikanovy plány a poslala zprávu na Enterprise. Na jeden den to nebylo tak špatné.

Dat se k nim znovu přidal, čistý a oblečený v trochu pytlovitých kalhotách, zastrčených do jeho vlastních bot, a jedné z těch volných košil, které měli Darovi muži tak v oblíbenosti, zastrčené za opasek. Vypadal, jako by šel do simulátoru. Taša si pomyslela - jediné, co mu ještě chybí k dokonalosti, je šátek na hlavě, páska přes oko a zlatá náušnice!

Naštěstí Datovo programování nezahrnovalo telepatii, Sedl si a přijal od Rikana sklenici vína. Toho, jak se zdálo, vůbec nevyvedlo z míry, že jeho hostem je android. Taša si uvědomila, že se dívá na skutečné noblesse oblige v akci. To se dnes v Galaxii moc často nevidělo.

Rikan byl vždycky Rikan, a stejně tak Dat: přičichl k vínu, potom ho ochutnal a poznamenal: "Vynikající ročník - uzrálý ve dřevě, stáčený -"

"Date!" přerušila ho Taša. "Říkal jsi, že pro nás máš důležité informace."

"Ano," odpověděl, položil sklenici na stůl a přešel k věci.

"Ještě okamžik," zvedl dlaň Rikan. "Neznám vaše požadavky, pane Date. Potřebujete jídlo nebo něco jiného?"

"Ne, děkuji, pane. Dnes jsem už dostal adekvátní dávku výživy. A poručík Jarová má naprostou pravdu v tom, že vám musím poskytnout jisté informace." Zamračil se. "Tašo, můžeme tady mluvit otevřeně?"

"Tihle lidé chtějí svrhnout Nalavii, ale tvrdí, že za teroristické útoky proti lidem nenesou odpovědnost."

"To nenesou," přikázal Dat. "Zkopíroval jsem všechna data z Nalaviina počítače, včetně vojenských záznamů."

Všechny ty útoky nechala, provést svou vlastní armádou, aby tak zdiskreditovala Rikana."

Dar se zatvářil ohromený, ale pak se rozzářil. "Pane Date, přes naše poněkud nešťastné setkání si myslím, že si vás rychle oblíbím! Co dalšího jste zjistil?"

"Mnoho věcí. Pro naši současnou situaci je důležitým faktem, že Nalavia označuje návštěvníky z Hvězdné flotily výrazem... rukojmí. Byla velmi rozrušená, když zjistila, že Taša zmizela a domnívám se, že v tuto chvíli už ví, že ani já se nenacházím v jejím paláci."

"Rukojmí," zamyslela se Taša. "Tak to byl její plán: pokud by se jí nepodařilo přesvědčit nás, aby jí Flotila vyhověla, pokusila by se ji přinutit. Vyhrožovala by, že nám něco udělá."

"Neuspěla by," řekl pevně Dat.

"To ona neví," pohlédl na androida Dar. "Odtud vypadá Flotila dost měkká a ne moc hrozivá."

Dat se svou charakteristickou napůl tázací intonací navázal: "Vskutku. Vy pokládáte Nalavii za nepříliš hrozivou?"

"Ne, to ne," odpověděl Dar.

"Je výjimečně úspěšná," vložil se do rozhovoru Rikan. "Ale její úsilí směřuje spíše k upevnění její vlastní moci než k prospěchu Trevanů."

"Víte, jak toho dosahuje?" zeptal se ho Dat.

"Dělá z nich slabochy. Nerozumím tomu - někdo by si přece měl uvědomit, co dělá. Ale bouří se proti ní jenom venkovaně."

"Předpokládám, že na venkově většina pitné vody neprochází chemickým čištěním?"

"Ne, většinou lidé pijí vodu ze studní a pramenů. Pane Date, vy myslíte, že Nalavia by mohla přidávat do vody ve městě nějakou drogu?" Rikan okamžitě poznal, kam Dat míří.

"To není možnost. Je to fakt."

Dar se zamračil. "Ale lidé se přece nechovají jako nadrogovaní. Ve volném čase intoxikanty užívají, ale neviděli jsme tu žádné známky snížení výkonnosti, zvýšení počtu průmyslových nehod - nic, co by naznačovalo, že dělníci jsou chemicky závislí."

"To není droga tohoto druhu," řekl Dat. "Nalavia používá chemikálie, která činí lidi náchylnými k hypnotické sugesci. A potom je... programuje pomocí televizního vysílání. Droga také potlačuje silné negativní emoce. Nepoškozuje soudnost ani koordinaci; vlastně pracovní výkonnost zvyšuje, protože dělníky neodvádí od práce hněv, strach ani smutek."

"Ani láska," zamumlala Taša. Dat se na ni zadíval s poněkud zmateným zamračením, které jí napovědělo, že její poznámce nerozumí a ukládá si ji pro pozdější analýzu.

Ted' ale pokračoval: "Intoxikanty se prodávají všude, ale vláda je pevně reguluje. Pravděpodobně slouží jako náhražka za potlačené emoce."

"Ano," doplnila Taša. "Je snadné hledat štěstí v chemikáliích, když ho nemůžete najít ve svém životě."

Ted' seděl Rikan zpřímá, jako by spolkl pravítko. "Ale jak máme bojovat s tímhle?" zeptal se. "Jak to máme zastavit?"

Pane Date, odhalil jste Nalaviino tajemství a já jsem vám za to nesmírně vděčný, ale jak můžeme Nalavii zastavit?"

Dar se usmál.

"Bude úplně stačit, když tu její drogu nahradíme něčím neškodným! Jakmile ji lidé přestanou užívat -"

Dat se díval do prázdna, pomalu přikyvoval a jemně se usmíval, když zpřístupňoval potřebné informace ve svých databankách. "- pocítí náhlý nával emocí. Všechno, co měli cítit v době, kdy byly jejich emoce potlačené, je náhle zavalí."

"A právě tehdy," rozhodl pevně Rikan, "zaútočíme!"

## Kapitola devět

NADPORUČKA DATA vjevůdce Rikan a jeho hrad zaujali. Budova byla skutečně velmi stará, ale vybavená nejnovější technologií - kvůli pohodlí i obraně. Počítačem řízený obranný systém byl úplně nový - dodal ho Darryl Adin alias Adrian Dareau alias Stříbrný paladin.

Datovi přišlo zvláštní - což nebylo během jeho života mezi lidmi nic neobvyklého - že je v podstatě vězněm, ale zachází se s ním jako s kolegou nebo dokonce s přítelem. Měl samozřejmě přístup do všech složek ostrahy na Enterprise, s výjimkou těch označených "tajné", které byly jen pro Tašu a ostatní příslušníky ostrahy. O Darrylu Adinovi věděl všechno. No, rozhodně všechna fakta. Ale ten člověk jim neodpovídal.

Někdo, kdo dokázal zaprodat Federaci, naplánovat útok, při kterém mohlo dojít k ohrožení příslušníků Flotily, jak nováčků, tak veteránů - a při kterém jich mnoho skutečně zemřelo - takový člověk by měl podle Data působit víc jako ostřílený padouch. Ne že by měl s ostřílenými padouchy velké zkušenosti; Cyrus Redblock a Felix Leech byli koneckonců jen výtvary simulátoru, založené na fiktivních postavách.

Ale Dat na Akademii prošel požadovanými kurzy psychologie. Skutky Stříbrného paladina neodpovídaly profilu zločince. Vlastně měly blíž ke skutkům legendárního Robina Hooda, až na to, že ten si za své služby nenechával platit. A Robin Hood byl, jak pravila legenda, falešně nařčen ze stejného zločinu - z velezrady.

Ale byla tu i druhá možnost: kdyby - ve slabé chvíli jinak čestný a poctivý Adin podlehl svodům bohatství; kdyby se, tak jak pravily důkazy, domníval, že útok na Starbound se obejde beze ztrát na životech, potom by jeho současné chování mohlo být kombinací pokání a chamtivosti - té samé chamtivosti, kvůli které uzavřel dohodu s Orionci.

A důkazy předložené u Adinova procesu byly nezvratné. Datovy teorie ale nemohly mít žádný vliv na jeho činy. Adin byl na útěku před Flotilou i před Federací a Datovou povinností bylo ho zatknout - nejlépe při první příležitosti, kdy bude mít naději, že se to podaří.

Zlobilo ho, že se mu nepodařilo dosáhnout toho, aby Taša jeho pokus o zatčení připsala na vrub jeho naivitě. Tím spíš, že svého cíle - přimět Rikana, aby zapochyboval o muži, kterého si najal - nedosáhl. Buďto Rikan o Adinově minulosti už věděl, nebo ho nezajímala - věřil reputaci "Adriana Dareaua".

Datovi dělala Taša Jarová starosti. Byla dokonalý důstojník Flotily, nejvyšší prioritou pro ni bylo bezpečí Enterprise a její posádky, nejsvětější povinností povinnost vůči Flotile. Někdy byla, pravda, trochu zbrklá - ale pořád to bylo lepší, než kdyby váhala. A teď slíbila, že neuteče.

Já přece také, připomněl si Dat. Adinovi muži koneckonců pronikli do Nalaviina paláce, aby Tašu zajali, a potom ji odvezli v jejím vlastním raketoplánu. Byli brutálně efektivní a Dat nepochyboval, že by ho klidně mohli zavřít do cely, ze které by nedokázal uniknout, nebo ho vyřadit nějak jinak. Sdan, ten Vulkanoid, projevil touhu ho "prozkoumat" a Dat nepochyboval, že tím míní, že by ho rád rozebral, aby zjistil, jak funguje. I omezená svoboda byla rozhodně lepší než být někde zavřený nebo vypnutý.

A navíc, tihle lidé stáli proti Nalavii. Dat už ani v nejmenším nepochyboval, že Rikan a Adin jsou tím menším zlem; prostě ho zlobilo, že Taša došla ke stejnému závěru, ještě než měla k dispozici klíčové důkazy.

Prozatím se Dat připojil k plánování, jak odstranit z vody Nalaviinu drogu. Jakmile Sdan pochopil, že Dat není hračka, kterou by směl rozebrat, celou noc s ním spolupracoval - přenášel informace o výrobě a distribuci z Datových paměťových bank do vynikajícího počítačového systému v poradní místnosti.

"Nechápu, proč Nalavia používá tak zastaralý systém," poznamenal Dat.

"Vyhovuje jí," odpověděl Sdan, "a navíc je trevanský výroby - dostala ho s palácem. Navíc, tohle děťátko by legálně nesehnala. Je to nejnovější technologie Federace - jen pro členský planety, ani spojenci ji nedostávají."

"Kde jste k ní potom přišli vy?" zeptal se Dat. "Nebo bych se raději neměl ptát?"

"Postavili sme to!" odpověděl Sdan. "Já a Básník nemáme ve Federaci záznam. Barb a Pris vlastně taky ne, jenže ty se zajímaj' jen o to, čím můžou někomu rozbít hlavu. Takže Básník a já sme prostě jeli na technickou výstavu, pak sme se vrátili a postavili si vlastní verzi posledního výkřiku Federace."

"V prostoru Federace," poukázal Dat, "by to bylo nelegální."

"A sme snad v prostoru Federace?"

"Mohli byste vydělat velké množství peněz na prodeji této technologie Ferengům, Orioncům -"

"Hele, Počítačovej mozku, kdyby nám šlo jenom vo prachy, tak bysme nějaký šlohlí! Bylo by to daleko jednodušší a bezpečnější. To furt nechápeš, že nejsme žádná banda zločinců?"

"A navíc," podotkl Dat, "kdybyste tuto technologii prodali, nebyla by už výlučné vaše, a tedy byste nemohli žádat tak vysokou částku za její poskytnutí vašim... klientům."

Sdan se zašklebil. "To je fakt. Víš, Date, možná že v sobě máš kapku vychytralosti. Ještě chvilku buď u nás a možná tě pozveme, aby ses k nám přidal!"

"Myslím, že spíše doufáte, že pokud zůstanu dostatečně dlouho, najdete si záminku k mému 'prozkoumání'?"

Sdan si ho s pokývnutím prohlédl. "No jo. Dycky je tu ještě tenhle důvod."

Taša Jarová strávila druhou noc v "modrém pokoji", ale tentokrát nebyly dveře na zavoru. Ráno sešla na snídani v pohodlných kalhotách a tunice. Snídaně byla stejně neformální jako včera - lidé přicházeli podle libosti, odcházeli, když dojedli, a jenom Rikan tam seděl celou dobu.

Vojevůdce přišel do poradního sálu chvíli poté, co se Taša přidala k rostoucímu hloučku před obrazovkami. Data, Dara, Sdana, Básníka, Barb a Auroru už znala. Teď se navíc seznámila s Tuukem a Gervou, spárenou dvojicí Tellaritů; Jevsithianem Drominigerem, grokarijským věštcem; a Pris Shenkleyovou, lidskou ženou, která uměla stavět expertní zbraňové systémy. Zbytek Darova "gangu".

Jevsithian vypadal typicky: byl vysoký zhruba jako Taša, ale tak starý a vrásčitý, že na první pohled nebylo vůbec patrné, k jakému druhu patří. Byl celý zahalený do šedé róby s kápí, takže jediný klíč k tomu, co je zač, představovaly osmiprsté ruce, které mu vyčnívaly z rukávů a silně připomínaly pavoučí nohy.

Taša už o Grokarianech slyšela, ale nikdy se s žádným nesetkala. Někteří z nich údajně vládli schopností předvídat budoucnost, i když příručka Hvězdné flotily, která pojednávala o druzích s takzvanými "psionickými schopnostmi" to vysvětlovala jako "divoký talent, schopnost vypočítávat pravděpodobnosti v časoprostorovém kontinuu".

Jevsithian se k ní otočil. Jeho oči byly skoro úplně skryté ve vrásčitých záhybech. Prohlásil: "Ty jsi ta, která vše změnila."

"Hmmm?" Taša zjistila, že jí pohled do těch černých děr není vůbec příjemný.

"Tvou přítomností splývají všechny možné budoucnosti v jedinou. Stříbrný paladin zvítězí, a přesto vše ztratí. Jasný rytíř temnot se mění v legendu."

"Hele - přestaň nám tady věštit zkázu!" protestoval Sdan. "Zkáza není nic než osud," odpověděl Jevsithian, "a osudy všech živých tvorů jsou zjevně propojeny." Stáhl se na svou židli v koutě, jako by ho plány, které vymýšleli ostatní, vůbec nezajímaly. Nebo, pomyslela si Taša, možná ví předem, co uděláme.

"Tašo," odvedl Dat její pozornost od Grokariana. "Musím s tebou mluvit."

"Hmm? A o čem?" zeptala se a poodešla s ním od skupiny lidí kolem počítače.

"O tom, jak velkou pomoc máme poskytnout těmto lidem... pokud vůbec nějakou."

Samozřejmě - věděla, že Dat tenhle poslední krok neudělá bez pečlivého uvážení. Tašu náhle zamrazilo. "Priam IV."

"Přesně tak."

Překvapeně se na něj podívala. "Ty jsi taky dělal tuhle zkoušku? Jak tě mohli oklamat? Ty přece v simulátoru vždycky vidíš, kde jsou stěny, ať je tam jaký chce program!"

"Bude ti moc vadit, když ti nevysvětlím, jak mohou počítačová experti oklamat androida? Jedná se o to, že tady čelíme podobnému paradoxu. Víme, že Nalavia je rozhodnutá udržet si svou tyranii; natolik rozhodnutá, že se uchýlila k používání drog proti lidem. Ale toto není planeta Federace; nemáme povinnost pomoci Trevanům získat zpět svobodu."

"A máme povinnost to neudělat?" zeptala se Taša. "Předpokládej, že neuděláme nic. Pak bude Nalavia vládnout dál - pokud ji Rikan a Dar nezastaví i bez naší pomoci."

"Bez mé pomoci," upřesnil Dat. "To já mám informace z Nalaviina počítače, které jim umožní odstranit drogu z vody."

"A potom se lidé budou moci sami rozhodnout, jestli chtějí svrhnout Nalavii. Není to blíž duchu Základní směrnice než nechat je ve stavu, kdy nemůžou myslet sami za sebe?"

"Nejsme vázáni duchem zákona, ale jeho doslovným zněním," upozornil ji Dat. "Pokud v této situaci zasáhneme, nevíme, jak to ovlivní trevanskou kulturu."

"To ne, ale víme, co se stane, jestli nezasáhneme. Bude se to zhoršovat. Řekl jsi nám, jaké jsou následky dlouhodobého užívání Riatinu. Date, včera v noci jsi byl připravený pomoci Rikanovi a Darovi. Co se s tebou stalo?"

"Připomněli mi krátkodobý následek odstranění drogy: válku."

Taša si vzpomněla, jak Rikan prohlásil: "A právě tehdy zaútočíme!"

"Buď válka nebo povolnost způsobená drogou. Priam IV jako vyšitý. Ale Date... kdybych byla Trevanka, vím, co bych si vybrala. Ty nemáš ani ponětí, co to je žít na drogách, necítit žádné štěstí, jen falešnou radost z chemikálií -"

"Tvoje matka?" zeptal se tiše.

"A já."

"Co?!"

"Pamatuju si jen tu bolest," přiznala. "Já... narodila jsem se závislá na prášku radosti, Date, protože ho brala moje matka. Když jsem byla malá, krmila mě tím, abych přestala křičet, ale po nějaké době si už nemohla dovolit dost pro obě. Přestala mi ho dávat. Moje první vzpomínky jsou bolest z odvykání."

"Tašo, to jsem nevěděl -"

"Prosím, nikomu to neříkej. Tohle neví ani Dar. Ta žena, která se o mě starala, když mě moje matka opustila nadobro, mě držela od drog co nejdál, dokud jsem nebyla dost stará, abych pochopila, že svobodná mysl stojí za tu bolest ze života, dokonce i na Nové Paříži. Date, ty jsi říkal, že Riatin nevyvolává, žádné abstinenční příznaky. Já říkám, osvobodíme myslí Trevanů. Ať můžou myslet sami za sebe, ať se oni rozhodnou, co udělají s Nalavií."

Dat se jí několik vteřin díval přímo do očí. Potom přikývl. "Poskytnu Rikanovi a Adinovi informace, které požadují. Rikan je Trevan; má tedy právo rozhodnout, co s nimi udělá."

A tak dal Dat Darovi a Rikanovi záznamy o výrobě a rozvozu Riatinu. "Nejjednodušší by bylo vyměnit ho ve skladech, kde leží, než se nasype do vody," vysvětloval. "Nikdo ho tam nehlídá - proč by měl někdo krást chemikálii na čištění vody? Kdybychom měli transportér, bylo by jednoduché nahradit Riatin nějakým placebem; na hlavní město a všechny tři další velká města by stačila hodina."

"Jenže my nemáme žádný transportér," Dar položil Datovi ruku na rameno a naklonil se k obrazovce. Taša uviděla, jak Dat vrhl na tu ruku rychlý pohled - na Enterprise se ho takhle dotýkal jenom Geordi, jako by Dat byl jen další člověk. Lehce ji pobavilo, jak se Darův postoj k androidům změnil, sotva se s jedním setkal; očividně už úplně zapomněl, že Dat je stroj.

"Řekněme," navrhl Dar, "že bychom přepadli nákladní vozy, které drogu rozváží do čističek vody."

"Výborně!" zvolala Barb.

"Kdybychom ho chtěli jenom ukrást, tak by to šlo," řekla Aurora, "ale my ho chceme nahradit něčím jiným. Určitě tam dodavatele znají a než bychom stihli použít placebo, někdo by je začal postrádat."

"Hmm," přemýšlel Dar, "můj nápad byl udělat to rychle - přepadnout dodávku do všech tří měst během jediné noci. "

"Ale to můžeme," trvala na svém Barb. "Když jim Riatin jednoduše sebereme, nebudou ho moci nasypat do vody!"

Básník namítl: "Kdo se kdy ptá, zda byl nepřítel poražen strategií či statečným srdcem?"

"Já ano!" Barb se na něj ošklivě podívala. "Všichni tady jen sedíme a tloustneme."

"Součástí odvahy je diskrétnost," připomněl jí Básník.

"Sakra, Básníku," obořila se na něj ta amazonka, "ty mluvíš jako zbabělec. Kdybych tě neviděla bojovat, skoro bych řekla, že jsi nějaké ukňouranej červ!"

Dat jejich hádku přerušil. "Ve chvíli, kdy Riatin zmizí, Nalavia pozná, že jste ho ukradli. Pokud ho nahradíte, nelze zaručit, že bude placebo použito okamžitě. Pokud se účinky drogy vytratí pouze v jednom městě, Nalavia nechá otestovat jak vodu, tak chemikálie ve skladišti."

"To máte pravdu," ustoupil Dar. "Tehle plán zabere jen tehdy, když droga přestane působit u všech lidí najednou - a dřív, než si Nalavia uvědomí, co se stalo."

"A my musíme být připraveni toho jaksepatří využít," dodala Aurora. "Pár nepokojů k ničemu nebude. Nalavia jednoduše vyšle armádu, aby je potlačila, a doplní drogu. Jakmile budou mít lidi zase svobodnou vůli, musíme jim říct o Nalaviině zradě."

"Když ovládneme rádio a televizi," rozvíjel svou myšlenku Sdan, "můžem jim to říct dost rychle."

"A oni nám uvěří," vpadla Aurora, "protože ucítí tu změnu."

"A proč jednoduše nezničíte továrny na Riatin?" zeptala se Taša. "To by sice Nalavia zjistila okamžitě, ale určitě by nedokázala vyrobit dost toho fujtajblu, aby otráвила všechnu vodu dřív, než se lidi proberou."

"To je ono!" souhlasila Barb.

Rikan ale namítl: "V těch továrnách pracuje mnoho Trevanů. Jsem si jistý, že většina z nich se opravdu domnívá, že vyrábějí jenom látku na čištění vody. Lze nějak zničit továrny, aniž bychom zabili nebo zranili nevinné lidi?"

"O tom pochybuju," řekl Dar.

"A i kdyby, představte si, co udělá Nalavia," upozornila Aurora. "Nebude přece čekat, až vypuknou nepokoje; hned jak uvidí, že je diktatura ohrožená, vyhlásí stanné právo."

"Takže ji musíme překvapit," souhlasil Rikan. "Nejlepší mi připadá ta myšlenka nahradit Riatin něčím neškodným, pokud ji ovšem dokážeme uskutečnit."

"Za to nás přece platíte," odpověděl Dar. "Date, máte nějaké záznamy kromě tras od továren k čističkám?"

Taša viděla, jak Dat drobně pokývl, což znamenalo "ano". "Mám časové rozvrhy včetně míst, kde se mění řidiči a kde se zastavují na jídlo a čerpání paliva. Nicméně..." na okamžik se zadíval do prázdna, když srovnával data, "... zřejmě nemají nejmenší tušení, že je vždycky sleduje armáda."

Nemají nejmenší tušení? Tašu pobavilo, když slyšela Data při jeho chameleónské etudě - přebíral Darův způsob řeči.

"Sledují je?" zeptal se Dar. "Jak?"

"Ve vozidlech jsou umístěné vysílače, které sleduje malá ozbrojená eskorta - ta kontroluje, zda se vozidla drží určené trasy a rozvrhu. Pokud nejsou v oblasti žádné souběžné silnice, eskorta následuje vozidla v diskrétní vzdálenosti nebo v letounech. Metody se často mění -" Android se na okamžik zarazil. "Aha, už chápu proč. Vozidla projíždějí venkovem, kde by mohlo být nenadrogovaným občanům podezřelé, že přeprava údajného prostředku na čištění vody vyžaduje armádní eskortu. Proto pokaždé používají jinou metodu - eskorta jede souběžně, vzadu, vpředu, v nákladních vozech, osobních vozech, letounech - Nalavia zjevně doufá, že si tak nikdo nevšimne spojitosti."

"Taky se jí to daří," potvrdila Aurora. "Žádné zvěsti jsme neslyšeli. Ale když teď víme, že -"

"Mám rozvrhy na příští čtyři dny," řekl Dat. "Nic víc v Nalaviině počítači nebylo."

Dar se na něj usmál, ale tentokrát v tom nebyl žádný sarkasmus. "To bohatě stačí - dejte nám ty rozvrhy a my už

přijdeme na to, jak to vyměnit. Pane Date, jak by se vám zamlouvalo opustit Flotilu a žít život plný nebezpečí a vzrušení na vnějším okraji Galaxie?"

Taša věděla, že to byl vtip, ale Dat vážně odpověděl: "Obávám se, že by se mi to... vůbec nezamlouvalo."

Jedna z výhod, kterou má android oproti člověku, je to, že může ve vědomí uchovávat několik různých myšlenek a mnoho dalších odložit na dosah, aniž by je zapomněl. Během příštích několika hodin Dat zjistil, že to může být i nevýhoda.

Tašu zřejmě naděje, že osvobodí Trevany z područí hypnotické drogy, tak nadchla, že si přestala připouštět, že ona i Dat - přes svůj vážený status - jsou tu stále vězni. Dat nemohl zapomenout, co je Darryl Adin doopravdy zač, a z toho plynul další nepředvídaný problém: měl toho člověka rád.

Adin byl jako lepidlo, které drželo jeho malou skupinu pohromadě - znamenal pro ně to, co Jean-Luc Picard pro posádku Enterprise. Adin to měl ale o něco horší. I když nevelel tolika lidem, byli ještě různorodější než Datova posádka, protože neměli žádný společný ideál, například ideál Flotily, který by je spojoval. Během toho prvního dne je Dat slyšel, jak se v jednom kuse hádají, ale viděl, jak postupují za společným cílem.

A celou tu dobu nedal Adin najevo, že by Data nepokládal za osobu. Ze všech lidí, které Dat znal, se k němu takhle choval od první chvíle jenom Geordi LaForge.

Ne, napadlo ho najednou, to není pravda. I Rikan se zachoval stejně. Ale s Rikanem se během dne Dat skoro nesetkal, zatímco s Adinem pracoval celé hodiny.

Před večeří měli plán hotový. Sdan a Básník si spolu s několika Rikanovými lidmi odešli půjčit vozidla od přepravních společností na Rikanově území. Barb a oba Tellarité šli "nakupovat" nádoby, barvu a šablony. Jevsithian už dávno odešel, ale ostatní chodili dovnitř a ven celý den. Teď se Aurora a Pris Shenkleyová přidaly k Datovi, který seděl u počítače, aby si prošli plán krok za krokem a uvědomili si možná úskalí.

Dat si nemohl nevšimnout, že se Dar a Taša tiše vzdálili a společně vyklouzli z poradní místnosti.

Ale u večeře je znovu uviděl. Bylo to jeho první jídlo od včerejšího oběda s Nalavií, takže jeho organické komponenty už zase vyžadovaly výživu, a zvědavost ho nutila ochutnat všechno, co bylo na stole. Rikanova tabule byla stejně bohatá jako Nalaviina; kdyby Dat neměl na práci něco jiného, mohl by snadno strávit celou večeří spokojeným analyzováním ingrediencí, které vytvářely tak širokou škálu chuti.

Ale jeho vědomí teď zaměstnávala společenská konverzace, vylepšování plánu sabotáže proti Nalavii a sledování Taši a Adina.

Taša na sobě znovu měla dlouhé zlaté šaty. Aurora v karmínových a Pris v bledě modrých šatech vypadaly překrásně. Rikan měl bohatě vyšívanou tuniku a plášť přehozené přes košili s elegantní bílou krajkou. Adin byl jako obvykle v černé s bílou košili a svým stříbrným znakem, zatímco Dat, když nastal čas "obléci se k večeři", uvažoval o tom, že by si zase vzal uniformu, kterou našel vypranou a úhledně složenou v pokoji.

Když si ale vzpomněl na to, jaké šaty viděl včera v noci, raději si vzal ten nejformálnější oděv, který mu Trell poskytl: vestu a kalhoty v tmavě šedozelené barvě a zlatou košili téměř stejné barvy, jakou měly jeho oči. Taša se usmála a prohlásila: "Vypadáš nádherně," když ho v tom poprvé uviděla, ale Dat by se ve své slavnostní uniformě stejně cítil lépe. Přemýšlel, co se asi stalo s tou Tašinou.

Celá skupinka se po večeři shromáždila v Rikanově salóнку. Pris Shenkleyová si přisedla k Datovi a začala se s ním bavit.

"Proč vlastně nepracujete pro Federaci?" zeptal se jí.

"Protože bych neměla přehled o tom, k čemu moje výtvořiny používá," odpověděla. "Je pravda, že Federace dnes vyrábí zbraně jenom kvůli obraně a agresí se vyhýbá. Raději ale svoje schopnosti využívám tam, kde vím, kdo s mými zbraněmi zachází."

Dat jí vyprávěl o nedávné návštěvě Enterprise na planetě Minos, kde se zbraně obrátily proti svým stvořitelům.

"Ano, právě tatové mentality se obávám. Je příliš snadné vyrábět pořád lepší a lepší zbraně jen proto, že to dokážete. Pro Dara dělám vždycky jen to, co je právě potřeba, ne nějaké zbraně posledního soudu, které pak mohou soupeřit jen mezi sebou."

"A vyrobíte něco i pro tento plán na záměnu Riatinu?"

"Ne; každý už má dost zbraní, na které si zvykl. Ale dělala jsem na obraně Rikanova hradu."

Dat naklonil hlavu. "To vy jste navrhla tu síť, do které mě chytili?"

Trochu se začervenala. "Ně přímo navrhla - ale byla jsem to já, koho napadlo, že něco tak... primitivního zřejmě čekat nebudete. Ta síť je vlastně past na jedno velké trevanské zvíře. Myslela jsem si, že bude dost silná na to, aby vás zadržela." Usmála se. "Ale podcenila jsem vás. Nemyslela jsem si, že by někdo mohl přetrhnout quoghartové vlákno. Kdyby naši lidé nedorazili tak rychle, utekl byste."

Uchopila ho za jednu ruku a otočila ji, aby si mohla prohlédnout jeho dlaň. "Jste tak silný... a přesto tak jemný. Máte vůbec ponětí, jak přitažlivým vás to dělá?"

Skoro řekl, že ano, protože se mu zdálo, že si toho všimla každá žena, se kterou se kdy sblížil, ale to, že si tohle uvědomil, ho přimělo podívat se do svých flirtovacích souborů. "To je... má povaha."

"Mmmm." Prohlédla si jeho dlaň velmi pozorně. "Vy máte i otisky prstů."

"Ano. A ano, jsou unikátní. Přinejmenším se neshodují s žádnými otisky v záznamech Federace."

"To je taky správné," řekla měkce. "Vy jste unikátní." Data překvapilo, že s ním Pris flirtuje, ale aby s ní udržel krok, stačilo zpřístupnit pouze hlavní flirtovací adresář. Očividně netoužila jít dál než k příjemným slůvkům - po zjednodušení známosti to nebylo nic překvapivého.

Navíc, jak Dat zjistil, on také nechtěl jít dál. Přemýšlel o tom. Chápal, proč si přál interagovat s Nalavií tak málo a tak

neosobně jak jen bylo možné: byla zlá. Ale Pris, tak jako zbytek Adinova gangu, neměla záznam v žádném trestním rejstříku, o kterém kdy slyšel. Proč by měl váhat s prováděním svých intimních funkcí, kdyby si to přála? Koneckonců byl navržený tak, aby ovládal široký rozsah činností. Pris se ani trochu nepodobala Nalavii; nevykazovala žádné známky prohnání ani cynismu.

V této chvíli zaměřil pozornost na Darryla Adina, který seděl na pohovce vedle Taši. Ta, jak se zdálo, tráví teď s Adinem veškerý volný čas. Ten člověk se očividně pokouší znovu v ní probudit city, které k němu kdysi chovala, přehlušit hlas Tašina rozumu a povinnosti vzpomínkami na minulost, která se už nemohla nikdy vrátit.

Adin se naklonil k Taše a Dat zapnul vnitřní mikrofon, aby uslyšel, jak říká: "Pojď, půjdeme na balkon." Omluvili se Rikanovi a vyšli ven do měsíčné noci. Dat je pořád viděl přes skleněné dveře - opírali se o balustrádu a dívali se do propasti, která byla v noci ještě temnější. Adin položil Taše ruku kolem nahých ramen a ona se k němu přitiskla, nic víc. Celou tu dobu Dat nechal jeden svůj flirtovací soubor, aby bavil Pris - dokud se nerozesmála. "Dokážete plácát nesmysly daleko chytřeji než všichni muži, které jsem kdy potkala! Kde jste se to naučil?"

Dat se podíval, ze kterého souboru to vlastně čerpá. "Je to moderní adaptace technik, detailně popsanych v dílech Jane Austenové," odpověděl poutivě.

Pris se hlasitě zasmála. "No, podle mě je to naprosto rozkošné a kdybych nemusela zítra ráno brzo vstávat, možná bych se vás zeptala, jaké další techniky ještě znáte. Ale na druhou stranu, určitě se tu ještě nějakou dobu zdržíte. Doufám, že budeme mít šanci lépe se poznat."

"Také by mě to těšilo," odpověděl, ale záměrně jí nedal odpověď na otázku, kterou mu skoro položila.

Salónek se už vylidňoval - zdálo se, že z ohledů na Rikana. Dat si všiml, že starý vojevůdce sedí poněkud ztuhla, jako by se k tomu musel nutit.

Když se podíval zpátky na balkon, Taša a Adin byli pryč. Za pár okamžiků zůstane sám s Rikanem... zapomenutý.

Dat neměl v noci vůbec nic na práci. Nebyl tu žádný knihovný počítač ani vědecká laboratoř, kde by mohl ukojit svoji nezřízenou zvědavost.

Rozhodl se, že půjde do poradní místnosti. Tam určitě někdo bude a možná by mu dovolil podívat se, co ten dokonalý počítač ještě umí.

Ale když chtěl popřát Rikanovi dobrou noc, starý pán se ho zeptal: "Spíte, pane Date?"

"Ne, pane."

"Mohl byste mi tedy prokázat laskavost?"

"Jistě pane, pokud je to v mých silách."

"Jsem starý člověk. Nemyslím, že byste vy kdy mohl zažít stáří - ale ani nikdy nepoznáte, jaké to je, když lidé uspokojí všechny vaše rozmary jen proto, že jste starý." Upřel na něj jasný, ostrý zrak. "Kolik je vám let, pane Date?"

"Dvacet šest standardních roků Federace, pane."

Vojevůdci se překvapením rozšířily panenky. "Tak mladý! Potom váš život teprve začíná. Ale vy jste byl na mnoha místech mezi hvězdami. Za těch dvacet šest let jste vykonal víc než já za celý život."

"Je to možné, pane, především proto, že jsem byl... vytvořen... jako dospělý. Ovšem nikdy jsem nezažil dětství." "To je škoda," zamyslel se Rikan. "Dětství je z celého života to nejšťastnější období - aspoň by mělo být. Ale já už zapomínám. O co jsem vás chtěl požádat: až mi Trell pomůže do postele, mohl byste přijít do mého pokoje? Mé tělo je unavené, ale věk mě obírá o schopnost snadno usnout a dobře spát. Mohl byste přijít a povídat si se mnou?"

"Velmi rád, pane."

Když tedy Trell Datovi oznámil, že může přijít, šel do Rikanovy ložnice. Trell mu ještě řekl: "Nebud'te tam prosím příliš dlouho. Můj pán si musí odpočinout, protože vřdycky vstává s úsvitem, ať už spal jakkoli krátce."

Rikan, uložený ve velké posteli, vypadal menší a křehčí než ve svém obvyklém upjatém obleku. Opíral se o polštáře:

"Vino?" zeptal se Data, nalil si sklenici a nabídl i jemu.

"Ne, děkuji, pane. Alkohol nemá na můj metabolismus žádný vliv. Vaše vína jsem okusil, pouze abych rozšířil své zkušenosti v oblasti vůní a chutí."

Vojevůdce se usmál. "To trávíte celý život shromažďováním dat?"

"K tomu jsem byl určen, pane."

"Ale jistě ne jenom k tomu. Použil jste výraz zkušenosti. Vidím, že máte pocity, děláte si starosti kvůli své kolegyni Nataše a kvůli povinnosti vůči organizaci, které sloužíte."

"Umíte velmi dobře číst v mých starostech," přiznal Dat.

"Mám o mnoho let zkušeností více než vy. Překvapilo mě, když jste mi řekl, jak krátce jste... naživu?"

"Při vědomí," opravil ho Dat.

"Copak nejsou organické části vašeho těla živé?"

"V jistém slova smyslu ano; vyžadují výživu a obnovují se. Ale tato má část existovala po neznámý čas ve stázi, než bylo probuzeno mé vědomí."

"Aha, jak zajímavé. Pamatujete si na okamžik, kdy jste nabyl vědomí? Nebo jste v tomhle stejný jako lidé - ti si okamžik svého narození nepamatují."

Narození. Tak tomu říkala Taša. "Tak tady jsi se narodil," usmála se, když uviděla jeho domov.

"Je to první událost, kterou si pamatuji. Má mysl nebyla tabula rasa; už jsem ovládal jazyk, měl jsem poměrně rozsáhlé základní znalosti a všechny informace, které získaly čtyři stovky kolonistů na mé domovské planetě."

"Zajímalo by mě," přemýšlel Rikan, "jestli to byl větší nebo menší šok než narození. Asi se to nikdo nikdy nedozví, protože nikdo nemůže zažít oboje."

"Ne, pane," odpověděl automaticky Dat - a potom si uvědomil skrytou otázku. "Alespoň ne za současného stavu technologie. A i kdyby bylo někdy možné přenést lidské vědomí do těla androida... nevím, zda by se osoba, která dříve

byla člověkem, dokázala adaptovat."

Rikan ho pozorně sledoval. "Cítíte se být... méně než člověk, Date?"

"Jsem... jiný než člověk. Jsem silnější a rychlejší než jakýkoli plně organický humanoid. Mám k dispozici více informací a dokáži s nimi lépe manipulovat. Ale mohu se učit a růst - ne pouze rozšiřovat své informační složky."

"To je zřejmé," odpověděl mu Rikan s úsměvem. "Nikdy jsem nepocítil touhu takhle si popovídat s tím chytrým počítačem, který tady nainstaloval Adrian. Vy máte zcela jistě osobnost, Date."

"Ano. Přesto bych se stal člověkem, kdybych mohl. Například: dívám se na vás, pane, a přestože vím, že se mohu ze zkušenosti naučit soudnosti, nevím, zda je možné, abych někdy dosáhl moudrosti."

Rikanův úsměv se rozšířil. "Ale Date - copak nevidíte, že vaše otázka si sama odpovídá?"

Neviděl. "Pane?" zeptal se se zmateným výrazem.

"To nic. Tyhle pochybnosti překonáte - a ještě narazíte na další. Stárnete - myslím fyzicky?"

"Zřejmě ne, pane. Nicméně existuji tak krátký čas, že není možné odhadnout, jak dlouho mohu fungovat. Jak mi Taša často připomíná, nejsem nezničitelný, ale vědci Flotily věří, že pokud mé tělo neutrpí neopravitelné poškození, může vydržet několik staletí."

"Možná, že vás tedy nepostihnou fyzické nepříjemnosti stáří, ale dlouhý život dokáže být krutý - může přinést mnohem horší věci než ztrátu síly a ostrosti smyslů. Ty, kteří přežijí, pokládají za šťastlivce, Date - a ironií osudu je, že lidé, kteří nám závidí naši dlouhověkost, se buď nedožijí toho, aby pochopili, jak krutý je náš osud... nebo se toho dožijí a pak ten osud potká i je."

"Pane?"

Rikan se díval kamsi skrz Data. "Měl jsem kdysi ženu a krásnou dcerku. Měl jsem dobré přátele a kolegy a sdíleli jsme spolu dobré i zlé. A teď jsou všichni pryč - a mnoho jich bylo mladších, než jsem já. Moje dcerka - odešla mi před očima. Moje žena ji následovala za méně než rok. Moji přátelé, spolužáci z mládí - všichni už jsou pryč."

Vojevůdce se zadíval na Data. "Uvědomili si vaši tvůrci, co budete muset prožít, když vám dali rozum a vědomí a potom vás odsoudili k tomu, abyste přežil každého, koho budete milovat?"

"Já nevím, zda jsem schopen lásky, pane."

"Jak to můžete nevědět, když já to vím po jediném dni známosti?"

"Nemohu se rozmnožovat," vysvětlil Dat. "Není tedy důvod, proč bych měl být vybaven schopností -"

Rikan se zasmál. "Ach, Date, jak mladý - a jak velice lidský - jste v tomto ohledu! Plést si rozmnožovací pud s láskou zrozenou z přátelství je pro mladé lidi naprosto typické. Ne, ne - já mluvím o lásce k přátelům a kolegům a té vy máte nadbytek." Jeho smích vystřídal nevýslovný smutek. "To je zdrojem největší radosti, ale také největší bolesti."

"Chápu."

Rikan se smutně pousmál. "Ne, nechápete, ale jednou pochopíte... a možná dřív, než si myslíte. Date, vytvořili vás jako bytost, která, jak říká Adrian, 'vždycky přežije'. Jevsithian říká, že Adin vždy přežije, ať už je to osudem nebo prostou silou vůle. Slyšel jste jeho proroctví?"

"Takováto proroctví není možné vědecky ověřit," namítl Dat.

"Ale pokud by se splnilo - co myslíte, že znamená?"

"Zvítězit a přesto vše ztratit? Domnívám se, že to znamená vyhrát bitvu, ale sám zemřít."

"Je to možné," přikývl Rikan. "Ale i my, organičtí lidé, můžeme myslet logicky, Date. V prvním okamžiku, kdy jste Dara uviděl, jste se ho pokusil zatknout. Já si nemyslím, že byste se dokázal této povinnosti vzepřít a obvinění, která jste vyjmenoval - vražda, spiknutí, velezrada - se jistě trestají smrtí."

"Federace nemá trest smrti," vysvětlil Dat.

Rikan zavřel oči a oťásl se. "Toho jsem se bál. Takže ho na zbytek života uvězníte."

"Bude převezen do nápravné kolonie, a pouze do té doby, dokud ho lékaři nevyhlásí z poruchy, již trpí."

"Na pojmenování nesejde. Vy Adriana ještě dobře neznáte. Pro muže, jako je on, by ztráta svobody byla mnohem horší než smrt. A proto, domnívám se, řekl věstec, že nejprve zvítězí - což vypadá pro Trevu dobře - a potom vše ztratí."

Staré moudré oči se znovu otevřely a tázavě se na Data podívaly. "Lorde Rikane, prosím, to ode mě nežádejte. Nezáleží na tom, kolik dobra Darryl Adin udělal. Jednou už zradil všechno, v co věřil. Kdybych zanedbal možnost vydat ho do rukou spravedlnosti Federace... dělal bych totéž."

Taša Jarová strávila příští dva dny s Darrylem Adinem. Jejich staré přátelství znovu zapustilo kořeny, když spolu plánovali, jak vymění sudy s Riatinem při převozu do trevanských měst za placebo. S rozvrhy a cestovními plány, které jim dodal Dat, to bylo jednoduché: každé vozidlo musí někde zastavit, aby se řidiči najedli. V tu chvíli ho obklopí skupina podobných vozidel, která ho zakryje před armádou, a Rikanovi lidé bleskurychle vymění náklad za placebo v identických nádobách. Než to bude hotové, zaměstnají jiní Trevané řidiče. Sdan, Básník, Aurora a Pris vymysleli, jak vyřadit nebo oklamat senzory ve vozidlech. S jejich informacemi, vybavením a expertízou to bylo, jak řekl Dat, jednoduché.

K večeru druhého dne už měli akci bez nejmenšího problému za sebou, všichni byli zpátky na Rikanově hradu a zavládla mezi nimi dobrá nálada.

Taša a Dat samozřejmě ven jet nemohli. Když Taša čekala, až se Dar vrátí, věděla, že se rozhodla: Dar přelstil jak ji, tak Data a určitě měl už dávno připravený plán svého vlastního útěku, až jeho úkol zde skončí. I když jí svědomí nedovolilo, aby ho nechala jen tak jít, byla rozhodnutá, že neudělá nic, aby se na jeho útěk připravila předem. Bude prostě věřit, že si vymyslel něco tak unikátního, jako byla past na Data.

Ten byl mezitím mnohem tišší než obvykle. Poradní místnost byla skoro prázdná a Taše chyběly ty přátelské rozhovory, které vedla na cestě sem. On mě podezřívá, pomyslela si smutně. Jestlipak si myslí, že bych opravdu

pomáhala Darovi v útěku? Ale zeptat se ho nemohla; pořád bylo lepší, když o ní Dat pochyboval, než aby s ním musela plánovat, jak zabránit Darovi v úniku.

Po večeři se všichni nahrnuli do salónu, kde oslavy pokračovaly. Dar a Taša mohli snadno vyklouznout na balkon a odtamtud do hudebního sálu, kde už předtím byli. Hudební sál, stejně jako zbytek hradu, si uchoval starobylou atmosféru a nábytek, ale moderní technologie umožňovala snadno produkovat nádherné zvuky mačkáním knoflíků ukrytých v malé smaltované krabičce na jednom stolku.

Dar tam naprogramoval něco tichého a nevтіravého a potom si sedli a tiše hovořili. Nakonec Dar řekl: "Chci, abys byla se mnou, Tašo."

"Cože?" zeptala se zděšeně. Bála se, že ji požádá, aby s ním utekla.

"Až udeříme, za tři dny ode dneška - až vyprchají účinky drogy a my zorganizujeme povstání proti Nalavii. Chci tě mít na své straně."

"To nejde," bránila se slabě. "Základní směrnice -"

"Tašo, tahle planeta žádala Flotilu o pomoc! Tak ji poskytni."

"Zavolali nás, abychom bojovali proti vám."

"Ale to se změní, hned jak budou mít lidé čisté hlavy. Když tady zůstaneme a budeme monitorovat situaci, půjdeš se mnou, až lidé povstanou?"

"Ty opravdu myslíš, Dare, že na jednom člověku tolik záleží?"

Položil jí ruce na ramena a podíval se jí do očí. "Mně na tobě záleží," řekl měkce... a políbil ji, tentokrát velice jemně a něžně. Čekal na její reakci.

A ona ji nemohla zadržet. Zoufale ho objala a pevně se k němu přitiskla. "To nemůže vydržet, Dare," zašeptala důrazně.

"Já vím," odpověděl tiše a prohrábl jí vlasy. "Tašo, vždyť já tě znám. Nebylo by správné chtít, abys opustila celý dosavadní život kvůli nejisté existenci mimo zákon. To po tobě žádat nebudu, slibuju. Ale chci se tě zeptat na jednu věc: pořád věříš v moji vinu? Pořád si myslíš, že jsem tě zradil?"

"Ne," odpověděla. "Nikdy jsem tomu nedokázala úplně uvěřit, Dare. Nevím, jak proti tobě mohli získat všechny ty důkazy - ale celou dobu jsem věděla, že muž, kterého miluji, by nikdy nic takového nemohl udělat."

Její ruce přímo ucítily, jak se mu ulevilo. Potom ji políbil, stejně něžně jako dřív, a zašeptal: "Možná se už nikdy neuvidíme."

"To já vím. Ale na to teď myslet nebudeme. Máme ještě tři dny, Dare - někteří lidé nemají ani to."

Usmál se; byl to ten úžasný, vlahý úsměv, který si tak dobře pamatovala, a potom vstal a nabídl jí svou ruku. Taša ji sevřela, rozhodnutá udělat vše, co je v jejích silách, teď a nechat zítřek, ať se o sebe postará sám.

Pokud byl život pro Tašu Jarovou rájem, byť i jen dočasně, pro nadporučíka Data to byl zdroj bolestného zmatku. Po své diskusi s vojevůdcem Rikanem se pokoušel přemýšlet a citech, které podle starého muže měl. Pramenily jeho starosti ohledně Tašina chování opravdu z té vznešené formy bratrské lásky, kterou mu Rikan připisoval?

A nebo snad při svém pokusu pochopit lidského ducha narazil na temnou a nebezpečnou emoci zvanou žárlivost? Dat znal učebnicové definice všech těchto termínů, ale ty mu příliš nepomohly - to se mu bohužel v souvislosti s lidmi stávalo dost často. Všiml si, že druhý večer se Taša vytratila s Adinem - a druhý den ráno přišli na snídani společně, dokonale upravení, dokonale odpočatí... a až příliš dokonale spokojení.

Dat většinu dne mlčel, protože pochyboval o svých vlastních motivech; kromě toho byla Taša neustále po Adinově boku a to, co jí chtěl říct, se muselo odbýt v soukromí.

Konečně, když se všichni začali rozcházet, aby se oblékli k večeři, podařilo se Datovi ji zastavit: "Tašo, můžu s tebou mluvit?"

"Jistě, Date. Pojd' se mnou do pokoje."

Když vstoupili, Taša zavřela dveře, sundala si kabátek od obleku a pověsila ho na věšák.

Na jeden strašlivý okamžik si Dat myslel, že se před ním chce převléknout a tak mu říct: "Nejsi nic víc než každý jiný stroj, který je náhodou v mém pokoji." Ale neudělala to. Místo toho mu pokynula, ať si sedne na jedinou židli v místnosti a sama se posadila na postel. "Myslím, že vím, proč si děláš starosti, Date - ale nemusíš. Moje city k Darovi nejsou nijak na překážku mým povinnostem."

"Opravdu si kvůli tomu dělám starosti," přitakal a byl ji vděčný, že je přenesla přes choulostivé místo. "Niméně si nejsem jist, zda jsi během plánů povstání proti Nalavii přemýšlela o tom, co se stane, až to skončí a bude znovu nastolen mír."

"Date," řekla Taša svým oblíbeným tónem "a la zdravý rozum", "naprosto nemám v úmyslu stát se psancem a přidat se k bandě Stříbrného paladína."

"To jsem se ani nedomníval. Měl jsem na mysli to, co musíme udělat okamžitě po navázání kontaktu s Flotilou."

Zasmála se. "Jestli si myslíš, že dokážeš zatknout Dara, klidně si to zkus."

Dat se v takové situaci ještě nikdy neocítl. "Chceš říct, že ty to neuděláš?"

"Chci říct, že podle mě nebude mít ani jeden z nás šanci to udělat, Date. Dar se tak dlouho nezdrží."

"Ale kdyby zůstal?" trval na svém Dat.

"Nezůstane," Taša si byla jista a vstala, jako by ho propouštěla.

I Dat vstal. "Ptám se na fakta, ne na domněnky, poručíku. Pokud budete mít možnost Darryla Adina zatknout a vydat ho Federaci, uděláte to?"

Oči jí zlobně vzplály a zamračila se. "Chcete se ohánět svou hodností... nadporučíku?"

"Je to nezbytné... Tašo?"

Chvilí stála a dívala se mu do očí. Potom se jí ústa roztřásla a Dat uviděl, že má v jednom oku slzu. "Proč se vůbec ptáš,

Date. Ano, zatraceně - jestli k tomu dojde, budu konat svou povinnost. Ale já vím, že k tomu nedojde - Dar to nedopustí."

Dat s úlevou odešel. Taša sliby plnila. Proč tedy cítil ten podivný pocit viny, když se snažil co možná nejpoctivěji zajistit, aby byl její milenec zatčen?

Během dne plánovali, jak ovládnou rádio a televizi, jakmile na Trevany přestane působit hypnotická droga, a jak budou postupovat proti Nalaviině zavedení stanného práva. Taša si začala nanášet make-up, než si obleče průsvitné modré a levandulové šaty, které jí na dnešní večer půjčila Pris místo zlatých.

Rikanovy formální večere jsou tak krásné malebný zvyk, pomyslela si, nádherný kontrast oproti denní technické práci. Projela si kartáčem krátké vlasy a pohodila hlavou, aby je trochu načechrala. Dar měl dnes vlasy delší než ona, ale její krátký sestřih mu nikdy nevadil. Taša nosila krátké vlasy od dětství - to aby ji za ně případný útočník nemohl chytit - a Dar naštěstí nikdy "nepřemýšlel, jak by to vypadalo, kdybys..." jako všichni ostatní muži, se kterými se intimně sblížila. Kromě Data, samozřejmě.

Chudák Dat. Skutečně se bál, že si kvůli Darovi zničí život. Ne že by nebyla v pokušení, ale věděla, že Dar její rozhodnutí přijal.

Kdyby se jenom dala nějak prokázat jeho nevina. Ale to nešlo. Pamatovala si proces, jako by to bylo včera; bylo proti němu sneseno příliš mnoho nepopíratelných důkazů, než aby se daly vyvrátit, nota bene dnes, po tolika letech.

Takže musí udělat to, co ji naučil život i ostraha Flotily: plánovat pro zítřek, žít pro dnešek. Dnes v noci může zase zmizet s Darem v jeho pokoji a předstírat, že v životě není nic než láska a smích.

Taša se podívala do zrcadla a potěšilo ji, co viděla. Nemohla být objektivní: cítila se krásná, ať už okolní svět viděl cokoli. A teď už si jen musela obléci ty nezvyklé šaty -

"Poplach! Poplach! Blíží se letouny! Všichni na bojová stanoviště!"

V okamžiku, kdy zvuk poplašného hlášení proletěl chodbou, Taša upustila modro-levandulové šaty a vklouzla do tuniky a kalhot, které na sobě měla celý den. Teprve na chodbě si uvědomila, že ona žádné bojové stanoviště nemá.

O pár dveří dál se z pokoje vynořil Dat v uniformě Flotily. "Do poradní místnosti," a rozběhli se spolu po schodech přímo doprostřed čehosi, co by se dalo nazvat dobře organizovaným chaosem.

Skříňky, které dosud zůstávaly zavřené, byly otevřené. Básník a Pris rozdávali členům Rikanovy domácnosti hroživé vyhlízející zbraně. Sdan seděl u počítačové konzole a hlavní obrazovce vévodil schematický pohled na hrad a okolí. Byla na ní vidět i dvě silová pole, jedno kolem samotného hradu, druhé ve vzdálenosti několika mil. "To jsou štíty?" zeptala se Taša. Nemohly být ani zdaleka tak silné jako štíty vesmírné lodě, ledaže by byl pod stěnou útesu skrytý anihilační generátor.

"Ten vnitřní jo," odpověděl Sdan. "Ten vnější je jen generátor statiky - pořádně rozhodí letounům elektroniku. Dobřej pilot může letět na vizuál, ale palubní počítač vypadne. A střílet bude muset ručně."

"Ale kolem hradu je skutečný štít?"

Pris rozdala poslední zbraně a přešla k nim.

"Dost slabý," odpověděla. "Je na baterie a proti zbraním, které mohou nést tyhle letouny, vydrží zhruba půl hodiny.

Zkusíme je odrazit dřív." Podala Taše a Datovi těžké fázerové pušky. "Jestli bude fungovat vnější obrana, nemusíte si dělat starosti. Ale jestli vypadne a některé Nalaviiny letouny prorazí štít, radši se připravte bránit vlastní životy!"

## Kapitola deset

NADPORUČÍK DAT věděl, že Pris Shenkleyová má pravdu. "Kde nás potřebujete?" zeptal se.

"Běžte k Darovi na horní hradby," odpověděla. "Ty zbraně sestřelí standardní vojenský letoun - pokud vás ovšem netrefí jako první."

"Působí to rušení přístrojů všude uvnitř vnějšího obranného perimetru?" zeptala se Taša.

"Ano. Náš vlastní počítač je samozřejmě odstíněný. A naše protiletadlové zbraně by měly většinu letounů vyřadit -"

"Pris!" To byl Sdan.

Všichni se otočili k obrazovce, na které se ob jevil cosi, co rozhodně nebyl letoun. "Raketa!" vykřikla Pris. "Zahajte protiútok!"

"A jedem!" odpověděl Sdan, když z propasti pod hradem vyletěl další zářící bod a zasáhl raketu. Na obrazovce se objevil záblesk výbuchu a několik vteřin poté zasáhla hrad tlaková vlna.

"Nalavia nás přelstila," řekl Básník. "Ty nejlepší plány -"

"Copak jste neuvažovali o možnosti útoku?" přerušil je Dat.

"Útoku ano," odpověděla Pris. "Ale ona používá rakety! To znamená, že jí je úplně jedno, jestli zabije všechny obyvatele hradu, včetně vyšetřovacího týmu Flotily!"

Aurora se k nim připojila. "Rakety! Nalavia je cvok! Jak máme plánovat strategii proti psychopatce?"

"Ale máte přece obranu," poukázala Taša.

"To ano; jsme připraveni na každý druh války. Ale nečekali jsme, že by to udělala, když jste tu vy," řekla Aurora.

"Mysleli jsme, že vás bude chtít dostat zpátky, ne zabít!"

"To ta moje zpráva pro Enterprise," povzddechla Taša. "Dar říkal, že Nalavia bude moci určit její zdroj - ale abych mohla vysílat dlouhodobě, musela jsem mít vaše svolení. Nalavia si určitě myslí, že jsme přešli na druhou stranu." Sevřela zbraň, až jí zběhly kotníky. "Sakra! Měli jsme tu zprávu poslat jen jednou - to by nám možná prošlo."

"Pozdě bycha honit," pokrčil rameny Sdan. "Až vypadne ten štít, budem tady až po krk v jejich vojácích." Takže silový štít hradu nebyl stavěný, aby vydržel útok celé armády.

"Spojila se s vámi Nalavia?" zeptal se Dat. "Vyzvala vás, abyste se vzdali?"

Sdan položil ruku na komunikační konzoli. "Nic. Ale moment - přestala rušit frekvence Flotily. Jasně - potřebuje veškerou energii k tomu, aby protlačila vlastní armádní komunikaci naším rušením."

Taša vyskočila. Naklonila se přes Sdana a rychle naprogramovala nouzovou frekvenci Flotily. Vulkanoid se jí v tom nepokusil nijak zabránit.

"Hovoří poručík Taša Jarová. Z Trevy všem lodím Flotily. Nadporučík Dat a já jsme pod palbou na těchto souřadnicích. Nouzová priorita - opakuji, vyšetřovací tým Flotily pod palbou. Všem lodím Flotily, prosím, odpovězte!" Neozvala se žádná odpověď - ale může trvat minuty nebo i hodiny, než zpráva dostihne nejbližší loď.

Objevily se další výbuchy, jak se rakety střetávaly s obrannými raketami, a potom bílý záblesk, když jedna prorazila a vyřadila štít.

"Měli bychom jít na hradby," vyzval je Dat. "Budou potřebovat pomoc."

"A jestli Flotila pošle odpověď, teď ji stejně nezachytíme." Na frekvencích Flotily bylo slyšet jen šum - rušení zjevně zase fungovalo.

Adin, Barb a Tellarité už byli nahoře, vyzbrojení podobnými zbraněmi, které dala Pris Datovi a Taše. Blížil se první letoun a pářil ze všech sil.

Výstřely z protiletadlových zbraní prozářily soumrak. Pár prvních letounů bylo sestřeleno dřív, než se dostaly k poslední obranné linii.

Potom jeden proletěl. Adin zamířil - jeden rychlý výstřel a letoun vybuchl a zřít se do propasti.

Ale přilétaly další, vlna za vlnou. Podle záblesků zjišťovaly polohu zbraní v propasti a stanoviště bombardovaly. Každá vlna pronikla ke hradu o něco blíž.

Šest lidí na hradbách leželo na břiše. Byli dobře chráněni proti všemu, co se blížilo zdola. Doufali, že se jim podaří letouny sestřelit dřív, než se dostanou nad hrad.

Najednou se z mračna letounů vynořil jeden větší, který se používal na přepravu jednotek. Zatímco střílel do všech stran, obrnění vojáci začali seskakovat na dolní hradby!

"Jsou v přesile," konstatoval Dat, i když střílet nepřestal. Než to dořekl, zasáhl další dva vojáky.

"Nebudou dlouho - jen počkej, až zmobilizujeme místní," řekla Barb a se stejnou výkonností se zbavila dalších tří. Adin stiskl odznak. "Ústup! Schovejte se uvnitř než -"

"Dare!" vykřikla Barb.

Adin se otočil na záda - právě včas, aby mohl spolu s Barb vystřelit po nehluchém antigravitačním letounu, kterého si kvůli vojákům nevšimli. Vznášel se nad nimi a útočil.

Vystřelilo po něm šest zbraní - vyletěly jiskry, ale on se dál blížil!

"Utíkejte!" vykřikla Barb. Podařilo se jim vyřadit ovládání.

Dat viděl předním sklem zděšenou tvář pilota, když ztratil kontrolu nad letounem a ten nabral kolizní kurz ke hradbám. Tellarité se snažili seběhnout po úzkých schodech. Dat se natáhl k Taše. Ne protestovala a nechala ho, aby ji hodil za nimi. V běhu dopadla na vrcholek schodiště.

Dat se otočil zpět ve chvíli, kdy Adin pustil zbraň, chytil Barb okolo pasu a strhl ji z palebné linie střelce v letounu.

Střílel neochvějně dál, přestože mu zbývalo jen pár okamžiků života.

Ale kromě zvuku těchto zbraní -

Dat se bleskové obrátil a vypálil po dalším letounu, který chtěl ostřelovat trojici na hradbách!

Uskočil, ve vzduchu se otočil a vrhl se po zbývajících dvou lidech, aby je odstrčil z dráhy střel.

Vrazil do Adina plnou vahou a vyrazil mu tím dech - ale teď nebyl čas na různé jemnosti. Adin padl k zemi a strhl s sebou i Barb. Ta se překulila a nepřestávala střílet.

A za ní narazil do hradeb zmračený letoun.

Svět vybuchl. Dat postrčil napůl bezvědomého Adina ke schodům a otočil se pro Barb.

Vletěla mu do náruče a Data postříkala její krev - trosky letounu ji roztrhaly na kusy.

Hradby se hroutily.

Dat se otočil a uviděl Adina, který se pokoušel zvednout, a Tašu, která vybíhala po schodech, aby mu pomohla.

"Tašo! Zpátky!" vykřikl Dat, nechal Barbino tělo padnout k zemi, chytil Adina za ruku a odtáhl ho ke schodům. Přistřelil ho k Taše, která ho chytila za druhou ruku. Všichni tři sbíhali po úzkých točitých schodech. Za nimi hřměl vybuchující letoun.

Schody se otřásly. Na Data a ostatní se sesypal prach a trosky. Když se vynořili v kamenné chodbě, kašlali a lapali po dechu. Čekali tu na ně Tuuk a Gerva. "Kde je Barb?" zeptala se Gerva.

"Mrtvá," řekla Taša. "Rychle - hrouť se střecha!"

Se signálem k ústupu, který jim pořád zněl v uších, našli další schody dolů - a pod nimi stálo pět Nalaviiných vojáků. Jenom Tellarité byli ozbrojení, ale hravě to zvládli sami. Zbraně schopné prostřelit trup letounu rozkrájely pancíř vojáků jako máslo. Přitom, jakoby mimochodem, zničily těžký dřevěný stůl za nimi a udělaly dost velkou díru do zdi. Ještě štěstí, že to nebyla nosná zeď.

Dat a Taša běželi za Tellarity - nevěděli totiž, kam vlastně mají při ústupu jít. Darryl Adin neřikal nic, jenom běžel s Tašou. Dat byl těsně za nimi.

Ale v poradní místnosti Adin okamžitě přešel k obrazovce, kde Aurora studovala plány.

"Hlášení," požádal.

Odněkud se objevila Pris, podívala se na Data a vyhrkla: "Vy jste zraněný!"

Podíval se. Nazlátlá barva uniformy byla překryta rudou lidskou krví. "Ne." Uvědomil si, že Adinovi lidé si jsou vzájemně stejně blízcí jako členové posádky Enterprise. "Je mi velmi líto, ale ta krev patří Barb. Zabili ji na hradbách."

Adin se otočil od obrazovky. "Mě by zabili taky, nebýt vás, Date." Potom dodal: "Barb zemřela v boji; po ničem víc ani netoužila. Ale my se musíme postarat, aby její smrt nebyla zbytečná. Kde je Rikan?"

"Tady jsem," ozval se vojevůdčův hlas. Stejně jako ostatní ho útok zastihl uprostřed příprav k večeři. Měl na sobě elegantní košili s krajkou a dokonale střižené kalhoty, ale žádnou tuniku ani vestu. Jedno rameno košile měl roztržené a potřísněné kapkami krve a na tváři se mu skvěla modřina. Ale krev, stejně jako v Datově případě, nebyla jeho. Dýka za opaskem byla sice ořetřená, ale stejně na ní byly krvavé skvrny. Nebylo třeba zvláštní představitivosti, aby člověk pochopil, kde se tam vzaly.

"Jevsithiane?" zeptal se Adin.

"Jsem zde." Věštec seděl ve vzdáleném rohu a horečnaté okolní dění se ho zřejmě nijak netýkalo.

"Básníku?"

"Zakrvácen, leč nezlomen." Básník seděl na kraji černého stolu a čistil si brýle, zatímco mu někdo jiný ošetřoval ránu na čele.

Když si Adin ověřil, že jsou všichni, požádal Rikana, aby udělal prezenci svých lidí, a otočil se zpátky k obrazovce.

Najednou Sdan zvolal: "Tady je máme!"

Všichni se nahrnuli k obrazovce. Schematický plán hradu se scvrkl, aby bylo vidět okolí.

Ze tří směrů proudili Rikanovi lidé, pěšky, v pozemních vozidlech, v letounech. Byli to sice vesničané, ale rozhodně ne nějakí primitivní farmáři s vidlemi a háky. Měkká záře napovídala, že s sebou mají energetické jednotky fázerů, disruptorů i starodávných pušek.

"Kde vzali všechny ty zbraně?" zeptala se Taša.

"Spíš se ptejte, jak si je udrželi," odpověděl Rikan. "Nalavia se pokusila občany odzbrojit, ale vesničané si zbraně vzít nenechali. Jdou trochu později, jak vidíte - to proto, že je museli ukrývat rozebrané na kousky, promíchané se součástkami ostatních strojů."

"To byl tvůj nápad, Dare?" zeptala se Taša.

"Tohle zrovna ne," odpověděl Adin. "Jeden z důvodů, proč jsem vzal tuhle práci je, že zdejší lidé jsou připraveni bojovat sami - potřebují jen odborné vedení."

"Ne, že bychom jim mohli v tuhle chvíli nějaké poskytnout," poznamenala Aurora. Dat v jejím hlase zaslechl bezmoc.

"Vůdce jim ovšem poskytnout můžeme," Rikan se vydal ke dveřím.

"Kam si sakra myslíte, že jdete?" zeptal se Adin. "Najal jste nás, abychom vás chránili."

Vojevůdce se otočil a ze své impozantní výšky shlédl na Darryla Adina. "Ne, pane, to není pravda. Najal jsem vás, abyste nám pomohli bojovat proti Nalavii." Rikan byl možná starý, ale svou vznešenost neztratil. "Trevanský vojevůdce se neschovává; nenechává ve svých bitvách bojovat jen ty ostatní."

"A jestli vás Nalavia zabije - kdo sjednotí její odpůrce?" Adin si málem zoufal.

"Můžete si být jistý, že rozhodně ne nějaký zbabělec," odpověděl důstojně Rikan.

"Rikan má pravdu," promluvil náhle Jevsithian. "On je posledním z vojevůdců - a jeho znak bude přijat jako symbol pravé svobody Trevanů."

Trell se otočil k věstci. "Co tím myslíte? Chcete říct, že můj pán zvítězí? Nebo že se z něj stane mučedník?"

Ale Grokarian odpověděl jenom: "Vidím, co vidím: Rikanův znak jako symbol svobody, bok po boku se znamením Stříbrného paladina."

Rikan položil Trellovi ruku na rameno. "Musím vést svůj lid. Trelle, pokud zemřu, pak nastal můj čas. V mládí jsem bojoval na bitevním poli, ale v posledních letech jenom v politických kruzích. Toto je má poslední bitva - cítím to v krvi!"

Rikan se šel ozbrojit a Sdan ohlásil: "Letouny vzbouřenců útočí na Nalaviiny jednotky - a její pěchota musí bojovat s Rikanovými lidmi. Stahují se od hradu - teď je ta pravá chvíle získat ho zpátky!"

A tak se Adinova banda, Taša a Rikanovi lidé začali pracovat k hlavní budově hradu a čistit prostor od Nalaviiných vojáků. Kdosi upravil Tašin komunikátor na frekvenci, které používal Adin. Dat se zastavil a upravil si svůj tak, aby mohl sledovat bitvu i mimo své bezprostřední okolí.

Sdan přenechal Auroře komunikaci a přidal se k nim. I s pomocí bezpečnostního systému to šlo pomalu, protože jakmile se jednou rozestoupili, museli se nejdříve přesvědčit, kdo že je ta forma života, kterou zachytili, pokud nechtěli střílet jeden na druhého.

Konečně hrad zabezpečili. Jedna věž a část horního patra, kde narazil antigravitační letoun, byly v troskách, ale většina hradu pořád stála a zářila v prvních paprscích úsvitu.

Čtyřiceti třem vojákům se podařilo proniknout dovnitř. Šestnáct z nich bylo teď mrtvých - jednoho z nich zabil Rikan dýkou hned na začátku bitvy - a ostatní byli uvězněni v celách. Dat měl podezření, že na hradě něco takového bude: prastaré kobky vytesané ve skále. Teď byly ovšem vybavené silovým polem, které by skutečně zadrželo dokonce i androida.

Z Adinova gangu byla zabita jenom Barb, ale sedm Rikanových lidí v boji zahynulo a mnoho dalších bylo příliš raněných, než aby mohli bojovat dál.

Ale všichni ostatní se shromáždili na nádvoří, když se v ranním slunci Rikan chystal do boje.

Vypadal nádherně v tvrdém, ale lehkém pancíři a s helmou, která nesla rodový znak. Jeho lidé mu provolávali slávu, když nastupoval do letounu - také vyzdobeného atributy prastarého rodu. Nikdo nemohl pochybovat o tom, kdo je uvnitř... ani Rikanovci, ani Nalaviini vojáci.

Teď se bojovalo na druhé straně propasti - letci i pěšáci bojovali na život a na smrt.

Jak mohou Rikan a Adin doufat, že zvítězí? přemýšlel Dat. Nalavia proti nim mohla posílat nové a nové vojáky ještě dlouho potom, co se jejich síly vyčerpají.

Žádná zbraň, kterou viděl v Adinově zbrojnici, nebyla schopná zničit město - tedy, přesně vzato, takové zbraně vůbec neměly být v soukromých rukou, ale Dat nepochyboval, že Adinově podivné bandě nic nebránilo v tom, aby si jednu postavili - nic kromě jejich morálních zásad.

Nalavii tedy nebylo možné porazit přesilou; bylo nutné využít umění, chytrosti a zoufalství Rikanových lidí, kteří bojovali za své životy, domovy a rodiny.

Když Rikan odletěl, Adin a Básník nasedli do malého štíhlého bojového letounu. Tellaritě nastoupili do druhého, Sdan a Pris do třetího a všichni se vznesli, aby Rikana doprovodili. Dat se otočil k Taše, která se dívala, jak odlétají, s toužebným výrazem v očích.

Samozřejmě - i když přijala učení Flotily, že být donucen k boji je samo o sobě formou porážky, jakmile bitva začala, byla Taša ve svém živlu. Dat se podíval na letouny, které mířily k předním liniím. "Už nám nezbývají žádné dopravní prostředky."

"Pořád tu ještě je náš raketoplán."

"Ten není určen k boji," připomněl jí. Raketoplán nenesl zbraně a protože byl stavěný pro vesmírné lety, nebylo ani možné otevřít okénko a střelit z něj konvenčními zbraněmi.

Potom si ale Dat vzpomněl: "Pořád ještě je tu ten letoun, který jsem ukradl, abych se sem dostal. Pravděpodobně je stále tam, kde jsem ho schoval."

Taša se na něj překvapeně podívala. "Ty jsi ukradl letoun?"

"Bylo to moc daleko, než abych šel pěšky," odpověděl podle pravdy a znovu ho překvapilo, jak něco, co řekne ve vší vážnosti, může u lidí vyvolat takový záchvat smíchu.

Ale Taša mu nedopřála čas, aby mohl přemýšlet o podivnostech humoru. "Jdeme pro něj!" zavelela, ale místo na cestu se rozběhla do hradu.

"Kam to -?"

"Zbraně!"

Lhké fázové pušky, které dostali na prohledávání hradu, skutečně nebyly vhodné k leteckému souboji.

Ale těžké zbraně byly skoro za dveřmi, vyčištěné a nabitě. Každý si vzal jednu a pár energetických jednotek do zásoby.

Když se pěšky vydali po cestě, nikdo se jich na nic neptal.

Dat nemohl od Taši čekat, že dokáže slézt po útesu tak, jak on vylezl, takže jim trvalo dost dlouho, než se dostali k ukrytému letounu. Teprve skoro za dvě hodiny se vznesli nad propast a záměřili k bitvě, která ani trochu nepolevovala.

Taša Jarová nechala pilotovat Data - androidí smysly by je měly ochránit před nárazem do stromů, kopců nebo jiných letounů. Proletěli pod jedním vojenským letadlem, aby mohla Taša zasáhnout jeho zranitelné trysky.

Vyřadila levou a letadlo se divoce roztočilo.

"Mám ho!" vykřikla a Dat je zvedl do výšky a záměřil jinam.

Přeletěli nad pomalým dopravním letounem a přiblížili se ke štíhlému stíhači. Dat nějak dokázal udržet neobratný civilní letoun v tandemu, zatímco Taša vyřadila jak vydešeného pilota, tak střelce.

Když záměřili pryč od místa bitky a přetížení je tisklo do sedadel, Taša se s potěšením zasmála. "Date - pro tohle ses narodil! Jsi jediný, koho bych chtěla jako pilota při leteckém souboji."

"Dotaz - co přesně je letecký souboj?"

"Vzdušná bitva jednoho proti jednomu - nikdy by mě nenapadlo, že to zažiju mimo simulátor! Podívej! Táhle je Rikan - záměř na pravobok - sestřel ty letouny, co k němu míří!"

"Tašo - není ti nic?" zeptal se Dat.

"Jasně, že ne! Vedeme si skvěle! Jdeme na tamten velký - ta torpéda se mi nějak nelíbí."

"Míř prosím na trysky nebo kormidla," žádal android. "Není přece důvod zabíjet, pokud -"

"Krucinál, Date, oni po nás střílejí!" Tašu zlobil nedostatek Datova entuziasmu. Už to bylo pěkně dlouho, co zažila pořádnou akci, a tohle, díky faktu, že Nalavia zaútočila první, byla pořád jenom obranná akce. Hvězdná flotila ji učila, že nutnost bojovat je sama o sobě porážkou - no, pokusili se přece nechat Trevany, aby se rozhodli sami. Nebyla její chyba, že Nalavia zaútočila dřív, než účinky drogy pominuly.

Velký letoun mířil na Rikana raketovou bombou - kdyby zasáhl, byl by s vojevůdcem konec.

Dva Darovy štíhlé letouny mířily proti němu - Taša na tu dálku neviděla, jestli je v některém samotný Stříbrný paladin.

Ona a Dat se zhoupili na pravobok a Taša triumfálně vykřikla, když Dat s letounem dokázal manévrovat stejně jako s kterýmkoli bitevním strojem.

Letoun neměl žádné inerciální tlumiče; Tašou to hodilo, až pásy zasténaly, ale to jen zvýšilo vzrušení, jemuž podlehla. Už to bylo dlouho, co v sobě měla tolik adrenalinu. Vystřelila na stroj, který se pokoušel zasáhnout Rikanův vládkový letoun.

I Rikan a Darovy letouny stříleli, rychle měnili směr a zaměstnávali střelce natolik, že nemohli kopírovat Rikanovy pohyby. Ten jeho pilot je dobrý, pomyslela si jen tak mimochodem Taša. Každou chvíli měnil kurz, aby nebyl tak snadným terčem.

Rádio fungovalo, ale v té vřavě mu Taša nevěnovala moc pozornosti; dokud do úsečných rozkazů nepronikly vzrušené výkřiky.

"Ustupují!"

Kdo ustupoval?

Ta myšlenka rychle zanikla ve zvuku raketové palby, která jim málem prorazila přední sklo.

Dat ostře zatočil, až kov zaskřípěl, a uhnul raketě vypálené z jiného stroje.

Rádio zaskřehotalo:

"Pozemní jednotky se stahují!"

"Zahnali jsme je na útěk!"

Ale Taša se soustředila na druhý těžce ozbrojený letoun, který se pokoušel oddělit malý stíhač od svého kolegy, aby mohli společně vyrazit proti Rikanovi.

"Rikane - stáhněte se!" To byl Dar.

Dat otočil stroj a namířil přímo zpátky do bitvy, ale -

"Ztrácíme ovládání kormidla."

V téže chvíli vypálil jeden z těžkých letounů raketu proti Rikanovi - přímo na cíl!

Taša a Dat byli dost blízko, aby uviděli vzplanout trysky, jak se pilot pokoušel uhnout, ale vlajkový letoun prostě neměl tu rychlost.

Raketa zasáhla levobok, prorazila díru do trupu a letoun se po spirále začal řídit k zemi.

"Zasáhli Rikana!" ozval se v rádiu Básník.

Všechny létající stroje se slétly k sobě - Nalaviiny letouny se pokoušely zasadit smrtící úder, Rikanovy se snažily chránit velitele.

"Tašo," oslovil ji Dat dost hlasitě, aby přehlušil bitevní vřavu, ale úplně klidně, "přetížil jsem letoun - zbývají dvě minuty do selhání systémů."

"Leť za Rikanem!" zavelela Taša a přepnula rádio. "Tady Jarová. Dat a já letíme za Rikanem a budeme ho chránit na zemi. Náš stroj je poškozený."

"Tašo?" Darův hlas.

"Ano. Nejsme zranění."

Dat bojoval s řízením, zatímco letoun kolísal a odmítal držet směr, ale nějak se mu podařilo udržet na dohled od roztočeného Rikanova letadla. To konečně narazilo do země, trochu se zakývalo z boku na bok, projelo skupinou stromů a zastavilo se. Dat zamířil na cestu, kterou proklestilo, a s androidí silou je udržel na kurzu a přistál - tvrdě, ale bezpečně.

Vyprostili se z pásů, sebrali zbraně a rozběhli se k Rikanovu letadlu.

Nad nimi se objevil vojenský letoun a začal střílet.

Taša a Dat padli k zemi a opětovali palbu - jeden z nich musel trefit generátor, protože stroj najednou vybuchl a zasypal je rozžhavenými troskami.

Dat se vrhl k Taše a zakryl ji vlastním tělem.

Do zad ho udeřil hořící kus kovu. Dat ztratil rovnováhu a dopadl plnou vahou na Tašu. Přitom, jak se normálně pohyboval zlehka, Taša už skoro zapoměla, jak je doopravdy těžký - ale teď si to znovu uvědomila. Myslela, že jí poláme žebra - a udělal by to, nebýt toho, že se okamžitě zase zvedl a odhodil kus trosek co nejdál.

Uniforma na něm hořela!

"Válej se po zemi!" křikla na něj Taša dřív, než si to sám uvědomil.

Poslechl okamžitě - už určitě taky cítil žár. Během pár vteřin byl oheň uhašen.

Taša se ho dotkla. Látka byla spálená, ale hned ji uklidnil: "Kůži mi to nepoškodilo."

"Nebudeš nic namítat, když se později přesvědčím sama?"

"Ne. Ale teď se musíme dostat k Rikanovi."

Nad nimi pokračovala vzdušná bitva. Taša si nechala od Data pomoci při přelézání polámaných kmenů. Dat, Worf i Vulkáni, se kterými pracovala, byli natolik fyzicky silnější než ona, že odmítnout takovou pomoc by bylo nesmyslné. Ale její lidští kolegové se naučili nenabízet jí pomoc, dokud o ni sama nepožádá.

Když se dostali k sestřelenému letounu, stáli už dva členové posádky venku - ale vojevůdce mezi nimi nebyl.

"Kde je Rikan?" zeptala se Taša.

"Uvnitř," odpověděl jeden z mužů. "Je raněný, ale ne smrtelně. Trell se o něj dokáže postarat."

"Jdu tam."

Letoun přistál na boku, takže jedny dveře byly nepřístupné a druhé nahoře. Taša vylezla po kluzkém aerodynamickém povrchu, který rozhodně nebyl určený k chůzi, a spustila se do nakloněné kabiny.

Světla svítila, ale řídicí panel byl vražený dovnitř a zcela nepochybně nefunkční.

Rikan ležel na stěně - současně podlaze. Nad ním se skláněl Trell.

"Rikane?" zeptala se Taša. "Jak moc jste raněný?" Rikan měl sundanou helmu a Trell mu právě uvolňoval pancíř na levé noze.

Vojevůdce byl sice bledý, ale podařilo se mu usmát. "Natašo. Nic to není, jen zlomená noha. Kolik kostí si válečník v životě zlomí? To se zahojí."

Trell ustříhl Rikanovi nohavici. Taša neviděla žádnou krev. Dostat ho ze stroje bude ovšem těžké.

Venku znovu zazněly výstřely. Přelétl přes ně stín dalšího stroje.

Taša se otočila a stiskla komunikátor. "Date?"

"Malý letoun. Nemyslím, že by se postavil čtyřem zbraním - ale přiletí další."

"Musíme dostat Rikana z letadla," rozhodla Taša. "Je příliš snadným terčem."

"Pomohu ti."

Datovi nedalo moc práce dostat se do letounu, ale okamžitě pochopil, v čem spočívá problém. "Mohu vás vynést ven, pane," řekl Rikanovi, "ale riskoval bych zhoršení té zlomeniny. Vypadá to na čistou frakturu. Mám v programu všechny standardní techniky první pomoci a mám i sílu potřebnou k jejich provedení, ale ta bolest -"

"Bolest vydržím. Udělejte to, Date, a potom můžete z pancíře vyrobit dlahu."

Trell a Taša pevně popadli starého muže za ramena. Nemohli mu nijak ulehčit bolest, ale Dat to alespoň mohl udělat rychle. Rikan zaúpěl a vyrazil mu studený pot, ale potom si lehl na zem a ztěžka dýchal. Nepřirozená vyboulenina zmizela pryč - noha byla srovnaná. "Dobrá práce, Date," pochovala androida.

Potom Trell a Dat znovu přiložili na zraněnou nohu pancíř a utáhli ho pomocí proužků látky z bezpečnostních pásů. Rikan byl o tolik vyšší než Dat, že ho android nemohl nést, aniž by Rikanova zraněná noha nevisela volně a bolestivě se neklátila. Trell a Taša ji pomohli podepřít a všichni dohromady se pokusili vojevůdce zdvihnout nahoru ke dveřím. Tašin komunikátor zapípal a ona ho stiskla. "Co se tam dole děje?" chtěl vědět Adin.

"Rikan je raněný. Pokoušíme se ho vyprostit," odpověděla. "Pošlu k vám jeden velký letoun. Budeme ho krýt, aby se mohl vrátit do hradu."

Nechal kanál otevřený, takže Taša a Dat uslyšeli i rozzlobené výkřiky, když se na Rikanův sestřelený stroj sesypaly další Nalaviiny letouny. Ale byli tam i Rikanovi lidé, připravení bránit svého vůdce. Bitva nad nimi zuřila dál.

Dat řekl: "Budu muset vylézt ven a potom Rikana zvednout. Udržíte ho?"

Trell přikývl a on a Taša vojevůdce podrželi, zatímco Dat vylezl nahoru, opatrně nabral na kluzkém povrchu rovnováhu a potom natáhl ruce dolů, vzal vojevůdce v podpaží, provlekl ho ven a šetrně ho položil na trup letounu. Potom podal ruku Trellovi - Taša vylezla sama.

Zamířil k nim další letoun - Dat odstrčil Rikana, aby ho aspoň trochu chránily otevřené dveře, a Taša seskočila, zvedla odložené zbraně a jednu mu hodila. Vypálila na letoun - ale ten palbu opětoval a děšť střel se po přímce blížil přímo k ní!

Jeden z Adinových malých letounů se ale držel přímo za ním a střelil ze všech sil. Ale Nalaviin letoun, i když se z něj kouřilo, neochvějně dál pátil po skupince lidí.

Taša vyskočila na Rikanův letoun a Dat ji chytil za ruku a stáhl ji do úkrytu. Ani na okamžik přitom nepřestával střílet na blížícího se kamikaze. Teď už ho nemohlo nic zastavit i kdyby mu vysadily všechny systémy, prostá setrvačnost ho nad letoun zanesla.

"Tašo! Kryj se!" vykřikl Adin a bylo to slyšet z obou komunikátorů - ale Taša to v sobě prostě neměla, aby opustila muže, kterého chrání. Ona a Dat zůstali mezi Rikanem a nalétávajícím strojem. Trell vytasil zbraň a přidal se k nim. Dveře je na pár vteřin ochránily - střely na ně bubnovaly, ale neprorazily je. Potom je letoun přeletěl. Zadní střelec je uviděl, vystřelil -

Trell se zhroutil a srazil Tašu na Data.

Taša vykřikla, když jí na kluzkém povrchu ujely nohy. Dat ji ale zachytil dřív, než mohla spadnout přes okraj.

Letoun pokračoval v letu, vrazil do stromů a vybuchl.

"Tašo? Tašo - jdu ti na pomoc!" ozval se Adinův hlas. Darův letoun nepříliš hladce přistál na zpřelámaných stromech.

Taša volala: "Já jsem v pořádku. To byl Trell..."

Teď už nad nimi žádné letouny nebyly, takže se Dat mohl bezpečně otočit... a uviděl Trella, který ležel přes Rikana.

Starý muž mu sáhl na krční tepnu a snažil se nahmatat puls, ale krvavé skvrny od střel v Trellových zádech jasně říkaly, že je to marné. Dat jemně zvedl tělo.

Rikan se na něj podíval. Neplakal, jen velice tiše řekl: "Trell byl moje pravá ruka dvacet let, tak jako předtím jeho otec.

Dobří muži, loajální a čestní. A já jsem je oba přežil."

To už se nahoru škrábali Adin a Básník. Básník pojednou neměl připravený žádný citát; možná pochopil, že všechno, co se dá říct o smrti, je k ničemu tváří v tvář smrti samotné.

"Dare!" ozval se Sdan z komunikátorů.

"Jsme v pořádku. Pošli nám stroj, který může převážet raněného."

"Jeden Rikanův se pokouší přistát - ale je tam špatný terén."

"Prostě to udělej!"

Na obloze se objevil velký letoun, doprovázený několika stíhači. Nejprve zakroužil, ale nakonec přistál kousek od Datova a Tašina stroje. Dat, Adin a Básník snesli Rikana a vydali se na mučivou cestu přes polámané stromy. Zoufale se pokoušeli příliš starým pánem netřást.

Taša a dva zbývající Rikanovi muži je eskortovali, zbraně připravené, ale -

"Co se děje?" zeptala se s podezřením v hlase Taša. "Kam zmizely všechny ty letouny?"

Adin stiskl komunikátor. "Gervo, Tuuku, hlášení! Co se děje?"

Ještě nadořekl a nad hlavou jim proletělo několik vojenských strojů. Mířily k hlavnímu městu a letěly nejvyšší rychlostí.

"Nalavia je odvolala!" ozvala se Gerva. "Napřed pěchotu, teď i letouny!"

"Dare!" vykřikla vzrušeně Taša. "To znamená, že má potíže. Náš plán vyšel - hypnotická droga přestala působit a teď se začali bouřit její vlastní lidé!"

Adin se usmál. "To musí být ono, Rikane - my to vyhráme!"

Vojevůdce se také usmál. "Myslím, že máte pravdu, Adriane. Prosím, dopravte mě domů, abych -"

"Nadporučíku Date! Poručíku Jarová!"

Hlas, který se ozval z komunikátorů, byl dobře známý a přesto naprosto nečekaný: hlas Jean-Luca Picarda.

"Jsme tady, kapitáne, a jsme v pořádku," odpověděl Dat. "Kde jste, pane?"

"Na standardní orbitě. Připravte se k transportu."

"Máme tu jednoho z trevanských vůdců; je raněný," hlásila Taša. "Nic vážného, ale na naší ošetrovně bychom ho mohli vyléčit mnohem rychleji než tady."

"Spoléhám na váš úsudek, poručíku. Transportní místnost -" předal je operátorovi.

"Tři nahoru," řekla Taša. "Tyto sou-"

"Čtyři nahoru," opravil ji Dat.

Taša se na něj zmateně podívala a potom náhle tak zbledla, že Dat začal mít obavy, že omdlí.

Ale Taša Jarová nebyla ten typ. "Ó můj Bože," zamumlala a podívala se na Adina, kterému z obličejů zmizel jakýkoli výraz.

"Tak tři nebo čtyři nahoru?" chtěla vědět obsluha transportéru.

"Počkejte prosím okamžik." Dat se díval, jak se Taša dívá na Adina... a čekal. Ona byla velitel ostrahy; tohle byla její povinnost. Ale musela vědět, že kdyby to neudělala ona, Dat by ji zastoupil. Bude opravdu muset -?

Taša ztěžka polkla a namířila na Adina zbraň.

Básník sáhl pro svou, ale Adin ho mávnutím ruky zastavil. Díval se klidně Taše do očí. Dat by se nikdy neodvážil tvrdit, že má intuici, ale teď si byl skoro jistý, že Adin očekává, že ho Taša nechá jít.

Ale i když se jí ze rtů ztratila všechna krev, i když jí tváře hořely jako horečkou, Taša ze sebe vypravila slova: "Darryle Adine, z funkce důstojníka ostrahy Hvězdné flotily vás zatýkám na základě nezákonného útoku z vazby za účelem uniknutí trestu, za velezradu a za vraždu."

## Kapitola jedenáct

TAŠA JAROVÁ, příliš ochromená, než aby proklela vlastní osud, namířila zbraň na muže, kterého milovala. Potom ji objal známý efekt transportéru a vzápětí se všichni zhmotnili ve stejné poloze na palubě lodi.

Doktorka Crusherová, která právě vstoupila do transportní místnosti, se překvapeně zastavila.

Taša se ani nepohnula. Dar také nepohnul ani svařem, když řekla: "Tým ostrahy do transportní místnosti, okamžitě. Zajali jsme nebezpečného uprchlíka."

Doktorka Crusherová přikázala zdravotníkům, kteří ji následovali: "Vezměte pacienta," a oni se opatrně propletli kolem Taši a vězně a naložili Rikana na vozík. Koutkem oka zahlédla Taša, jak se Dat sklání, aby jim pomohl, a jak se doktorka Crusherová dívá na jeho zakrvácenou uniformu a neupravený vzhled.

"Jsem docela v pořádku, doktorko," ujistil ji Dat.

"To posoudím já. Taky se budete hlásit na ošetřovně."

A potom byli pryč - a dveře se skoro ani nedověly, když se znovu rozlétly, aby vpustily Worf a dalšího příslušníka ostrahy, poručíka Carla Andersona.

Taša nespouštěla oči ani zbraň z Dara. "Tento muž je Darryl Adin, uprchlík, usvědčený z vraždy a velezrady. Vím z vlastní zkušenosti, že je nesmírně nebezpečný."

Worf odpověděl burácivým hlasem: "Však my ho zvládneme." Spolu s Andersonem vykročili s fázery v pohotovosti. V porovnání s hroživým Klingonem vypadal Dar najednou malý a zranitelný.

"Odvedte ho do cely," poručila Taša. Potom, protože si vzpomněla na nedávný incident s klingonskými odpadlíky, dodala: "Pravděpodobně skrývá zbraně - a nezapomeňte, že má výcvik ostrahy Flotily." To znamenalo, že dokáže použít jako zbraň prakticky cokoli.

Na Darově tváři se konečně objevil nějaký výraz: ohrnul rty. Zase to byl ten zahořklý, nebezpečný muž, se kterým se Taša setkala před několika dny na Trevě.

Když Worf a Anderson vězně odvedli, Taše se podlomila kolena. Nic nechtěla dělat víc než si sednout na okraj transportní plošiny a brečet.

Ale takhle se důstojník Flotily chovat nesměl. Vypjala se, hrdě vztyčila hlavu a odešla na můstek podat hlášení kapitánovi.

Nadporučíka Data propustili z ošetřovny hned vzápětí, co ho zdravotníci prohlédli. Teprve v tom antiseptickém ovzduší si uvědomil, jak je špinavý a jak páchne - ale stačilo pár vteřin v sonické sprše a jak on sám tak jeho uniforma byli jako noví - tedy kromě té spáleniny na zádech. Dat se rozhodl, že podat hlášení kapitánovi je důležitější než jít se převléknout do kajuty.

Taša se rozhodla stejně; byla s Picardem a Rikerem v kapitánově pracovně, dosud v civilních šatech, které na sobě měla při přenosu.

Až do té chvíle se Dat vyhýbal přemýšlení o tom, jestli se na něj Taša zlobí. Nechovala se tak. Byla bledá a jakoby ztuhlá. Dat už v takovém stavu lidi viděl; znamenalo to, že jsou oslabení - nemocí, šokem, zraněním - ale rozhodnutí překonat to.

Věděl, že nikdy nepochopí, jaký emocionální úder musela Taša vytrpět, když byla nucena zatknout muže, kterého milovala, ale její reakce mu poskytla cenné informace pro jeho studium lidského chování.

Přál by si ty informace nemít.

Na jednu stranu Tašu obdivoval, protože konala svou povinnost bez ohledu na osobní bolest. Na druhou stranu se bál, že bude z té bolesti obviňovat jeho, přestože to nebylo logické.

Dat přidal k Tašině hlášení i své vlastní. Když se dostali k ranní bitvě a nečekanému přiletu Enterprise, zakončil:

"Předpokládali jsme, že Nalavia stáhla své jednotky, protože je potřebovala ke zvládnutí lidí ve městech - droga, kterou je udržovala v područí, přestala působit."

"Myslím, že máte pravdu," souhlasil Riker. "Tam dole to opravdu vypadá na občanskou válku. Poslali jsme vás na Trevu, abyste válce zabránili, ne ji rozpoutali."

Taša mlčela. Dat se nejdřív rozmyslel. "O pomoc Flotily žádala údajná legitimní vláda. My jsme však zjistili, že tato vláda se neřídila zákonnými postupy. Nalavia ignoruje trevanskou ústavu a posiluje svou pozici pomocí terorismu. Důkazy jsem získal z jejího vlastního počítače."

"Takže jste se rozhodli přidat na stranu vzbouřenců," shrnul Picard.

Dat otevřel ústa, aby proti tomu protestoval, ale zase je zavřel. Nebylo pochyb o tom, že ve chvíli, kdy Nalaviiny jednotky zaútočily na Rikanův hrad, udělali on a Taša přesně tohle. A tak jenom potvrdil: "Ano, pane."

"Poručíku Jarová?"

"Ano, pane. Nalavia nás hodlala použít jako rukojmí a přinutit Flotilu zničit Rikanovu pevnost."

"Musela přece vědět, že by to Flotila neudělala," řekl Picard.

Taša se podívala na Data a zpátky na Picarda. "Předpokládejte, pane, že by její plán uspěl. Předpokládejte, že by mě Dar - Adin - neunesl a že by Dat neutekl. Co kdyby nás uvěznila a potom se vás pokusila vydírat?"

"Udělali bychom všechno, co by bylo v našich silách, abychom vás tamodtud dostali," odpověděl Riker, ještě než Picard stihl něco říct.

"Opravdu všechno?" zeptala se Taša.

Riker začal: "Přece si nemyslíte, že bychom opustili -"

"Počkejte chvíli," přerušil ho kapitán. "Poručíku, vy naznačujete -?"

"Že si nemyslím, že Nalavia by se spokojila s jedinou planetou - a navíc s takovou, která má tak málo obyvatel jako Treva. Podle mě chce získat co největší moc tady na okraji Federace - předvést nás jako pokrytce a zvíkat tak ostatní planety, které si podaly žádost o členství."

Dat najednou pochopil a kývl. "Nalavia se to pokusila zařídit tak, aby zvítězila bez ohledu na výsledek. Ať byste použili zbraně Enterprise ke zničení Rikana nebo zaútočili na Nalavii, abyste nás zachránili - obojí by se dalo vykládat jako porušení Základní směrnice."

"Nepočítala ale s tím, že se jí Dat dostane do počítače, ani s tím, že uteče," řekla Taša. "A už vůbec nemohla čekat, že mě unesou její nepřátelé."

"Kdyby se to nestalo," souhlasil Dat, "trvalo by mi mnohem déle, než bych pojal podezření. Protože jsem si myslel, že Nalavia se nás pokouší rozdělít, neměl jsem žádné zábrany proti průniku do jejího počítače. Byla to moje povinnost vůči kolegyni v nesnázích."

"Všechno to bude v konečné zprávě," řekl Picard. "Řídili jste se standardními procedurami... dokud jste se ovšem nezapletli do té bitvy."

"Byli jsme napadeni, kapitáne," bránila se Taša.

"To je pravda," souhlasil Dat. "Nalavia zaútočila na Rikana, protože věděla, že se nacházíme v jeho hradu." "Věděli jsme toho příliš mnoho," doplnila Taša. "Nepochybně jsme se měli stát obětmi vzbouřenců."

"Mmm," Picard si zammul bradu. "Pravděpodobně máte pravdu, ale jak to dokázat? V téhle skládačce chybí ještě poslední dílek. A dokud ho nenajdeme, mám v úmyslu zůstat tady na orbitě."

"Proč jste sem vlastně přiletěli?" zeptala se Taša. "Vyslali jsme nouzový signál, ale proč byla nablízku právě Enterprise?"

Riker se zasmál. "Když jsme dostali tu první zprávu, co se opakovala na frekvencích, které nepatřily Flotile, nevěděli jsme, co si o tom myslet."

"Wesley myslel, že to je kód, ale nemohl ho rozluštit," vysvětloval Picard. "Worf si myslel, že to poslal někdo jiný, abychom si mysleli, že jste v pořádku, zatímco máte potíže, a Deanna... ta prostě měla špatný pocit." Pokrčil rameny. "Byli v přesile. A protože, jak se ukázalo, jste potíže skutečně měli, udělal jsem dobře, že jsem se rozhodl řídit podle podezření členů posádky."

"Co uděláte teď, kapitáne?" zeptala se Taša.

"Date," přikázal Picard, "chci, abyste se podíval na všechny zprávy o dění v tomto sektoru za posledních... jak dlouho je Nalavia u moci?"

"Pět trevanských let, pane."

"Dobrá - tedy za tak dlouho, plus ještě pár let předtím. Hledejte cokoli podivného."

"...podivného, pane?"

Picard si povzdychl. "Date, já nevím, co přesně byste měl hledat. Nečekaný vzor - nebo prostě cokoli, co je neobvyklé. Je to takové tušení. A vy jste jediný, kdo mi ho může pomoci ověřit."

Dat, zase jednou zmatený lidskými city, si sedl k počítačovému terminálu ve své kajutě a začal hledat. Trvalo mu to hodinu.

Když zavolal kapitána, aby mu podal hlášení, Picard ho vyzval: "Přijďte do mé pracovny."

Riker tam už byl a za chvíli se k nim přidala i Taša. Od chvíle, kdy se transportovali z Trevy, na Data nepromluvila a mlčení neporušila ani teď. Měla opět uniformu, byla klidná, ale bledá.

"Hlášení, pane Date," požádal Picard, když se všichni sešli.

"Zjistil jsem, že v tomto sektoru je za posledních deset let stále větší a větší počet odkazů na Orionce."

Taše se rozšířily oči. "Na Orionce? Proč na Orionce?"

"To nevím," odpověděl Dat. "Objevil jsem velké bankovní transakce v orionské měně; orionské obchodní lodě kotví v přístavech na planetách v blízkých systémech; orionskou komunikační a datovou technologii na mnoha světech v tomto sektoru. To je váš nečekaný vzor, kapitáne. Ale je tu jeden neobvyklý prvek: přes silnou orionskou aktivitu v této oblasti jsem nenašel žádný náznak obchodu s otroky."

"Zajímavé," řekl Picard. "Právě to by na tento sektor upozornilo Federaci. Ještě něco?"

"Ano, pane. Ve středu veškerých orionských aktivit leží právě Treva - ta ale od Orionců nikdy nekoupila ani jediný letoun nebo zbraň."

Riker se zamračil. "Podle toho, co jste nám řekli, není Nalavia člověk, kterému by záleželo na tom, s kým obchoduje. Takže - jestli všichni ostatní v tomto sektoru obchodují s Orionci, proč ne ona?"

Taša najednou řekla: "Kapitáne! Vzpomínáte si, jak jste vybíral výsadkový tým na tuhle misi? Ženu a androida?" Picard se pousmál. "Takže vy jste na to přišli, co?"

Riker se se špatně skrývanou rozmrzelostí zeptal: "Na co přišli?"

Dat odpověděl: "Kapitán poslal na Trevu výsadkový tým, jehož členové byli imunní vůči Nalaviině smyslnosti."

Riker nasadil svůj gratulační úsměv. "No ovšem. To bylo dobré, kapitáne."

Picard začal: "Ale co má Nalaviina smyslnost společného s -?" Potom se mu, jak se říká, "rozsvítilo". "Tašo - vy myslíte, že Nalavia je ve skutečnosti Orionka?"

Dat se zamračil a podíval se do informací, které získal z Nalaviina počítače. "Nalaviiny záznamy říkají, že se narodila na Trevě... na farmě ve vzdálené oblasti, skoro na okraji rozvinuté části planety. Před devíti lety byla zvolena do Zákonodárné rady, brzy získala popularitu a nakonec byla zvolena prezidentkou."

"Ty záznamy," řekl Picard. "Mohly by být zfalšované?"

Dat o tom zapřemýšlel. "Z informací v mých paměťových bankách to nelze odvodit. Mohu se ale do počítače v paláci napojit přes lodní počítač, protože jsem do něj naprogramoval frekvenci a rozpoznávací signál. Tak jsem mohl přenést data, aniž bych musel u počítače fyzicky setrvalovat. Bylo tam... nebezpečí, že mě přistihnou," vysvětlil, když se na něj Picard podíval.

"Říkal jste, že jste pronikl do počítače. Neřekl jste, že jste se kradl po prezidentském paláci -"

"Ano, kapitáne," odpověděl Dat. "Já... jsem se kradl, plížil, postupoval utajeně. Bylo to velice zajímavé. Zdá se, že jsem se mýlil, když jsem prohlašoval, že je to forma lidského chování, jejíž napodobení nejsem schopen. Když to bylo nutné, zjistil jsem, že ji dokáží napodobovat velice dobře."

"Ale jestli už máte všechny informace z Nalaviina počítače ve svých paměťových bankách," zeptal se Riker, "co vám tedy chybí?"

"Mám pouze kopie těchto dat. Z té není možné poznat, jestli byly informace změněny. Ale ten počítač je přes devět let starý a používá dávno zastaralý systém ukládání dat. Jeho paměť je fyzická, nikoli virtuální, a proto z něj lze získat všechna původní data, i pokud byla změněna a přepsána. Pokud jsou Nalaviiny záznamy zfalšované, zjistím to."

Picard řekl: "Pane Date, vy jste měl možnost Nalavii sledovat zblízka. Domníváte se, že by mohla být Orionka?"

"Ano, pane," odpověděl po pravdě Dat. "V tomto sektoru se rozhodně Orionci vyskytují, ale neobchodují s otroky, aby nepřitáhli pozornost Federace. Je pravděpodobné, že Nalavia není Trevanka. Už dříve byli někteří Orionci chirurgicky upraveni, aby se mohli vydávat za jiné druhy a infiltrovat Federaci. Nalavia se snaží zabránit Trevě ve vstupu do Federace, zatímco ostatní Orionci si upevňují pozici v tomto sektoru. Vše do sebe zapadá - a vysvětluje to jak Nalaviinu smyslnost, tak nepřirozený vzhled jejích očí. I pokud obarvíte orionské ženě zelenou kůži, jasně modré oči by budily podezření. Řešením je umělé obarvení - ale to zase působí nepřirozeně."

"Ano," souhlasila Taša. "Dat má pravdu. Jsem si jistá, že Nalavia je Orionka."

Dat dodal: "Nechtěla, aby kdokoli na Trevě - včetně návštěvníků z Federace - odhalil její původ. Proto neobchodovala s Orionci a proto ani nevyměnila palácový počítač velmi starý ferengijský model - za lepší."

"Jestli je Nalavia Orionka," vyvozoval Picard, "jedná se tu o případ planety, která požádala o členství ve Federaci, a je ovládána nepřáteli Federace. A v tomto případě samozřejmě zasáhnout můžeme! Pane Date, chci ten důkaz. Použijte tento terminál a začněte ihned. Musíme zastavit válku!"

"Ano, pane," a Dat usedl ke kapitánovu terminálu. Ostatní opustili místnost.

Kromě Taši - ta se ještě chvíli zdržela, když Picard a Riker odešli na můstek. "Date?" řekla tiše.

Zvedl hlavu.

"Měla jsem ti to říct dřív. Já... chtěla bych ti poděkovat."

"Poděkovat mi?"

"Že jsi mě donutil zatknout Dara. Měl jsi pravdu. Byla to moje povinnost, ne tvoje, i když ty bys to určitě udělal, pokud bych selhala."

"To je -" Dat zabrzdil svou automatickou odpověď uprostřed věty. "Ne. To není v pořádku. Není v pořádku, že jsem ti způsobil takovou bolest. Tašo, já doufám, že už nikdy nebudu muset způsobit takovou bolest příteli, ale jsem rád, že chápeš, že jsem neměl na vybranou."

"Chápu," odpověděla a odešla.

Dat našel zfalšované záznamy docela snadno: když chtěl někdo vložit do matriky záznam o narození, musel soubor se záznamy o narození z toho dne přerovnat; zfalšování školních záznamů zase znamenalo, že někdo musel změnit polohu všech záznamů za Nalavii, aby mohl vložit její. Jakmile Dat získal původní soubory, které nevěděly nic o tom, že by Nalavia existovala, velitelství Hvězdné flotily rychle vydalo svolení přehlušit všechno vysílání na Trevě touto informací. Od té chvíle šlo o pouhou "uklízecí operaci".

Lidé nejprve nechťeli uvěřit, že si do nejvyššího úřadu zvolili cizinku, ale když o tom chvíli přemýšleli, připustili, že důvodem pro stále větší Nalaviinu krutost mohlo být to, že nebyla jednou z nich. Když lid přepadl prezidentský palác, Nalavia se vzdala Flotile. Na ošetřovně se pak rychle prokázal její orionský původ.

Když se bouře trochu utišila, chtěli Trevané udělat novým prezidentem - dokonce králem - Rikana, ale ten trval na tom, aby se v souladu s ústavou vypsaly volby. Opustil Enterprise záře zdravím a štěstím a Dat si byl jistý, že ho Trevané zvolí prezidentem - a že pod jeho vládou Treva konečně dokončí vstup do Federace.

Dat a Taša se přenesli spolu s Rikanem do jeho hradu, kde mu nejprve pogratovali jeho lidé, než se na něj vrhla dychtivá média. Nemluvil dlouho, ale skončil slovy: "Sám bych Nalaviin útok nikdy nepřežil. Treva svou svobodu dluží nejen Hvězdné flotile, ale i muži zvanému Stříbrný paladin. Naše planeta nikdy nezapomene na jeho skutky a vždy ho bude ctít."

Dat uslyšel, jak Taša zalapala po dechu, a uviděl, jak ztuhla a snažila se zadržet slzy. Uviděl také Adinovy lidi, kteří stáli

na druhé straně nádvoří a svou přítomností je tiše obviňovali. Když interview skončilo, Rikan k nim chtěl Data a Tašu zavést, ale všech sedm se jako jeden muž otočilo a odešlo.

"Nechte je jít," prosila Taša. "Nečekám, že mi odpustí. Nemyslím, že si já sama někdy odpustím."

"Vždy jsem se domníval, že Adrian není schopen spáchat zločiny, ze kterých byl obviněn," Rikan vypadal nešťastně.

"Tím jsem si jistá," odpověděla Taša. "Ale není to možné nijak dokázat, vůbec nijak."

"Ani s pomocí vašeho velmi chytrého a talentovaného přítele?" zeptal se Rikan a zadíval se na Data.

Dat chtěl protestovat, ale rozmyslel si to. Bylo lepší nic neříkat, protože pro Darryla Adina skutečně nemohl udělat naprosto nic.

Zvláštní na celé věci bylo, že přestože mu veškerá jeho logika dokazovala, že Darryl Adin byl nade vše pochybnost shledán vinným, měl také - ať už oprávněné nebo ne - cosi, co se nedalo popsat jinak než jako pocit. Pocit, že ten člověk je neviný.

Oba se cítili mizerně, když se rozloučili s Rikanem a přenesli se zpět na Enterprise.

Dat šel na můstek, ale po celou dobu své služby neměl na práci nic jiného než rutinní kontroly, takže se jeho primární vědomí soustředilo na dvě osoby, uvězněné na Enterprise. Teď měla loď namířeno na Hvězdnou základnu 68, kde budou Nalavia a Darryl Adin předáni Flotile.

Nalavii pravděpodobně na nějakou dobu zavrou v pohodlné, ne-li luxusní cele, dokud ji nevymění s Orionci - pravděpodobně za občany Federace unesené na otrokářské výpravě. Samozřejmě, ta žena ve svém úkolu neuspěla a Dat netušil, jaký trest ji čeká z rukou jejich vlastních lidí. Jen doufal, že tvrdý.

Ta myšlenka ho zarazila. Pomstychtivost? Tak brzy po žárlivosti? Co se to s ním děje? Za celou tu dobu, co si přál být člověkem, nikdy o takových emocích nepřemýšlel. Na rozdíl od zlosti, která, jak pozoroval, často lidem dávala sílu změnit své životy, tyto emoce byly čisté negativní. Rozhodl se vymazat je ze svého programu.

Ale... nemohl.

Byly provázané s příliš mnoha dalšími částmi paměti; nemohl vymazat svou žárlivost kvůli Tašiny citům k Darrylu Adinovi, aniž by také zničil část své úcty k ní a část jejich přátelství, stejně jako mnoho konkrétních faktů o jejich cestě na Trevu. Totéž platilo i pro jeho antipatii k Nalavii.

Neměl na vybranou - musel s těmi city udělat totéž, co dělají lidé: zatajit je, odmítnout se jimi zabývat, a což je nejdůležitější, odmítnout podle nich jednat.

Nebo... odmítnout nechat si jimi zabránit v jednání.

Dat si najednou uvědomil, že potlačuje jednu část svého programování už od chvíle, kdy Rikan nadhodil, že by mohl nějakým způsobem očistit Darryla Adina. Nevěděl, jestli je to možné. ... ale jakmile připustil bytí i vzdálenou možnost, že ano, věděl, že se o to musí pokusit.

Dat nevěděl, proč si myslí, že existuje důkaz Adinovy nevinoty. Procházel všechny ty záznamy; nenacházel žádné nesrovnalosti. Na druhou stranu... skutečný počítačový expert by se tomu dokázal vyhnout. Dat by to dokázal.

Byl android; nemohl mít intuici, ani, jak říkal kapitán Picard, "tušení". Ale přesto si byl jistý, i přes všechny důkazy opaku, že Darryl Adin nemohl spáchat zločiny, ze kterých byl usvědčen.

Vývolal si informace o intuici a tušeních. Věda to vysvětlovala jako způsob, kterým organická mysl hledá vzor pomocí různých vzájemně nesouvisejících fakt, z nichž některá si člověk ani nemusí vědomě pamatovat.

Ale Dat si pamatoval všechno; nemohl reagovat na zapomenuté informace.

Přesto... takhle nějak pracovaly jeho programy předvídavosti, názorů a gestaltu. Vědomě tedy nechal svoji vyhledávací funkci prohlédnout data, na jejichž základě došel k názoru, že Adin je neviný. Adinovy činy. Jeho skutky v osobě Stříbrného paladina. Záznam ve Flotile před incidentem na Starboundu -

Na své poslední misi před Starboundem zástupce velitele ostrahy Darryl Adin z lodi Seeker porazil Orionce na Conquidoru. Za to byl povýšen na komandéra a poslán do Akademie, aby zdokonalil svůj výcvik, než bude přidělen na nějakou větší loď.

Když bylo rozhodnuto, že Starbound převezme dilithium jak mohli Orionci propást příležitost ukrást takový poklad a zároveň zničit člověka, který zasadil jejich dobytelským plánům takový úder? Žaloba tvrdila, že Orionci příležitost nepropásli - že využili Adinovy chamtivosti, aby ho nalákali do spiknutí a potom to "všechno hodili na něj".

Ale co když v jeho povaze žádnou slabinu nenašli? Co když byly všechny ty důkazy o spojení Darryla Adina s Orionci zfalšované? Jestli byl ten muž neviný, musel být osvobozen.

I kdyby to znamenalo, že Taša odejde z Enterprise spolu s ním.

Okamžitě po službě šel Dat přímo do své kajuty a nařídil lodnímu počítači, aby se spojil s hlavním počítačem na Hvězdné základně 36.

"Tato akce není pro přístup k vyžádaným souborům nezbytná," sdělil mu počítač. "Všechna data z těchto souborů již jsou v lodním počítači."

"Potřebuji přístup k paměti, ve které byla tato data uložena původně."

"Zbytečně přetěžujete lodní komunikační systém," namítl počítač.

"Prostě to udělej," přikázal Dat. "To je rozkaz."

Jak očekával, byl počítač na Hvězdné základně 36 vybavený standardní neomezenou virtuální pamětí. Nemohl s ním udělat to, co s Nalaviiným počítačem - nebyla tu žádná fyzická paměť, kde by se dala vystopovat smazaná data.

Ale... Datův vlastní mozek byl sice mnohem pokročilejší, ale v zásadě založený na stejném principu, a Dat si pamatoval všechno. Dokonce i když dostal příkaz: "Nikdy se to nestalo," nezapomněl doopravdy; pouze se "zapomenutou" informací přestal řídit. Podobná omezení měl uložena u informací, které vyžadovaly prověření, aby je nikdy neodhalil při běžném poskytování informací a aby ani svým jednáním neprozradil jejich existenci.

Dat používal počítače s neomezenou virtuální pamětí celý život, ale nikdy si nepoložil otázku, co dělají s vymazanými

údaji. Jsou takové údaje skutečně zničené nebo pouze nedostupné? Teoreticky nebylo v lidských silách obnovit je. V lidských silách.

Ale co kdyby se dostal do paměti počítače na Základně 36 a zpřístupnil data přímo skrz vlastní mozek? Zajímavé! Ať už by cíle dosáhl nebo ne, byl by to jedinečný zážitek -

- a potenciálně nebezpečný. Byl si skoro jistý, že se dokáže s počítačem spojit. Ale... dokáže se zase odpojit? Je jeho osobní vědomí dostatečně silné, dostatečně odlišné od sofistikovaného počítače, aby si udržel svou identitu?

Byl jen jeden způsob, jak to zjistit. Dat se opatrně napojil do spojení, které otevřel loďní počítač, a pokusil se udržet si vědomí sebe sama, zatímco jeho mysl sáhla do -

Počítač na základně neměl žádnou osobnost a neuvědomoval si sám sebe, takže proti Datovu vniknutí nic nenamítal. Dat objevil, že může chaotické změní informací vnutit vlastní řád: stačilo pomyslet na data, která ho zajímala, a měl rázem přístup k záznamům z komlinků, k hotelovým registracím, ke všemu. Všechno souhlasilo s důkazy, které se objevily u Adinova soudu.

Ale byly ty informace falešné? Změnil je někdo?

Když Dat zformuloval tento dotaz... něco ucítil. Mechanismus zpracování informací byl trochu podobný jeho vlastnímu - a on z těchto dat vycítil známý vzor. Děsivý vzor.

Děsivý?

Ale počítač na základně nebylo možné vyděsit. Byl to Datův vlastní strach - vzpomínka z jeho minulosti.

Priam IV!

To byla nejhorší věc, kterou musel udělat, aby postoupil do závěrečného ročníku. Všichni kadeti museli zkouškou projít, ale androida nebylo možné přesvědčit, že to, co vidí, je skutečnost... ledaže by někdo upravil jeho vnímání.

Datova zkouška se neodehrála v simulátoru a nebyly v ní žádné skutečné osoby. Dat místo toho dovolil nejzkušenějším počítačovým expertům Flotily - vlastně jim pomohl - aby mu zabránili uvědomovat si, kde je, a vložili mu scénář Priamu IV přímo do osobního vědomí. Datovy nejhorší vzpomínky na tu zkoušku ale nepramenily ze samotného scénáře, i když byl skutečně dost frustrující, když ho pokládal za skutečnost. Nejhorší byly ty chvíle před zkouškou a po ní, kdy Dat cítil, jak mu berou - i když s jeho svolením a spoluprací - mentální kontrolu a později, když se probudil, mu ji zase nečekaně vracejí.

Trvalo mu několik dní, než se dokázal vypořádat s tím, že v jeho paměti se ve stejném čase a prostoru nacházejí dvě odlišné sady vzpomínek - skutečné a falešné. To nebylo jenom nelogické, to bylo jednoduše nemožné; mozek androida to odmítal přijmout. Dat samozřejmě věděl, proč má dvojí paměť - jednak jak leží v laboratoři Flotily a technici ho pečlivě sledují, jestli je v pořádku, a jednak jak je na Priamu IV a zápasí se Základní směrnicí ve scénáři, v němž nemůže vyhrát. Ale žít s tím paradoxem nebylo díky tomu o nic snesitelnější.

Vzhledem k tomu, že si měl pamatovat Priam IV, nakonec zablokoval přístup k těm skutečným vzpomínkám a ty se přestaly objevovat a působit mu problémy. Ale stejně jako vždy tam ty vzpomínky zůstaly, připravené pro případ, že by někdy blokádu zrušil.

A to, co vycítil v hlavním počítači Základny 36, bylo něco podobného: dvě protichůdné sady záznamů, které se odehrávaly ve stejném čase a prostoru, jedna rezidentní, druhá zablokovaná. Počítač samozřejmě neměl vědomí, takže mu paradox nijak nevadil. A počítač také nemohl blokádu zrušit, přestože ji vytvořil, když ten, kdo změnil soubory, "smazal" originály.

Dat zkoušel různé prostředky, ale ten, kdo tohle programoval, byl schopný. Ani ho nepřekvapilo, že žádný z prostředků dostupných plně organickým bytostem nedokáže povolit přístup k vymazaným souborům. Takže se bude muset propojit přímo s pamětí počítače.

Dat se rozhodl; nechal své vědomí splynout s pamětí a natáhl se ke skrytým souborům. Paradox vzbuzoval strach, ale Dat ho odstrčil a hledal, hledal dál.

Blokáda držela. Počítač Data vnímal jako vnější sílu, tak jako každého jiného uživatele. K tomu, co bylo vymazáno, neměl přístup.

Pokud se mu nepodaří počítač přesvědčit, že je jeho součástí.

Původně s tímhle pátráním začal kvůli Taše, ale teď to vzbudilo jeho vlastní zvědavost. Věděl, že ty informace byly změněny. Pokud si udrží vědomí sebe sama, měl by se dokázat dostat ke skrytým souborům a zase ven. Ponechal si jen slabé pouto s vlastním tělem na Enterprise a splynul s nevědomou masou -

Protichůdných informací!

Zaplavily ho nejenom údaje, které hledal, ale i všechno ostatní, co kdy někdo napsal nebo vymazal z počítače. Soubory ve virtuální paměti teď neměly nic, co by jim přiřazovalo prioritu, a tak se volně asociovaly, zahlcovaly Datovu vlastní paměť a útočily na jeho vědomí! Dat se topil v paradoxech, bojoval o kontrolu, pokoušel se vnutit řád svého vědomí tomu necitlivému chaosu, který ho táhl ke zničení.

Když se Taša blížila k vězení, poprvé od chvíle, kdy donutila Darryla Adina přenést se na palubu, trásla se jí kolena a bojovala se slzami.

Dar na sobě měl standardní zlatý overal. Před celou zářilo silové pole a stály tam dvě ozbrojené strážce.

Silové pole propouštělo zvuk. Když Dar zaslechl Tašiny kroky, vzhledl z plošiny, která v cele sloužila jako lavice nebo pryčna, a postavil se proti ní. Tvář měl už zase bezvýraznou.

Taša nesla balíček složených šatů. Zastavila se, podívala se na Dara a nařídila: "Máte volno."

"Můžeme poodejít, abyste si mohli promluvit v soukromí -" navrhl Anderson.

"Přikázala jsem, že máte volno," řekla přísně. Muži se na sebe podívali, ale potom se otočili a odešli.

Taša počkala, dokud nezašli za roh chodby, a potom stiskla vypínač silového pole.

Dar se na ni pořád díval. Nepohnul se, nepromluvil. Taša udělala krok k němu a podala mu balíček. Nahoře ležela černá vesta s odznakem Stříbrného paladina. "Jsi volný, Dare. Tady - můžeš zavolat své přátele. Určitě Enterprise sledují, i když naši rychlost nemůžou udržet."

Dar konečně promluvil. "Tašo," zašeptal. "Co to děláš?"

Usmála se a po tváři jí začaly stékat slzy. "Řekla jsem ti - jsi volný. Dare... uznali tvoji nevinu."

Otevřel nevěřícně ústa a nadechl se. "Cože?"

"Je to tak! Nastražili to na tebe - Orionci napadli Starbound, aby dostali ten náklad dilithia a tebe zdiskreditovali."

Změnili záznamy v počítači na Základně 36. Nikdo tě o tom sezení ostrahy neinformoval, ale oni změnili záznamy, aby to vypadalo, že jsi tam byl - Dat dokázal z počítače dostat důkazy."

"Dat!"

"Ano," vysvětlila Taša. "Nikdo jiný by to nedokázal. Žádný člověk se nemůže dostat do hlavního počítače hvězdné základny a vystopovat v něm dávno smazané záznamy, ale Data to napadlo, když něco podobného provedl s Nalaviiným počítačem, aby našel důkazy o tom, kdo opravdu je."

"Další zatracená Orionka," zavrčel Dar.

"Ano. Ale Dare - právě tohle bylo Datovo vodítko - jak jsi mohl porazit Orionce na Conquiidoru a potom s nimi uzavřít dohodu na Základně 36. Všichni jsme samozřejmě věděli, že to nedává smysl, ale Dat našel důkaz - a dal přitom v sázku život."

"Co?" zeptal se ostře Dar.

"Geordi - poručík LaForge - ho našel v bezvědomí. Dat ale nemůže omdlít, víš. Moc tomu nerozumím - to asi nikdo - ale Dat se nějak dokázal propojit s počítačem na základně a proniknout do jeho paměti. Tak odhalil tu změnu záznamů. Ale skoro se nedostal ven."

"Je v pořádku?" zeptal se Dar. Měl o Data vážně starost.

"Ano. Geordi ho nějak dokázal přivolat. Je to jeho dobrý přítel."

"Myslím, že ten váš pan Dat má hodně dobrých přátel, včetně mě. Ale jestli je to tak, jak říkáš, je jediným důkazem jeho slovo. Uzná Flotila takový důkaz?"

"Už ho uznala!" zvolala vesele Taša. "Dare, Datovy důkazy nikdo nezpochybňuje. Kromě toho je to potvrzené. Kapitán Picard poslal zprávu na velitelství, tam nařídili vyšetřování na Základně 36 - a odhalili tam orionského agenta byl tam už dlouho před tvým procesem. Majitel klubu, který často navštěvovali důstojníci Flotily na dovolené."

"Další Orionec?" zeptal se Dar.

"Ano - upravený, aby se mohl vydávat za člověka. Jenom příslušníci Flotily mají povinné lékařské prohlídky. Ale když začaly úřady prohlížet civilisty, pokusil se utéct a tím se prozradil."

"Tak hospodský," utrousil Dar. "Kdo ví, co může chytrý špión zjistit z blábolení opilých lidí? Ale stačí to, Tašo? I když mě zbavili původních obvinění, pořád jsem vinný útekem z vazby -"

"Ve světle nových okolností tohle obvinění stáhli, protože jsi při svém útěku nikoho nezranil ani nezabil. A" - usmála se - "zjevně jsi udělal bláznů z některých zkušených příslušníků ostrahy."

"Já jsem zažil totéž, co oni, a navíc jsem bojoval o život. Tašo - je pro mě těžké přijmout, že můžu mít šanci se očistit. I bez těch důkazů ze základny - co ta sabotáž na Starboundu? Vím, že jsem to nebyl já, tak kdo tedy?"

"Zdá se, že to udělal Nichols."

"Hlavní inženýr? Ale proč, Tašo? Byl připravený odejít do penze po dlouhé čestné kariéře. Proč by dělal něco takového?" zeptal se Dar.

"Jeho záznamy prozradily, že kromě penze neměl žádný jiný zdroj příjmů ani žádné plány na zbytek života. Odcházel do penze, protože už nebyl schopný dělat dobře svoji práci; s takovou by ho žádná společnost nezaměstnala. Dare, já nevím přesně jak, ale Dat odhalil rozhovory mezi Nicholsem a orionskými agenty. Myslím si, že nic nevěděl o tom, jaké plány mají s tebou; asi si myslel, že chtějí jenom to dilithium. On... použil počítač na základně 36, aby si zjistil, které obchody jsou na prodej. Z penze by si obchod nikdy nemohl dovolit."

Dar přikývl. "Byl hlavní inženýr, takže měl přístup ke všem strojům na lodi; byla by pro něj hračka nainstalovat vadnou pojistku." Zavrtěl hlavou. "Já se na něj ani nemůžu zlobit. Orionci ho využili a potom zabili. Byl to jen bláhový člověk, který v životě uměl jen jednu věc a když už ji nemohl dělat, nevěděl, co si počít."

Taša se usmála. Spadl jí kámen ze srdce, že se Dar nezlobí. "Aspoň že už je po všem."

"Ještě ne. Nevím, jestli budu schopen znovu stanout před porotou -"

"To nemusíš," vysvětlila mu. "Kapitán Picard má mezi admirály dobré přátele. Velitelství sestavilo krizovou vyšetřovací komisi a výsledek přišel ani ne před pěti minutami. Jsi svobodný... a" - otočila balík šatů, aby ukázala, co je vespod - "pokud bys chtěl, můžeš se okamžitě vrátit do ostrahy Hvězdné flotily v hodnosti komandéra."

Váhavě natáhl ruku, jako by se chtěl dotknout zlaté a černé látky uniformy, kterou mu nabízela. Ale potom chytil celý balík oběma rukama a hodil ho na lavici. Sevřel Tašu v náručí a šeptal jí do vlasů: "Děkuju! Ó; Bože - děkuju, Tašo!" A políbil ji. A hned potom se zeptal: "Proč jsi mi neřekla, že se tohle děje?"

"Protože jsem o tom nevěděla. Dat se svěřil jenom kapitánu Picardovi a ten pak kontaktoval velitelství." Povzddechla si. "Nevěděli, jestli to bude stačit ke tvému osvobození, tak se rozhodli, že mi nebudou dávat marnou naději. A když pak Flotila zatkla toho agenta... řekl, že byl tvůj kontakt. Byly to Datovy důkazy proti jeho slovu - ale nakonec Flotila uvěřila Datovi. Je po všem, Dare."

"Díky tobě." Potom se usmál. Zase ten pravý, krásný úsměv. "A Datovi. Co může člověk udělat pro androida, který mu právě zachránil mnohem víc než jen život?"

"Poděkování bude stačit," ujistila ho. Potom přešla k balíku šatů a vytáhla z něj stříbrný komunikátor. "Asi bys měl co nejrychleji zavolat svoje lidi, než udělají nějakou hloupost. Když jsme odletěli z Trevy, sledovali nás; uviděli jsme je na

senzorech, dokud jsme je nenechali daleko za sebou. Musí vědět, že míříme na Základnu 68. Vysvětlí jim, prosím, že tam vysadíme jenom Nalavii. Myslím, že ji se pokoušet osvobodit nebudou."

"Tašo," škádlil ji Dar, "přece si nemyslíš, že moje banda by se mě pokusila dostat z nápravného zařízení Federace?"

"Myslím? Já to vím. A vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se jim to povedlo. Jsem jenom ráda, že už to nebudou muset dělat."

Nechala ho, aby si zavolal a převlékl se, když ji předtím ujistil, že "můstek vesmírné lodi dokážu najít."

Ale když ho našel, jen chvilku poté, co se na Tašinu panelu rozsvítilo světélko označující nestandardní komunikaci, byl v civilních šatech, ne v uniformě, kterou mu Taša nabídla. Poděkoval Picardovi a Datovi a potom je požádal: "Mohli byste mě prosím vysadit v nezabezpečené části Hvězdné základny 68? Mí lidé mě tam vyzvednou."

Picard se zamračil. "Jistě, pokud chcete. Ale Taša vám jistě řekla -"

"Že by mě Flotila vzala zpátky. Ano, řekla, a já si toho cením. Ale teď mám jiné závazky. A... obávám se, že jsem ztratil ten správný cit pro pravidla a nařízení." Otočil se k Taše, která svírala okraje své konzole a snažila se nedat najevo zklamání. "Tašo, až budeš mít chvilku, musíme spolu mluvit."

"Běžte," vyzval ji Picard. "Ale, pane Adine," dodal, když Dar a Taša vykročili k turbovýťahu, "pamatujte si, že rozhodně nemám v úmyslu přijít o svého velitele ostrahy."

Dar znovu předvedl vlčí úsměv. Ale tentokrát v něm nebylo žádné nepřátelství. "Myslím, že to je na Taše."

Šli do její kajuty, kde Taša zjistila, že kapitán odhadl docela přesně, co jí Dar chce říct. "Vždycky jsme chtěli pracovat společně. Respektuji, že tady musíš být do konce cesty. Ale potom -" Položil jí ruce na ramena, podíval se jí do očí a s úsměvem zavrtil hlavou. "Je krásné vědět, že spolu zase můžeme mluvit! Vždycky ti řeknu, kde jsem, a sledovat Enterprise není nic těžkého se všemi těmi klepy na vesmírných trasách."

"Ty jsi celou tu dobu věděl, co dělám?" zeptala se Taša. "Ne vždycky, ale čas od času se mi něco doneslo. A jakmile ses dostala na Enterprise, bylo to snadné. Ale já nechci, abys byla spoustu světelných let ode mě, Tašo. Chci, abys byla se mnou."

"Proč tedy nepřijmeš nabídku Flotily? Dare, velitelství uznalo svoji chybu; pravděpodobně by tě přidělili, kamkoli bys chtěl. Mohl bys sloužit tady, na Enterprise!"

"Kde ty, moje malé koťátko, děláš velitele ostrahy. Miluju tě, Tašo, ale nejsem připravený na to, abys mi rozkazovala."

"Kromě toho máš pořád mnohem vyšší hodnotu než já," souhlasila Taša. "Ale já se nemůžu vz-"

"To ani neříkej! Tašo, něco takového bych ti nikdy nenavrhoval; pracovala jsi tvrdě a dlouho na tom, abys to místo dostala. Ne, lásko, jediný způsob, jak ty a já můžeme pracovat spolu, je jako sobě rovní partneři a přiznej si, že to ve Flotile nejde. Přidej se ke mně a uvidíš, co to je nebýt vázán ničím jiným než vlastním svědomím."

"Dare, já nemůžu -"

"To neříkej," opakoval a položil jí prst na rty. "Nemusíš se přece rozhodnout dnes, Tašo. Věř mi, rozumím, jak je pro tebe Flotila důležitá. Ale taky věřím, že to přejde. Pořád tam budu, lásko. My vždycky přežijeme, ty a já." Stáhl prst a nahradil ho rty. Taša se poddala jeho objetí.

Vždyť měl pravdu. Nemusela se rozhodnout dnes - vlastně ani nemohla. Její služba na Enterprise potrvá ještě dlouho... a Dar chápal, že ji musí odsloužit. Ale on byl teď volný. Znovu se uvidí, jak často to jen půjde.

A jednoho dne, možná...

## Kapitola dvanáct

ENTERPRISE byla na rutinním letu. Nic nenaznačovalo, že dnešní den bude nejhorším dnem v dosavadním životě nadporučíka Data.

Byl na svém obvyklém místě. Worf na horním stanovišti nezachycoval žádné překážky ani lodi a za chvíli se obrátil k Taše a začal se s ní bavit o lodní soutěži v bojových uměních. Dat slyšel, jak byla Taša potěšená, když zjistila, že na ni Worf vsadil.

Taša vypadala šťastně, i když Darryl Adin nepřijal nabídku Flotily. Data těšilo, že dokázal Adinovu nevinu - protože teď už bylo jasné, že Tašino setkání s její láskou nijak nezměnilo její přátelství s Datem, Worfem, Deannou a ostatními. Rikan měl pravdu: Dat si pletl dva velice odlišné druhy... lásky. Pořád nepoužíval to slovo moc rád, protože, jak řekl vojevůdce, i lidé si jeho významy často pletou. Dat si je možná pletl proto, že ho naprogramovali právě lidé. Ať už z jakéhokoli důvodu, teď si byl jistý, že jeho přátelské vztahy s ostatními členy posádky Enterprise se mohou nanejvýš utužovat.

Dat se od svých osobních problémů odpoutal teprve ve chvíli, kdy rutina skončila. Raketoplán Deanny Troi ztroskotal na Vagře II a Dat, Riker, Taša a doktorka Crusherová se přenesli dolů, aby zachránili Deannu a jejího pilota. Ale k raketoplánu se nedostali. Zabránil jim v tom podivný tvor jménem Armus.

V té chvíli si tu hrozbu neuvědomovali. Podivné formy života nebyly pro posádku Enterprise ničím novým, ale mluvící dehtovou jámu prostě nikdo z nich nedokázal brát vážně. Nikdo se nepokusil Tašu zastavit, když chtěla projít kolem Armuse, protože měla starost o přítelkyni, uvězněnou v raketoplánu.

Jak jenom Armuse podcenili!

Když ta věc Tašu udeřila, Dat a Riker na ni namířili fázery, zatímco doktorka Crusherová se rozběhla ke zhroucené velitelce ostrahy. Pozornost ostatních se zaměřila spíš na to, že jejich zbraně na Armuse nepůsobí; ani jeden z nich si neuvědomil, že Taša by mohla být vážně zraněná, a už vůbec ne, že -

"Je mrtvá," ohlásila doktorka Crusherová kapitánovi. Dat v jejím hlase neslyšel překvapení, ale spíš naprostou nevěřičnost. Totéž bylo vidět v Rikerově tváři.

Přenesli se rychle na palubu a doktorka Crusherová složila Tašino neživé tělo do Datovy náruče. Ten ho podle

standardní procedury odnesl na ošetřovnu, položil na léčebné lůžko a vydal se na můstek hlásit se kapitánu Picardovi. Ale kapitán právě vystupoval z turbovýtahu do chodby před ošetřovnou. "Jak je jí?"

"To nevím," odpověděl Dat. "Doktorka Crusherová ji jistě oživí." Nebyla to žádná milosrdná lež: předpokládal, že Taša utrpěla srdeční zástavu z elektrického šoku - to se dalo snadno napravit.

"Tak pojďte, Date," vyzval ho Picard. Když android tázavě zvedl obočí, dodal: "Možná, že nic nezmůžeme, ale pojednou nehodlám čekat na můstku na hlášení."

A tak se Dat vydal za Picardem zpátky na ošetřovnu, protože si uvědomil, že i on chce znát Tašin stav z první ruky. Dat se postavil vedle Rikera. Cítil se bezmocně. Jeden oživovací pokus za druhým selhávaly. Picard se k nim přidal, i když musel vědět, že doktorka Crusherová se snaží Tašu oživit ještě dlouho potom, co veškerá naděje zmizela. Dat se podíval z jednoho muže na druhého a uviděl v jejich pohledech naprosté odmítnutí smrti přítelkyně, dokud doktorka Crusherová konečně neřekla: "Ztratili jsme ji."

"Ztratili?" zeptal se Picard, jako by tomu pořád nemohl uvěřit. Doktorka Crusherová to musela vysvětlit, i když bojovala se slzami.

Dat neřikal nic. Nerozuměl lidskému zármutku... a on sám cítil zmatek jako nikdy předtím. A cítil ho, dokud kapitán Picard nesvolal strategickou poradu.

Dat byl zticha, zatímco všichni lidé začali mluvit najednou. Cítil se mezi nimi jako cizinec... dokud všechny nepřerušil Picard. "Smrt poručíka Jarové je velmi bolestná pro nás pro všechny. Prozatím se s ní ale budeme muset nějak vyrovnat. Dokud nebude posádka raketoplánu v bezpečí na palubě lodi, budou muset naše city počkat. Je to jasné?"

Nastalo ticho - a potom, když Picard ostatní vyzval, aby předložili své návrhy, Data potěšilo, že všichni ostatní udělali přesně to, co on: ponechali všechno ostatní mimo a soustředili se pouze na to, jak dostat Deannu Troi a jejího pilota na Enterprise. Nebyl o nic víc automat než oni; všichni chápali, že truchlení za mrtvé musí počkat, dokud nezachrání živé. Po návratu na planetu se Dat poprvé přímo setkal se sadismem. Armus byl učebnicový případ - ale díky kombinaci vlastní síly a faktu, že drží rukojmí, byl odolný vůči učebnicovým řešením.

A Dat ho zjevně fascinoval. I když svou silou týral doktorku Crusherovou, Geordiho i Rikera, vždycky do mučení zahrnul i Data. Potom se k nim přidal kapitán Picard - a ten našel řešení.

"Chci vidět své lidi v raketoplánu," požadoval.

"Pobav mě," odpověděl Armus -

- a Picard jednoduše zavrtěl hlavou a odmítl to.

Od té chvíle už Dat věděl, jak se Armusovi postavit, a doktorka Crusherová to poznala taky. Armus je možná dokázal ovládat fyzicky, ale nemuseli mu dovolit ovládat jejich city.

Po prvním střetu s kapitánem ten tvor musel pochopit, že se setkal s rovnocenným soupeřem, protože poté, co otestoval Data a doktorku Crusherovou, zcela ignoroval Geordiho a propustil Rikera. Mohli se přenést zpátky na Enterprise, aby se Armus mohl poprat s kapitánem, muž proti muži.

Když potom Dat slyšel kapitánovu zprávu o té konfrontaci a konečné zhodnocení mise, zjistil, že to opět nechápe.

"Pane, pokud tomu rozumím, udělal jste s Armusem totéž, co on chtěl udělat s námi: ovládl jste ho tím, že jste ho frustroval. Slíbil jste mu, že mu pomůžete opustit jeho planetu - a potom jste to odmítl. Jeho vztek ho potom natolik oslabil, že jsme mohli vás a pasažéry v raketoplánu přenést na palubu."

"Správně, Date."

Dat se zamračil. "Jedné věci ale stále nerozumím: pokud byl tento druh emocionální manipulace špatný, když se o něj pokoušel Armus -"

"Date!" vykřikl Geordi.

Doktorka Crusherová řekla ve stejný okamžik: "Přece nemůžete obviňovat kapitána z -"

"Nechte ho mluvit!" zarazil je Picard. "To je důležitá otázka, pane Date."

Dat to vysvětlil: "Nezpochybňuji to, že jsme nechali Armuse na planetě, ale spíše metodu, jak jsme to udělali. Samotný čin nemá žádnou morální hodnotu, kladnou ani zápornou. Všichni už jsme, například, vystřelili z fázery s úmyslem někomu ublížit či ho zabít. Takový čin lze ospravedlnit sebeobranou nebo obranou našich kolegů."

Dat se odmlčel a hledal vhodná slova, aby vysvětlil svůj nesouhlas. Picard ho ale předešel. "Ptáte se na to, Date, zda jsem nejednal v touze po pomstě, se stejným sadismem jako Armus."

Dat cítil, že se na něj ostatní dívají, ale tohle byla opravdu podstata jeho otázky, i když on sám by ji takhle tvrdě nevyjádřil. "Ano, pane," přiznal.

Picard se smutně pousmál. "Na to vám nemohu odpovědět, pane Date."

"Cože!" vykřikl Riker. "Pane, všichni přece víme, že byste nikdy -!"

"Ne, Jedničko," odmítl to klidně Picard, "vy to nemůžete vědět, protože to nevím ani já. To je největší nebezpečí, které zlo představuje - je nakažlivé. Nepochybují o tom, že jsem udělal, co bylo nutné. Proč jsem to udělal - jestli se mi doopravdy podařil ten nadlidský čin nepocítit ani špetku radosti z pomsty za Tašinu smrt ani za bolest, kterou Armus způsobil vám ostatním - tuhle otázku si budu pravděpodobně klást po zbytek života."

"Omlouvám se, pane," Dat vypadal zkroušeně. "Neměl jsem se ptát."

"Ale ne, Date, měl jste se ptát. Sloužím déle a mám tedy více zkušeností než vy ostatní, ale proto se nerozhoduji o nic snadněji. Dříve nebo později se každý z nás dostane do situace, kterou nelze vyhrát. Mezi nejtěžší lekce, které nám život dává, patří ty chvíle, kdy je nejlepší možný výsledek nerozhodný. A vůbec nejtěžší je, když to je výsledek boje s vlastním svědomím."

A s tím zhodnocení skončilo - ale ten dlouhý den u konce ani zdaleka nebyl. Konečně byl čas vyrovnat se se zármutkem z Tašiny smrti. Nejdřív se konal veřejný pohřební obřad, dostupný všem na palubě lodi. Dat se za ty roky ve Flotile zúčastnil mnoha takových obřadů; i dnes slyšel tatáž uklidňující slova útěchy. Ale neutěšila ho.

Už dřív ztratil kolegy. Ale dnes poprvé ztratil přítele. Dat nebyl ve službě, takže se po obřadu vrátil do kajuty - ale během několika minut ho z přemítání vyrušil kapitán. "Pane Date, přijďte prosím do simulátoru."

"Do simulátoru, pane?"

"Jste uvedený v seznamu osob, kterým Taša zanechala zprávu na rozloučenou."

"Ano, pane," odpověděl Dat automaticky - ale na jeho vnitřní reakci nic automatického nebylo. Samozřejmě znal tuhle tradici Flotily... ale nikdy se jí ještě nezúčastnil.

Byli tu všichni, kdo sloužili na můstku, včetně Wesleyho Crushera. Byla tu i doktorka Beverly Crusherová.

Dat stál vzadu, kousek za ostatními, protože si nebyl jistý, co má čekat. Když se ve vzduchu objevil Tašin obraz, uviděl, jak se Wesley podíval na matku a pocítil k tomu chlapci náklonnost.

Když Taša pořizovala tuto nahrávku, správně předpokládala, že zemře rychle, při výkonu služby. Hovořila o lásce ke svým přátelům, o vděčnosti Flotily a o osobních citech ke každému z nich.

Když došla k Datovi, nazvala ho přítelem a dodala: "Díváš se na věci s úžasem dítěte, a to tě dělá víc člověkem, než je kdokoli z nás."

Když Tašin obraz zmizel, jediný kapitán Picard odpověděl: "Au revoir, Natašo."

Potom dodal: "Toto shromáždění je u konce," a lidé se začali trousit ze simulátoru.

Jenom Dat neodešel a zadíval se na obraz mraků na obloze; pokoušel se pochopit to, co se právě stalo. Znovu se cítil izolovaný. Picard k němu přistoupil, ale chtěl, aby Dat promluvil první.

"Pane," odhodlal se Dat, "účel tohoto shromáždění... nechápu."

"Ale? Proč?"

"Nemyslím na Tašu," vysvětlil Dat, "ale sám na sebe. Pořád musím myslet na to, jak bude můj život prázdný bez její přítomnosti. Je tu něco, čemu jsem neporozuměl?"

"Ne, není, Date," ujistil ho kapitán. "Pochopil jste všechno" a s tím zanechal androida jeho vlastním úvahám.

Dat tam chvíli jenom tak stál a přál si... přál si, aby mohl ještě jednou jedinkrát mluvit s Tašou, přál si, aby pochopil, jak se lidé dokáží vypořádat s takovou ztrátou.

Jak řekl Tašin obraz, měl své vzpomínky. Předpokládal, že by mu někdo mohl závidět to, že si může vybavit každický detail každé chvíle, kterou s Tašou strávil, a že jeho paměť nikdy nevybledne jako paměť člověka. Pravděpodobně nedokázali pochopit, že to neznamená nic víc, než že bude daleko přesněji vědět, co vlastně ztratil.

Potom si vzpomněl na něco, co říkal vojevůdce Rikan. "Ty, kteří přežijí, pokládají za šťastlivce, Date - a ironií osudu je, že lidé, kteří nám závidí naši dlouhověkost, se buď nedožijí toho, aby pochopili, jak krutý je náš osud... nebo se toho dožijí a pak ten osud potká i je."

Takže tohle bylo to, co měl vojevůdce na mysli. Dat si přál, aby mohl s Rikanem mluvit - a na okamžik skutečně uvažoval o tom, že si k tomu vybere část svého přidělu času subprostorového rádia.

A potom si vzpomněl, jak kapitán Picard během zhodnocení mise řekl: "Sloužím déle a mám tedy více zkušeností než vy ostatní."

Kapitán Picard také vždycky přežil. Ale stejně jako legendární kapitán James T. Kirk, i Picardovi svědčily hvězdy více než stůl kdesi v kanceláři - a protože Flotila právě s kapitánem Kirkem dostala lekci, nechá Picarda, aby mezi nimi létal, tak dlouho, dokud bude chtít a moci.

Po tom dlouhém, těžkém dnu mělo konečně celé osazenstvo můstku po službě. Kapitán si nepochybně bude chtít odpočinout.

Ale když se Dat otočil, aby se vrátil do kajuty, měl na konzoli zprávu, aby zavolal Picarda.

"Á, ano, Date - je tu ještě jedna věc, která se týká Taši a v níž bych uvítal vaši radu. Nechtěl byste přijít do mé kajuty?"

"Hned tam budu, pane."

Ta "věc" byla poslední holografická zpráva. Picard seděl za stolem a otáčel v ruce krabičku. Dat nepochyboval, komu je určená.

Picard vzhlédl. "Sedněte si, Date. Myslím, že asi tušíte, co to je."

"Tašina zpráva na rozloučenou pro Darryla Adina."

"Kapitán se znovu zadíval na krabičku. "Správně. Víte, kde teď je?"

Picard se stejně tak dobře mohl zeptat počítače. Dat na to ale neupozornil. "Pořád je na Trevě, pane, pomáhá prezidentu Rikanovi při sestavování nové vlády."

"Máme mu to tedy poslat tam?"

"Ano, p-" Dat se zarazil. "Ne, pane. Pokud by vám to nevadilo, kapitáne, mám nashromážděné značné množství osobního volna. S vaším dovolením dovezu Tašinu zprávu panu Adinovi osobně. Myslím, že bychom něco takového neměli posílat po -" překvapeně otevřel ústa, když si uvědomil, co právě málem vyslovil.

Picard se na něj podíval a pousmál se. "Po někom, kdo Tašu neznal," navrhl. "Povoluji." Podal Datovi krabičku. "Je to poprvé, co tohle musíte dělat, Date, ale ne naposledy." Dat si byl skoro jistý, že Picard vzpomíná, jak musel doktorce Crusherové doručit zprávu o smrti jejího manžela, a pravděpodobně i podobnou krabičku. Nebo možná za stín v kapitánových očích mohla celá řada takových vzpomínek.

"Taková je cena, kterou platíme," pronesl tiše Dat, "za to, že jsme ti, kteří přežili."

Picard překvapeně zamrkal. Potom přikývl. "Takhle jsem o tom nepřemýšlel, ale máte pravdu, Date. A děkuji, že jste se nabídl. Vy znáte Darryla Adina lépe než já, ale raději bych tam letěl sám, než to jenom tak poslat."

"Politika Flotily říká, že se v takovýchto případech musí vynaložit veškeré úsilí, aby zprávu doručil někdo, kdo zná obě zúčastněné strany."

"Ale to s vaší nabídkou vůbec nesouvisí!"

"Ne, pane," přiznal Dat.

"No, tak běžte a dohlédněte na to, aby se do rozvrhu služeb zahrnula vaše absence. A, pane Date," dodal, když se android otočil k odchodu.

Dat se otočil zpátky. "Ano, pane?"

"Předtím jsem řekl, že jste účel zprávy na rozloučenou pochopil. Nicméně, všiml jsem si, že vy sám v záznamu žádnou zprávu na rozloučenou nemáte."

Dat sklopil zrak, zlehka se zamračil a podíval se na Picarda.

"Máte pravdu, pane. Okamžitě to napravím. Nikdy předtím mi to nepřišlo... vhodné."

"Ale teď ano?"

"Ano, pane."

Picard přikývl. "Takže jsem měl pravdu, pane Date. Rozhodně jste to pochopil."